

EUROOPAN KOMISSIO
PÄÄOSASTO XXI
TULLILIITTO JA VÄLILLINEN VEROTUS
TULLILIITTO
B3-Yleinen tullilainsäädäntö

TAXUD/800/2002-FI

Update

Bryssel, tammikuu 2007

KOKOELMA
TULLAUSARVON MÄÄRITTÄMISTÄ KOSKEVISTA TEKSTEISTÄ

TULLIKOODEKSIKOMITEA
TULLAUSARVOJAOSTO

GATT:in tullauservon määrittämistä koskevan sopimuksen soveltamiseen yhteisössä liittyvät oikeudelliset säännökset ja niihin liittyvät tekstit on viimeksi julkaistu kokoelmana vuonna 1997. Sitten kehitys on tuonut mukanaan paljon muutoksia, toisin sanoen on laadittu uusia sääntöjä, tehty uusia päätelmiä ja muutettu tiettyjä soveltamisäännöksiä.

Tämä asiakirja on ajan tasalle saatettu kokoelma tullauservon määrittämistä koskevista tullikoodeksikomitean tullauservojaoston kannanotoista sekä tiivistelmä tullauservoa koskevista Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen tuomioista. Kokoelmaa on täydennetty jaksolla, jossa viitataan Maailman tullijärjestön teknisen tullauservokomitean hyväksymiin asiakirjoihin.

Tämä kokoelma on tarkoitettu ensisijaisesti jäsenvaltioiden viranomaisia varten, mutta se voidaan antaa kaikkien asiasta kiinnostuneiden käyttöön. Kokoelma on saatavissa kaikilla yhteisön virallisilla kielillä Internet-osoitteessa:

http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/customs/customs_duties/declared_goods/european/index_en.htm

Asiakirjat (huomautukset, päätelmät ja muut kokoelmassa esitetyt toimenpiteet) perustuvat komitean pohdintoihin tietyistä säännöistä tai tietyistä esiin tuoduista käytännön tapauksista tullikoodeksin 249 artiklan mukaisesti. Huomautuksissa neuvotaan, miten jotakin tiettyä sääntöä on sovellettava. Päätelmät perustuvat tiettyjä käytännön tapauksia koskeviin tutkimuksiin. Huomautukset ja päätelmät eivät ole oikeudellisia välineitä. Ne ilmentävät kuitenkin tullikoodeksikomitean tullauservojaoston näkemystä ja niillä edistetään asiaa koskevien yhteisön säännösten yhdenmukaista tulkintaa ja soveltamista. Talouden toimijoita kehoitetaan kuitenkin kääntymään kansallisten tulliviranomaisten puoleen yksittäisiä tapauksia koskevissa päätöksissä.

Erityisesti on korostettava sitä, että Euroopan yhteisön asetusten ja direktiivien todistusvoimaisia tekstejä ovat *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* julkaistut tekstit. Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen tuomioiden osalta todistusvoimaisia tekstejä ovat tuomioistuimen oikeustapauskokoelmat.

SISÄLLYS

- **A jakso Yhteisön oikeudelliset tekstit (ainoastaan viitteet)**

Tullikoodeksikomitean (tullausarvojaoston) tekstit

- **B jakso Huomautukset**
- **C jakso Päätelmät**
- **D jakso Muut toimenpiteet**

Muut tekstit

- **E jakso Tuomioistuimen tuomiot**
- **F jakso Maailman tullijärjestön teknisen tullausarvokomitean tekstien hakemisto**

SISÄLLYSLUETTELO

A JAKSO: YHTEISÖN OIKEUDELLISET TEKSTIT (AINOASTAAN VIITTEET).....	7
B JAKSO: TULLIKOODEKSIKOMITEAN (TULLAUSARVOJAOSTON) HUOMAUTUKSET.....	10
Huomautus N:o 1 Tavaroiden tullausarvon määrittämistä koskevan 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisesta	10
Huomautus N:o 2 Tullikoodeksin soveltamissäännösten 145 artiklan 2 kohdan soveltamisesta.....	13
Huomautus N:o 3 Rojaltien ja lisenssimaksujen vaikutuksesta tullausarvoon	19
Huomautus N:o 4 Vaihtokursseja koskevien soveltamissäännösten käyttämisestä tullausarvoa määritettäessä.....	24
Huomautus N:o 5 Käsitteen "eritelty" merkityksestä sovellettaessa tavaroiden tullausarvon määrittämisestä annettuina säännöksiä.....	28
Huomautus N:o 6 Asiakirjoista ja tiedoista, joita tulliviranomaiset voivat vaatia näytöksi tullausarvoa määritettäessä	32
Huomautus N:o 7 Komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93, annettu 2 päivänä heinäkuuta 1993, 147 artiklan soveltamisesta.....	38
Huomautus N:o 8 Alennusten käsittely sovellettaessa koodeksin 29 artiklaa	47
Tullikoodeksikomitean tullausarvojaoston huomautus nro 9 Lentokuljetusten kustannusten jakaminen (SovA:n liitteen 25 mukaisesti)	49
Tullikoodeksikomitean tullausarvojaoston huomautus nro 10 Maksullisten tavaroiden ohessa ilmaiseksi toimitettavien tavaroiden arvon määrittäminen.....	50
Tullikoodeksikomitean (tullausarvojaosto) huomautus N:o 11 tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamisesta kolmannelle osapuolelle asetuksen (ETY) N:o 2454/93 160 artiklan mukaisesti maksettaviin rojalteihin ja lisenssimaksuihin	52
C JAKSO: PÄÄTELMÄT	58
Päätelmä N:o 1 (tarkistettu): Ennalta sovitut kiinteät vaihtokurssit:	58
Päätelmä N:o 2: Ketä pidetään ostajana.....	59

Päätelmä N:o 3: Yhteisössä suoritettu tekninen suunnittelu, kehittäminen, taiteellinen työ ja mallisuunnittelu.....	60
Päätelmä N:o 4: Maahantuonnin jälkeisestä työstä aiheutuvat kustannukset	61
Päätelmä N:o 5: Sivuliikkeiden maahantuonnit	62
Päätelmä N:o 6: Rautateitse kuljetettujen tavaroiden kuljetuskustannusten jako	63
Päätelmä N:o 7: Ei-kaupallisiin tuonteihin liittyvät lentokuljetuskustannukset	64
Päätelmä N:o 8: Lentorahtikulujen perimiskustannukset.....	65
Päätelmä N:o 9: Kuljetuskustannusten jakaminen	66
Päätelmä N:o 10: Kauppanimiltään erilaista lihaa sisältävät lihalajitelmat	67
Päätelmä N:o 11 (tarkistettu): Vientikiintiöiden ostaminen - tekstiilituotteet	68
Päätelmä N:o 12: Lentoteitse kuljetettujen näytteiden tullausarvo.....	69
Päätelmä N:o 13: Työkalukustannukset	70
Päätelmä N:o 14: Maahantuonti sopimusperusteisten agenttien välityksellä	71
Päätelmä N:o 15: Aitoustodistuksista aiheutuneet kiintiömaksut	73
Päätelmä N:o 16: Sivuliikkeen kautta myytyjen tavaroiden arvon määrittäminen vähennysmenettelyä käyttäen.....	74
Päätelmä N:o 17: Soveltamisjärjestys vähennysmenettelyssä	75
Päätelmä N:o 18: Seisontamaksut	76
Päätelmä N:o 19: peruutettu	77
Päätelmä N:o 20: Kiintiökulut (maniokin tuonti Thaimaasta).....	78
Päätelmä N:o 21: Testausmaksut	79
Päätelmä N:o 22 (tarkistettu): Muistiteholtaan säädeltävien tietokoneiden arvon määrittäminen.....	80
Päätelmä N:o 23: Vapaasti varastossa -ehdolla myytyjen tavaroiden kuljetuskustannukset	82
Päätelmä N:o 24: Rojaltit ja lisenssimaksut (korvattu huomautuksella nro 11°).....	83
Päätelmä N:o 25: Yhteisöön vietäviksi myydyt tavarat	84
D JAKSO: MUUT TOIMENPITEET	87

Magneettinauhalle ja muulle tietovälineelle tallennetun ääni- ja elokuvamateriaalin (videoiden) tullausarvo	87
156 a artiklaan liittyvää hallinnollista käytäntöä koskeva lausuma	88
Kuljetuskustannusten huomioon ottaminen yhteisön tullialueella vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi ilmoitettujen, lentoteitse kuljetettujen pikalähetysten tullausarvoa määritettäessä	89
E JAKSO: EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIOT	91
Asia 7/83 – Ospig Textilgesellschaft KG W. Ahlers vastaan Hauptzollamt Bremen-Ost	91
Asia 290/84 – Hauptzollamt Schweinfurt vastaan Mainfrucht Obstverwertung GmbH	92
Asia 65/85 – Hauptzollamt Hamburg Ericus vastaan Van Houten International GmbH	94
Asia 183/85 – Hauptzollamt Itzehoe vastaan H.J. Repenning GmbH.	95
Asia 357/87 – Firma Albert Schmid vastaan Hauptzollamt Stuttgart West.....	96
Asia C-219/88 – Malt GmbH vastaan Hauptzollamt Düsseldorf.....	98
Asia C-11/89 – Unifert Handels GmbH, Warendorf vastaan Hauptzollamt Münster.....	100
Asia C-17/89 – Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost vastaan Deutsche Olivetti GmbH	102
Asia C-79/89 – Brown Boveri & Cie AG vastaan Hauptzollamt Mannheim	103
Asia C-116/89 – BayWa AG vastaan Hauptzollamt Weiden.....	104
Asia C-299/90 – Hauptzollamt Karlsruhe vastaan Gebr. Hepp. GmbH & Co KG.	105
Asia C-16/91 – Wacker Werke GmbH & Co. KG vastaan Hauptzollamt München-West	106
Asia C-21/91 – Firma Wünsche Handelsgesellschaft International (GmbH & Co.) vastaan Hauptzollamt Hamburg-Jonas.....	108
Asia C-59/92 – Hauptzollamt Hamburg-St. Annen vastaan Ebbe Sönnichsen GmbH	109
Asia C-29/93 – KG in Firma OSPIG Textil-Gesellschaft W. Ahlers GmbH & Co vastaan Hauptzollamt Bremen-Freihafen.....	110
Asia C-340/93 – Klaus Thierschmidt GmbH vastaan Hauptzollamt Essen.....	111

Asia C-93/96 – Indústria e Comércio Têxtil SA (ICT) vastaan Fazenda Pública. .	112
Asia C-142/96 – Hauptzollamt München vastaan Wacker Werke GmbH & Co. KG.....	114
Asia C-15/99 – Hans Sommer GmbH & Co. KG vastaan Hauptzollamt Bremen..	115
Asia C-379/00 – Overland Footwear Ltd vastaan Commissioners of Customs & Excise.	117
Asia C-422/00 – Capespan International plc vastaan Commissioners of Customs & Excise.	118
F JAKSO: MAAILMAN TULLIJÄRJESTÖN (WCO) TEKNISEN TULLAUSARVOKOMITEAN TEKSTIEN HAKEMISTO	120

A JAKSO: YHTEISÖN OIKEUDELLISET TEKSTIT (AINOASTAAN VIITTEET)

1. Tullausarvon määrittäminen

Neuvoston asetus (ETY) N:o 2913/92, annettu 12 päivänä lokakuuta 1992, yhteisön tullikoodeksista ¹ (TK), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2700/2000, annettu 16 päivänä marraskuuta 2000².

28-36 artikla.

Komission asetus (ETY) N:o 2454/93, annettu 2 päivänä heinäkuuta 1993³ (SovA), tietyistä asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1335/2003, annettu 25 päivänä heinäkuuta 2003⁴,

141-181 a artikla
liitteet 23-29.

2. Tullausarvon määrittämistä tai kirjaamista koskevat muut säännökset

a) Tullimuodollisuudet

14 ja 15 artikla (TK)	Asiakirjojen esittämisvelvollisuus ja tietojen luottamuksellisuus
64 artikla (TK)	Tavaranhaltija
67 ja 214 artikla (TK)	Tullin määräytymisperusteet tullivelan syntymisajankohdan mukaan
228 artikla (TK)	Ei maksunlykkäystä, jos tileihin kirjaaminen on tapahtunut epätäydellisten ilmoitusten perusteella ja tavaroiden lopullisen tullausarvon määrittämiseksi tarvittavia tietoja tai asiakirjoja ei ole määrääjassa annettu tai toimitettu.
218 artikla (SovA)	Tulli-ilmoitukseen liitettävät asiakirjat
254-257 artikla (SovA)	Epätäydellisessä ilmoituksessa vaaditaan ainakin väliaikainen arvoilmoitus; pidennetyt määrääjat

¹ EYVL L 302, 19.10.1992, s. 1

² EYVL L 317, 11.12.2000, s. 17

³ EYVL 253, 11.10.1993, s. 1

⁴ EYVL L 187, 26.7.2003, s. 16

tarvittavien asiakirjojen esittämiselle; tileihin kirjaaminen ja vakuuden antaminen.

b) Taloudellisesti vaikuttavat tullimenettelyt

- 112 artikla (TK) Tullivarasto; tullivelan syntyminen ja tullin määräytymisperusteet (sekä SovA:n 269, 516 artiklan a kohta ja 529 artikla)
- 121 ja 122 artikla (TK) Sisäinen jalostus; tullivelan syntyminen ja tullin määräytymisperusteet (sekä SovA:n 518 artikla, 521 artiklan 2 kohdan d ja g alakohta, 523, 547 ja 548 artikla)
- 135 artikla (TK) Tullivalvonnassa tapahtuva valmistus; tullivelan syntyminen ja tullin määräytymisperusteet (sekä SovA:n 521 artiklan 2 kohta ja 551 artikla)
- 144 artikla (TK) Väliaikainen maahantuonti; tullivelan syntyminen ja tullin määräytymisperusteet (sekä SovA:n 499 artiklan j kohta)
- 151 ja 153 artikla (TK) Ulkoinen jalostus; väliaikaisesti vietyjen tavaroiden ja jalostettujen tuotteiden arvon määrittäminen (sekä SovA:n 590 ja 591 artikla)

c) Muut tulliselvitysmuodot

- 168 artiklan a kohta ja 178 artikla (TK) Vapaa-alue tai vapaavarasto; tavaroiden varastoinnista ja niiden kunnon säilyttämisestä syntyneitä kustannuksia ei sisällytetä tullausarvoon

3. Muut sovellukset

a) Arvonlisäveron peruste tavaroiden maahantuonnissa

Neuvoston kuudennen direktiivin (77/388/ETY) 11 B artikla sellaisena, kuin se on viimeksi muutettuna neuvoston direktiivillä 95/7/EY (EYVL L 102, 5.5.1995, s. 18)

b) Ulkokaupan tilastot

Neuvoston asetus (EY) N:o 1172/95 (EYVL L 118/95, s. 10), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna neuvoston asetuksella (EY) N:o 374/1998, annettu 12 päivänä helmikuuta 1998 (EYVL L 48, 19.2.1998, s. 6) ja komission asetus (EY) N:o 1917/2000, annettu 7 päivänä syyskuuta 2000, tietyistä neuvoston asetuksen N:o 1172/95 soveltamista koskevista säännöksistä (EYVL L 229/2000, s. 14), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 1669/2001, annettu 20 päivänä elokuuta 2001 (EYVL L 224, 21.8.2001, s. 3).

c) Yhteistä maatalouspolitiikkaa ja yhteistä kalastuspolitiikkaa koskeva lainsäädäntö

Useita: katso erityisesti tulohintajärjestelmä (komission asetus (EY) N:o 3223/94 EYVL L 337, 21.12.1994, s. 66, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 1947/2002, annettu 31 päivänä lokakuuta 2002 EYVL L 299, 1.11.2002, s. 17).

TULLIKOODEKSIKOMITEAN TEKSTIT

(Tullausarvojaosto)

B JAKSO: TULLIKOODEKSIKOMITEAN (TULLAUSARVOJAOSTON) HUOMAUTUKSET

Huomautus N:o 1 Tavaroiden tullausarvon määrittämistä koskevan 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisesta

Johdanto

1. Edellä mainittujen säännösten käytännön soveltamisen tulisi olla yhdenmukaista koko yhteisön alueella. Tämä huomautus on laadittu näiden säännösten tulkintaohjeeksi.

Oikeudellinen perusta

2. Tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan b alakohdtaa sovelletaan tapauksissa, joissa:
 - maahantuotujen tavaroiden tullausarvo määräytyy mainitun asetuksen 29 artiklan mukaisesti, vaikka sopimus koskisi vain tavaroihin kohdistuvaa työtä tai niiden jalostusta sekä
 - maahantuotujen tavaroiden ostaja on toimittanut tiettyjä tuotteita tai palveluja (jäljempänä "tarvikkeita") joko veloituksetta tai alennettuun hintaan käytettäväksi maahantuotujen tavaroiden tuottamisessa ja myynnissä vietäväksi
3. Tätä säännöstä sovelletaan ottaen huomioon tullikoodeksin soveltamissäännösten liitteessä 23 oleva 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan (ii) alakohdan tulkintaa koskeva huomautus. Vaikka kyseisessä huomautuksessa nimenomaisesti viitataan ainoastaan 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan (ii) alakohdtaan, olisi järkevää, että sitä sovellettaisiin johdonmukaisuuden vuoksi myös 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan muihin säännöksiin.

Maa, josta tarvikkeet toimitetaan

4. Se, mistä maasta tarvikkeet toimitetaan, ei ole olennaista päätettäessä, kuuluvatko tietyt tuotteet tai palvelut 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisalaan. Kyseiset tarvikkeet voivat esimerkiksi olla ennen niiden toimittamista tuottajalle fyysisesti siinä maassa, missä maahantuotavat tavarat valmistetaan; toisaalta ne on voitu kuljettaa tuottajalle muusta kolmannesta maasta tai yhteisöstä. Tavaroiden tuottamista varten toimitettujen teknisen suunnittelun, kehittelyn, taiteellisen työn, mallisuunnittelun sekä piirustusten ja luonnosten arvoa ei kuitenkaan 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan (iv) alakohdan perusteella saa lisätä, jos kyseinen työ on tehty yhteisössä.

Kuljetus- ja siihen liittyvät kustannukset

5. Tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan (ii) alakohtaa koskevan huomautuksen 2 kohdan perusteella tarvikkeen arvo on kulloinkin soveltuvalla tavalla joko sen hankintakustannus tai sen tuotantokustannus. Niiden kustannusten kohtelusta, jotka aiheutuvat tarvikkeiden toimittamisesta maahantuotujen tavaroiden valmistajalle, ei ole erityistä säännöstä. Tarvikkeiden toimittamisesta johtuvina kustannuksina pidetään seuraavia:
 - kuljetus- ja vakuutuskustannukset;
 - lastaus-, purkaus- ja käsittelykustannukset.
6. Tästä seuraa, että määritettäessä tavaroiden arvoa 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti ei kustannuksia tarvikkeiden toimittamisesta maahantuotujen tavaroiden valmistajalle ole lisättävä näiden tarvikkeiden hankinta- tai tuotantokustannuksiin. Ne olisivat kuitenkin osa kyseistä arvoa siltä osin, kuin ne, hankinnan ollessa kysymyksessä, sisältyvät hintaan.

Esimerkki 1: Yhteisöstä oleva yritys A tilaa kolmannesta maasta X olevalta yritykseltä B paitojen valmistuksen. A toimittaa B:lle veloituksetta kankaan ja napit, joista paidat valmistetaan. A ostaa kankaan kolmannesta maasta Y olevalta yritykseltä C toimitusehdolla "cif purkaussatama" maassa X. A valmistaa napit itse omassa tehtaassaan kolmannessa maassa Z. Sekä kangas että napit täyttävät tarvikkeen tunnusmerkit 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan. Kankaan arvo tätä säännöstä sovellettaessa on sen arvo cif purkaussatama. Nappien arvo on pelkästään niiden tuotantokustannukset; se ei sisällä mitään toimituskustannuksia.

Tullausarvoon sisällytettävä arvo

7. 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan maahantuotujen tavaroiden tullausarvoon sisällytettävään tarvikkeen arvoon vaikuttaa kaksi tekijää:
 - tarvikkeen kokonaisarvon jakaminen,
 - se, missä määrin kyseinen arvo ei sisälly maahan tuotujen tavaroiden hintaan.
8. Jakamista varten on ohjeita 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan (ii) alakohtaa koskevan huomautuksen 1, 3 ja 4 kohdassa.
9. Maahantuotujen tavaroiden toimittamista koskevassa sopimuksessa ja niitä koskevassa laskussa voi olla maininta siitä, missä määrin mahdollisen tarvikkeen arvo ei sisälly maahan tuotujen tavaroiden hintaan. Se osa tarvikkeen arvosta, joka ei sisälly hintaan, on ilmoitettava tullille, tavallisesti käyttäen D.V.1 -lomaketta, ja sen on sisällytettävä tullausarvoon. Tämän osan määrittämiseksi on tiedettävä myös tarvikkeen koko arvo ja, edellä mainitun huomautuksen 3 kohdan mukaan, tiedettävä, miten kyseinen arvo jaetaan.

Esimerkki 2: Yhteisöstä oleva yritys A tuo maahan paitoja, jotka kolmannesta maasta X oleva yritys B on valmistanut A:n toimeksiannosta ja materiaaleista. Sopimuksesta käy ilmi, että A toimittaa materiaalit B:lle hintaan, joka on 40 prosenttia niiden A:lle aiheuttamista kustannuksista. B:n laskussa A:lle veloitetaan tietty summa "paitojen valmistuksesta ja toimituksesta". Voidaan olettaa, että 40 prosenttia materiaalien arvosta sisältyy B:n A:lta laskuttamaan summaan. Materiaalien arvo 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan on niiden koko arvo. Maahantuotujen tavaroiden hintaan sisällymätön osuus tästä arvosta on 60 prosenttia tarvikkeiden koko arvosta. Tästä seuraa, että paitojen tullausarvoon on sisällytettävä viimeksi mainittu osuus tarvikkeiden arvosta.

Esimerkki 3: Edellä mainittu yritys A tilaa edellä mainitulta yritykseltä B takkien valmistuksen. B hankkii itse varsinaisen materiaalin takkeja varten, mutta A ostaa takkien mallit kolmannessa maassa Z olevalta mallisuunnitteluyritykseltä sekä toimittaa ne veloituksetta B:lle. B:n laskussa A:lle veloitetaan hinta "takkien valmistuksesta ja toimituksesta". Mallisuunnittelun arvoa ei ole millään tavalla sisällytetty maahantuotujen tavaroiden hintaan. Tästä seuraa, että 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan takkien tullausarvoon sisällytettävä tarvikkeen arvo on mallien koko hinta.

Huomautus:

Katso myös Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapaus N:o C 116/89.

Huomautus N:o 2

Tullikoodeksin soveltamissäännösten 145 artiklan 2 kohdan soveltamisesta

Johdanto

1. Koodeksin soveltamissäännösten 145 artiklassa vahvistetaan sellaisten tuotteiden kohtelu, jotka ovat vahingoittuneita tai viallisia niitä tuotaessa.

29 artikla

3. 145 artiklaan tehdyn muutoksen tuloksena tullausarvosäännöissä annetaan selvästi mahdollisuus tuotteiden viallisuuden huomioon ottamiseen siten, että hyväksytään tuotteista maksetun tai maksettavan hinnan oikaisu edellyttäen, että oikaisu tehdään täysin myyntisopimuksen ehtojen mukaisesti ja yksinomaan tuotteiden viallisuuden huomioon ottamiseksi. Tämän vuoksi myyntisopimuksessa on oltava määräys, joka mahdollistaa hinnan oikaisun.
4. Viallisiin tuotteisiin on sovellettava konkreettisia ja tarkkoja takuuehtoja, joihin on myös viitattava hinnan oikaisumahdollisuutta koskevassa määräyksessä. Yksityiskohtaiset takuuehdot voivat myös sisältyä erilliseen asiakirjaan edellyttäen, että se liitetään myyntisopimukseen ja molemmat asiakirjat muodostavat osan ostajan ja myyjän välistä liiketointa.
5. Hinnan oikaisun seurauksena tuotteiden maksu ostajan ja myyjän välillä on suoritettava säännönmukaisesti siten, että tuotteiden alkuperäisen hinnan muuttaminen myyntisopimuksen mukaisesti käy ilmi. Tämä sulkee pois välilliset tai lykätty korvaukset, kuten maksut kolmansille osapuolille tai tavaroiden vaihdon, joita ei voida pitää hyväksyttävänä hinnan oikaisun muotoina.

Viallisten tuotteiden määrittely

6. Tullikoodeksi sisältää viallisia tuotteita koskevia säännöksiä. Koodeksin soveltamissäännösten 145 artiklassa ei anneta mitään erityistä viallisen tuotteen määritelmää. Tuotteiden viallisuus (ja tapauksesta riippuen niiden virheettömyys) määritetään määrättyjen standardien tai tunnusmerkkien mukaisesti ja asianomaisen myynti- tai takuusopimuksen perusteella. Tuojalla on velvollisuus osoittaa tulliviranomaisille, että maahantuodut tavarat olivat viallisia tullausarvon määrittämisen ajankohtana.
7. Koodeksin soveltamissäännösten 145 artiklan 2 kohdassa edellytetään, että tuotteilla on oltava sellainen takuu, joka takaa tuotujen tuotteiden ominaisuudet. Ilman takuuta myydyt tuotteet eivät kuulu säännöksen soveltamisalaan. Soveltamisalaan eivät kuulu tuotteet, jotka on myyty vakuutuksella, että ne ovat myyntikelpoisia, tai tuotteet, jotka on myyty ottaen huomioon niiden olennaisissa ominaisuuksissa esiintyvät vaihtelut (esim. laatu, yhtenäinen koko, tuoreus). Edellä mainituista syistä maataloustuotteet eivät tavallisesti kuulu tämän säännöksen soveltamisalaan.

Hinnan oikaisu

8. Viollisia tuotteita koskevaa muutosta lukuun ottamatta koodeksin soveltamissäännösten 145 artiklan 2 kohdasta ei muuten käy ilmi, että hinnan oikaisumekanismien hyväksymisellä on oikeudellisia perusteita.
9. 145 artiklaan sisältyy myös lainsäädännöllinen vaatimus hinnan oikaisun tekemisestä 12 kuukauden kuluessa siitä päivämäärästä, jona tuotteiden vapaaseen liikkeeseen luovuttamista koskeva ilmoitus hyväksyttiin. Tämä tarkoittaa, että 1) hinnan oikaisemisen edellytyksistä, 2) takuusta aiheutuvista velvoitteista sekä 3) hinnan oikaisusta pitäisi sopia mainittuun päivämäärään mennessä.

Muut menettelyt

10. Koodeksin soveltamissäännösten 145 artiklan 2 kohdan säännöksiä ei ole tarkoitus soveltaa tullikoodeksin 152 artiklassa mainittuun menettelyyn.

ESIMERKKI A: KAUPPA-ARVO TAKUUTAPAUKSESSA

Tausta

1. Yhteisön ulkopuolisessa maassa toimiva valmistaja M myy moottoriajoneuvoja yhteisöön, riippumattomalle jakelijalle D. Yritys D jälleenmyy ajoneuvot lopullisille asiakkaille paikallisten kauppiaiden verkoston kautta.
2. M:n ja D:n välillä on myynti- ja jakelusopimus. Kyseisessä myyntisopimuksessa on takuuta koskevia määräyksiä. Kullekin tuodulle moottoriajoneuville annetaan tunnusnumero. M antaa kaikille uusille ajoneuvoille ajokilometreihin perustuvan takuun. Takuu on voimassa ajoneuvon rekisteröintipäivästä.
3. Kyseisen myynti- ja takuusopimuksen mukaisesti M hyväksyy sen, että jos 100 000 ajokilometriin saakka ilmenee materiaaleista tai valmistusvirheistä johtuvia vikoja⁵, M on rikkonut sopimusta ja korvaa D:lle vikojen korjaamiskustannukset oikaisemalla alun perin maksettua hintaa.
4. Takuukorvauksen hakumenettely on seuraava:
 - Asiakas havaitsee vian ja palauttaa ajoneuvon kauppiaille korjattavaksi.
 - Kauppias korjaa vian, palauttaa ajoneuvon asiakkaalle ja laatii aiheutuneisiin kustannuksiin perustuvan takuukorvaushakemuksen.
 - Kauppias lähettää hakemuksen D:lle käsiteltäväksi.
 - D tarkistaa, että hakemus on pätevä ja jos kyseessä on esimerkiksi valmistusvirhe, D ilmoittaa M:lle, että vika edellyttää hinnan oikaisua.
 - M tarkistaa, että hakemus on pätevä, ja jos M hyväksyy sen, että vika johtuu valmistusvirheestä, M korvaa D:lle vian korjaamisesta aiheutuneet kustannukset oikaisemalla alun perin maksettua hintaa.
5. D, joka on viallisen ajoneuvon maahantuoja, jättää tullille tullinpalautushakemuksen hinnan oikaisun johdosta, joka tehtiin 12 kuukauden kuluessa siitä päivämäärästä, jona tuotteiden vapaaseen liikkeeseen luovuttamista koskeva ilmoitus hyväksyttiin. Tulli tarkistaa, että on olemassa selkeä kirjausketju sekä tarkistaa takuukorvaushakemukseen liittyvien asianmukaisten asiakirjojen oikeellisuuden. Tulli tutkii erityisesti todisteita, joista käy ilmi, että korjattu vika aiheutui valmistusvirheestä. Lisäksi vahvistetaan, että M:n maksama määrä koskee tuodussa ajoneuvossa, josta tullin palautusta on pyydetty, havaitun vian korjaamiskustannuksia.

⁵ Viat määritetään asianomaisissa takuuasiakirjoissa vahvistettujen valmistustietojen ja teknisten määräysten perusteella.

Kysymys

6. Voivatko tulliviranomaiset vahvistaa, että hinnan oikaisu voidaan ottaa huomioon tullausarvon määrittämiseksi tullikoodeksin 29 artiklan ja koodeksin soveltamissäännösten 145 artiklan 2 kohdan mukaisesti?

Päätelmät

7. Tullausarvon perusteena olevan kaupan osapuolet ovat perustaneet tavaroista maksetun kokonaishinnan siihen tavaroiden laatuun, joka oli taattu. Tavaroiden myyntiä määrittelevissä sopimuksissa on määräyksiä tavaroiden erityisestä laadusta (joka on sovittujen teknisten määräysten mukainen). Tämä on kaupan ehtona.
8. Myyjä ja ostaja ovat vahvistaneet, että tuotu ajoneuvo oli sitä vapaaseen liikkeeseen luovutettaessa viallinen valmistusvaiheessa tapahtuneen virheen johdosta. Tulliviranomaisia tyydyttävällä tavalla on voitu osoittaa seuraavat seikat:
- i) vaaditut sopimuksista johtuvat velvoitteet,
 - ii) valmistusvirheen olemassaolo ja sen hyväksyminen,
 - iii) valmistusvirheen korjaaminen,
 - iv) hinnan oikaisu 12 kuukauden kuluessa siitä päivämäärästä, jona tuotteiden vapaaseen liikkeeseen luovuttamista koskeva ilmoitus hyväksyttiin.
9. Valmistaja on:
- a) hyväksynyt ja vahvistanut valmistusvirheen olemassaolon,
 - b) toteuttanut tarvittavat korjaustoimenpiteet, ja
 - c) oikaissut maksetun hinnan sopimuksen mukaisesti.
10. Tämän vuoksi tulliviranomaiset voivat vahvistaa, että hinnan oikaisu voidaan ottaa huomioon tullausarvon määrittämiseksi tullikoodeksin 29 artiklan ja koodeksin soveltamissäännösten 145 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

ESIMERKKI B: KAUPPA-ARVO TAKUUTAPAUKSESSA (TAVARAN PALAUTTAMINEN)

Tausta

1. Yhteisön ulkopuolisessa maassa toimiva valmistaja M myy moottoriajoneuvoja yhteisöön, maahantuojalle D.
2. M:n ja D:n välillä on myynti- ja jakelusopimus. Kyseisessä myyntisopimuksessa on takuuta koskevia määräyksiä. Kullekin tuodulle moottoriajoneuvolle annetaan tunnusnumero. M antaa kaikille uusille ajoneuvoille ajokilometreihin perustuvan takuun. Takuu on voimassa ajoneuvon rekisteröintipäivästä.
3. Kyseisen myynti- ja takuusopimuksen mukaisesti M hyväksyy sen, että jos 100 000 ajokilometriin saakka ilmenee materiaaleista taikka valmistus- tai suunnitteluvirheistä johtuvia vikoja⁶, M on rikkonut sopimusta ja korvaa D:lle vikojen korjaamiskustannukset oikaisemalla alun perin maksettua hintaa.
4. Takuukorvauksen hakumenettely on seuraava:
 - Kun vika on todettu, D korjaa vian ja laatii aiheutuneisiin kustannuksiin perustuvan takuukorvaushakemuksen.
 - Jos kyseessä on esimerkiksi valmistusvirhe, D ilmoittaa M:lle, että vika edellyttää hinnan oikaisua.
 - M tarkistaa, että hakemus on pätevä, ja jos M hyväksyy sen, että vika johtuu valmistusvirheestä, M korvaa D:lle vian korjaamiskustannukset oikaisemalla alun perin maksettua hintaa.
5. Valmistaja M toteaa, että tietyissä ajo-olosuhteissa tiettyjen ajoneuvojen jousituksen osat eivät toimi luotettavalla tavalla ja tämä voi vaarantaa ajoneuvon ajokelpoisuuden. Tämän vuoksi M pyytää varotoimenpiteenä kaikkien ajoneuvojen omistajia palauttamaan ne (palautusmenettely) ostopaikkaan tutkimusta ja mahdollista korjausta varten.

Kyseinen tilanne johtuu ajoneuvojen suunnittelunäkökohdista.

⁶ Viat määritetään asianomaisissa takuuasiakirjoissa vahvistettujen valmistustietojen ja teknisten määräysten perusteella.

Kysymys

6. Voivatko tulliviranomaiset vahvistaa, että hinnanoikaisu voidaan ottaa huomioon tullausarvon määrittämiseksi tullikoodeksin 29 artiklan ja koodeksin soveltamissäännösten 145 artiklan 2 kohdan mukaisesti?

Päätelmä

7. Tullausarvon perusteena olevan kaupan osapuolet ovat perustaneet tavaroista maksetun kokonaishinnan siihen tavaroiden laatuun, joka oli taattu. Tavaroiden myyntiä määrittelevissä sopimuksissa on määräyksiä tavaroiden erityisestä laadusta (joka on sovittujen teknisten määräysten mukainen). Tämä on kaupan ehtona.
8. Tulliviranomaiset ottivat huomioon, että:
- (i) ajoneuvojen tarkastuksen tarve (ja mahdollisesti tiettyjen osien vaihtaminen tai korjaaminen) riippui tietyistä ajo-olosuhteista, joissa ajoneuvoja saatettaisiin käyttää,
 - (ii) valmistaja sallii korjaustoimenpiteiden toteuttamisen varotoimenpiteenä,
 - (iii) tilanne johtuu ajoneuvojen suunnittelunäkökohdista.
9. Tulliviranomaiset päättivät, että tarkistus ja mahdollinen korjaus varotoimenpiteenä eivät muodosta perustaa koodeksin soveltamissäännösten 145 artiklan 2 kohdan soveltamiselle, sillä ainoastaan tosiasiaassa vialliset ajoneuvot olisivat voineet hyötyä kyseisestä säännöksestä.

Huomautus N:o 3

Rojaltien ja lisenssimaksujen vaikutuksesta tullausarvoon

Johdanto

1. Yhteisön lainsäädännössä määrättyjä periaatteita, jotka koskevat rojaltien ja lisenssimaksujen sisällyttämistä maahan tuotujen tavaroiden tullausarvoon, tulisi käytännössä soveltaa yhdenmukaisesti koko yhteisön alueella. Tämä huomautus on laadittu näiden säännösten tulkintaohjeeksi.
2. Yhteisösäännökset, jotka koskevat rojaltien ja lisenssimaksujen vaikutusta tullausarvoon, ovat:
 - tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan c alakohda, 32 artiklan 2 kohta ja 32 artiklan kohta;
 - tullikoodeksin soveltamissäännökset:
 - 157 - 162 artikla;
 - liite 23: 32 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja 2 kohdan tulkintaa koskevat huomautukset.
3. "Rojaltit ja lisenssimaksut", joita tarkoitetaan tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan c alakohdassa, määritellään tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan c alakohdan tulkintaa koskevissa huomautuksissa ja soveltamissäännösten 157 artiklan 1 kohdassa.

Tätä yleisempi määritelmä on kaksinkertaisen tulo- ja pääomaverotuksen estämistä koskevan OECD:n mallisopimuksen (1977) 12 artiklan 2 kohdassa seuraavasti:

"kaikki maksut, jotka saadaan korvauksena kirjallisen, taiteellisen tai tieteellisen teoksen, elokuva mukaan lukien, tekijänoikeuden samoin kuin patentin, tavaramerkin, mallin tai muotin, piirustuksen, salaisen kaavan tai valmistusmenetelmän käytöstä tai käyttöoikeudesta taikka teolliseen, kaupalliseen tai tieteelliseen käyttöön tarkoitetun laitteen käytöstä tai käyttöoikeudesta

* taikka teollista, kaupallista tai tieteellistä kokemusta koskevasta tiedosta."

* Yleisesti käytetty nimitys on "taitotieto".

4. Tavallisesti rojaltit tai lisenssimaksut ovat toistuvia maksueriä (esimerkiksi kuukausittain, neljännesvuosittain, vuosittain maksettavia). Joskus maksu voi olla yksittäinen kertamaksu tai muodostua alussa maksettavasta kertamaksusta ("kynnysraha"), jota seuraavat myöhemmin maksettavat toistuvat maksuerät. Maksuerät lasketaan tavallisesti prosentteina lisenssinalaisten tuotteiden myyntituotoista.
5. "Taitotieto" määritellään edellä mainitun sopimuksen 12 artiklaa koskevien OECD:n huomautusten 12 kohdassa seuraavasti:

"kaikki tekninen tieto, joka ei ole yleisesti saatavissa, ja riippumatta siitä, onko se patentoitavissa, joka on tarpeen tuotteen tai valmistusmenetelmän suoraan ja samoin edellytyksin tapahtuvaa teollista jäljentämistä varten; koska taitotieto on peräisin kokemuksesta, se on tietoa, jota valmistaja ei voi saada pelkästään tutkimalla tuotetta ja pelkästään tekniikan kehitystä koskevien tietojensa avulla."

Oikeudet ja taitotieto

6. Kauppaa koskeviin järjestelyihin, joihin sisältyy rojaltien ja lisenssimaksujen maksaminen, liittyvät lähes poikkeuksetta muodolliset ja kirjalliset "lisenssisopimukset", joissa tavallisesti määritellään yksityiskohtaisesti lisenssinalainen tuote, luovutettujen oikeuksien luonne ja käytettäväksi annettu taitotieto, lisenssinantajan ja lisenssinsaajan velvoitteet sekä rojaltien tai lisenssimaksujen laskenta- ja maksutavat.
7. Useimmissa tapauksissa saa lisenssisopimusta tutkimalla riittävästi tietoa rojaltin tai lisenssimaksun vaikutuksesta maahantuotujen tavaroiden tullausarvoon. Voi kuitenkin myös olla tarpeellista ottaa huomioon kauppasopimuksen ehdot ja suhde, joka voi olla tämän sopimuksen ja lisenssisopimuksen välillä.
8. Rojaltien ja lisenssimaksujen vaikutusta tullausarvoon on selvästi tarpeen tutkia, milloin lisenssisopimus koskee maahantuotuja tavaroita (toisin sanoen ne ovat lisenssinalaisia tuotteita). Selvitys on kuitenkin tehtävä myös, jos maahantuodut tavarat ovat lisenssinalaisen tuotteen osia tai komponentteja tai jos maahantuoduilla tavaroilla (esimerkiksi erikoisvalmisteisilla tuotantokoneilla tai teollisuuslaitteistoilla) tuotetaan tai valmistetaan lisenssinalaisia tuotteita.

9. Lisenssisopimuksella käytettäväksi annettuun taitotietoon kuuluu usein lisenssinalaista tuotetta koskevien mallien, reseptien, kaavojen ja perusohjeiden toimittaminen. Jos sellainen taitotieto liittyy maahantuotuihin tuotteisiin, joudutaan harkitsemaan, tulisiko kaikki maksetut rojalit tai lisenssimaksut sisällyttää tullausarvoon. Joihinkin lisenssisopimukseen kuuluu kuitenkin (esimerkiksi "franchising" -toiminnan yhteydessä) palvelujen toimittaminen, kuten lisenssinsaajan henkilöstön kouluttaminen valmistamaan lisenssinalaista tuotetta tai käyttämään koneita/laitteistoa. Siihen voi myös liittyä liikkeenjohtoa, hallintoa, markkinointia, laskentaa ym. koskevaa asiantuntija-apua. Tällaisissa tapauksissa näistä palveluista suoritettua rojalit tai lisenssimaksua ei sisällyttäisi tullausarvoon.
10. Lisenssisopimuksia ja kauppasopimuksia tutkittaessa käy usein ilmi, että vain osaa rojalista voidaan pitää tullinalaisena eränä. Mikäli lisenssisopimuksella luovutetut edut käsittävät sekä tullausarvoon kuuluvia että siihen kuulumattomia elementtejä, mutta lisenssinsaaja ei tosiasiallisesti käytä hyväkseen arvoon kuulumattomia elementtejä, voi kuitenkin olla asianmukaista sisällyttää koko rojalit tai lisenssimaksu tullausarvoon.

Arvonmäärityksen kohteena olevaan tavaraan liittyvät rojalit ja lisenssimaksut

11. Päätettäessä, liiitykö rojalit arvonmäärityksen kohteena olevaan tavaraan vai ei, ratkaisevaa ei ole rojalitin laskentamenetelmä, vaan sen maksamisen peruste, toisin sanoen mitä lisenssinsaaja itse asiassa saa maksua vastaan (katso soveltamissäännösten 161 artikla). Kun maahan tuodaan lisenssinalaisen tuotteen komponentti tai ainesosa tai maahan tuodaan kone tai laite, jolla lisenssinalaista tuotetta valmistetaan, ja kun rojalit maksetaan lisenssinalaisen tuotteen toteutuneesta myynnistä, rojalit voi liiityä maahantuotuun tavaraan kokonaan tai osittain taikka olla liittymättä siihen lainkaan.

Rojalitin ja lisenssimaksujen suorittaminen arvonmäärityksen kohteena olevan tavaran myynnin ehtona

12. Tässä yhteydessä on kysyttävä, olisiko myyjä valmis myymään tavarat ilman rojalitin tai lisenssimaksun suorittamista. Ehto voi olla ilmaistu nimenomaisesti tai epäsuorasti. Useimmissa tapauksissa lisenssisopimuksessa on mainittu, onko rojalitin tai lisenssimaksun maksaminen maahantuotujen tavaroiden myynnin edellytyksenä. Välttämättä tällaista ehtoa ei kuitenkaan tarvitse olla.

13. Kun tavarat ostetaan yhdeltä henkilöltä ja rojalti tai lisenssimaksu maksetaan toiselle henkilölle, maksua voidaan kuitenkin tietyissä olosuhteissa pitää tavaroiden myynnin ehtona (katso soveltamissäännösten 160 artikla). Myyjän tai häneen etuyhteydessä olevan henkilön voidaan katsoa vaativan ostajaa suorittamaan maksun, jos esimerkiksi tavarat ostetaan yhdeltä monikansallisen yhtymän jäseneltä ja rojalti on maksettava saman yhtymän toiselle jäsenelle. Tilanne on vastaava, jos myyjä on lisenssinsaajana rojaltin vastaanottajaan nähden ja viimeksi mainittu määrää myyntiehdot.

Tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaan hintaan lisättävän rojaltin tai lisenssimaksun laskeminen (tullikoodeksin 32 artiklan 2 kohta ja siihen liittyvä tulkintaa koskeva huomautus)

14. Yleensä rojalit ja lisenssimaksut lasketaan sen jälkeen, kun arvonmäärityksen kohteena olevat tavarat on tuotu maahan. Sellaisissa tapauksissa lopullista arvonmääritystä voidaan lykätä soveltamissäännösten 257 artiklan 3 kohdan nojalla. Yleinen oikaisu voidaan määrittää sopivaksi katsotun ajanjakson aikana saatujen tulosten perusteella ja sitä voidaan päivittää säännöllisesti. Tästä voidaan sopia tuojan ja tulliviranomaisten välillä.
15. Mikäli vain osan rojalTIMaksusta katsotaan kuuluvan tullausarvoon, on erityisen suositeltavaa, että tuoja ja tulliviranomaiset neuvottelevat asiasta.
16. Perusteet koko maksun jakamiselle tullausarvoon kuuluvaan ja kuulumattomaan osaan voivat toisinaan selvittää itse lisenssisopimuksesta. Esimerkiksi 7 prosentin kokonaisrojalti saattaa olla eritelty siten, että 3 prosenttia koskee patenttioikeuksia, 2 prosenttia markkinointiin liittyvää taitotietoa ja 2 prosenttia tavaramerkin käyttöoikeutta. Useimmiten sopimus ei kuitenkaan sisällä tällaisia tietoja. Vastaavat oikeuksien ja taitotiedon osuudet voidaan toisinaan määrittää arvioimalla, miten paljon taitotietoa on siirretty tai käytetty hyväksi ja vähentämällä tämä summa maksetusta tai maksettavasta kokonaisrojaltista.
17. Tuoja ja tulliviranomaisten pyynnöstä lisenssinantaja voi usein olla myös itse valmis ilmoittamaan, mikä on asianmukainen jako hänen omien laskelmiensa perusteella.
18. Jakoperusteet voidaan lisäksi usein selvittää tutkimalla lisenssinantajan ja -saajan välistä kirjeenvaihtoa tai lisenssisopimuksen laatimista edeltävistä neuvotteluista tehtyjä sisäisiä raportteja taikka keskustelemalla jonkun sopimusneuvotteluihin osallistuneen kanssa, vaikka jako ei ensialkuun näyttäisi mahdolliselta.

Poikkeukset

19. Tullikoodeksin 32 artiklan 5 kohdan mukaan rojalteja ja lisenssimaksuja ei voida lisätä tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaan hintaan, jos ne ovat
- (a) maksuja oikeudesta jäljentää maahantuotuja tavaroita yhteisössä; tai
 - (b) ostajan suorittamia maksuja maahantuotujen tavaroiden jakelu- tai jälleenmyyntioikeuksista, mikäli nämä maksut eivät ole edellytyksenä maahantuotujen tavaroiden myynnille yhteisöön vietäväksi.

Tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan d alakohdan soveltaminen

20. Tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan a - e alakohdan säännöksillä, jotka koskevat maahan tuoduista tavaroista tosiasiallisesti maksettuun tai maksettavaan hintaan tehtäviä lisäyksiä, on kullakin oma soveltamisalansa. Siksi rojaltien tai lisenssimaksujen määritelmän mukaisia maksuja on tutkittava pelkästään tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti. Milloin kyseisen säännöksen vaatimukset eivät täyty, sellaisiin maksuihin ei pidä soveltaa 32 artiklan 1 kohdan d alakohtaa.

Huomautus:

Katso myös Maailman tullijärjestön (WCO) lausunnot 4.1 - 4.13 sekä tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan soveltamista koskevat WCO:n tapaustutkimukset 8.1 ja 8.2; samoin Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapaus N:o C 116/89.

Huomautus N:o 4

Vaihtokursseja koskevien soveltamissäännösten käyttämisestä tullausarvoa määritettäessä⁷

1. Maahantuotujen tavaroiden tullausarvoa määritettäessä käytettäviä vaihtokursseja koskevat säännöt ovat tullikoodeksin soveltamissäännösten (SovA) 168-172 artiklassa. Ne noudattavat tullikoodeksin 35 artiklassa olevia peruseriaatteita, toisin sanoen käytettävät vaihtokurssit
 - vastaavat tarkasti valuuttojen kulloistakin kaupallisissa liiketoimissa sovellettavaa arvoa,
 - ovat jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten julkaisemia ja
 - niitä sovelletaan säädettynä määräaikana.
2. Säännösten olennaisia piirteitä on, että tullausarvoa määritettäessä käytetyt vaihtokurssit vahvistetaan kuukausittain ja, elleivät valuuttamarkkinoiden merkittävät vaihtelut vaikuta niihin (katso 171 artiklan 1 kohta), ne pysyvät muuttumattomina kuukauden ajan ja että jaksotullauksissa käytettävien vaihtokurssien vahvistamisesta on erityinen säännös.
3. Koska vaihtokurssit vahvistetaan jopa neljätöistä päivää ennen niiden voimaantuloa ja ne ovat tavallisesti voimassa muuttumattomina kuukauden ajan, säännöt helpottavat yksinkertaistettujen ilmoitusmenettelyjen käyttöä.

Seuraavassa kommentoidaan soveltamissäännösten 168-172 artiklan säännöksiä.

Soveltamissäännösten 168 artikla

Soveltamissäännösten 168 artiklassa määritellään tiettyjä ilmauksia.

a kohta

Ilmaus "noteerattu vaihtokurssi" tarkoittaa tavallisesti Euroopan keskuspankin parhaiten edustavilla yksillä tai useammilla valuuttamarkkinoilla noteeraamia euron ja muutamien ulkomaan valuuttojen välisiä vaihtokursseja sekä muiden valuuttojen myyntikurssia. Jäsenvaltio voi vaihtoehtoisesti määrätä, että vaihtokurssina käytetään toisessa luetelmakohdassa mainittua, muuta kuin myyntikurssia.

Jos saman päivän aikana noteerataan eri aikoina useita vaihtokursseja, tullausarvoa määritettäessä käytettävä vaihtokurssi on viimeinen 168 artiklan b kohdan mukaisesti julkaistu vaihtokurssi.

b kohta

⁷ Katso myös päätelmä N:o 1 ennalta sovituista, kiinteistä vaihtokursseista.

Sovellettaessa 168 ja 172 artiklaa tulee "noteerattu vaihtokurssi" saattaa niiden tietoon, jotka sitä tarvitsevat. Jäsenvaltiot voivat tehdä tämän niille parhaiten soveltuvalla tavalla. Valittu tapa voisi olla esimerkiksi virallinen lehti tai muu virallinen tiedote, talouslehdistö tai sopivamman vaihtoehdon puuttuessa tullitoimipaikkoihin nähtäville asetetut viralliset ilmoitukset. Tämä tieto voidaan välittää myös käyttäen erilaisia sähköisiä tiedonvälitysjärjestelmiä (eli Internetiä¹) tai muuta soveltuvaa sähköistä tiedotusvälinettä taikka edellä mainittujen tapojen yhdistelmää.

c kohta

Ilmauksella "valuutta" ei tarkoiteta vain kansallisia ja kansainvälisiä valuuttoja vaan myös laskentayksiköitä, joita voidaan käyttää kauppalaskuissa, kuten erityisnosto-oikeutta.

Soveltamissäännösten 169 artikla

1 ja 2 kohta

Kalenterikuukauden viimeistä edellisenä keskiviikkona valuuttamarkkinoilla noteerattuja vaihtokursseja käytetään seuraavan kalenterikuukauden aikana. Nämä vaihtokurssit on julkaistava samana päivänä kuin ne on noteerattu tai sitä seuraavana päivänä (jos näin ei tapahdu, sovelletaan 169 artiklan 3 kohtaa - katso jäljempänä). On huomattava, että ne voidaan joutua korvaamaan muilla vaihtokursseilla, kuten seuraavasta keskiviikosta tai mistä tahansa myöhemmin seuraavasta keskiviikosta alkaen sovellettavilla vaihtokursseilla; tällainen tilanne syntyy, jos 171 artiklan 1 tai 2 kohdan säännökset tulevat sovellettaviksi (katso jäljempänä).

3 kohta

Tämä säännös koskee tilannetta, jossa vaihtokurssia ei ole noteerattu kuukauden viimeistä edellisenä keskiviikkona (joko kaikkien tai tiettyjen valuuttojen osalta), tai jossa viimeistä edellisenä keskiviikkona noteerattuja vaihtokursseja ei ole julkaistu samana tai seuraavana päivänä.

Noteerauksen puuttumisen syynä voi olla valuuttamarkkinoiden sulkeutuminen yleiseksi juhlapäiväksi tai kaupankäynnin keskeyttäminen virallisten valuuttakurssijärjestelyjen johdosta. Keskeyttäminen voi tapahtua esimerkiksi, jos kolmannen maan hallitus aikoo tarkistaa valuuttakurssejaan ja pyytää määrääjäksi oman valuuttansa kaupankäynnin keskeyttämistä maailmanlaajuisesti.

Julkaisematta jääminen voi johtua tavanomaisen julkaisupäivän osumisesta yleiseksi juhlapäiväksi tai julkisen palvelun keskeytymisestä (esimerkiksi sähkökatkos) taikka julkaisutapahtumaan tai julkaisujen jakeluun vaikuttavasta viranomaisten toimenpiteestä.

Esimerkki 169 artiklan 3 kohdan soveltamisesta

¹ <http://www.ecb.int>

Viimeksi kuluneiden 14 päivän aikana julkaistun viimeisimmän vaihtokurssin soveltaminen voisi tulla kysymykseen, jos markkinat olisivat suljettuina keskiviikkona ja vaihtokursseja ei sen vuoksi noteerattaisi kyseisenä päivänä. Jos esimerkiksi 24 päivä joulukuuta on keskiviikko ja markkinat ovat suljettuina lauantaista 20 päivästä joulukuuta tiistaihin 1 päivään tammikuuta molemmat päivät mukaan lukien, perjantaina 19 päivänä joulukuuta noteerattuja kurseja on 169 artiklan mukaan sovellettava 1 päivästä tammikuuta alkaen.

Soveltamissäännösten 170 artikla

Tämä säännös koskee tilanteita, joissa tiettyjä valuuttoja noteerataan jäsenvaltiossa harvoin tai ei noteerata koskaan siksi, että niillä on harvoin kysyntää valuuttamarkkinoilla, tai joissa tavallisesti noteeratuille valuutoille ei ole viimeksi kuluneiden 14 päivän aikana poikkeuksellisista syistä julkaistu noteerattua vaihtokurssia.

Edellä mainituissa tapauksissa jäsenvaltio vahvistaa sovellettavat vaihtokurssit sopivimmaksi katsomallaan tavalla. Tullihallinto voisi käyttää apuna esimerkiksi maansa keskuspankkia tai toisen jäsenvaltion julkaisua.

Soveltamissäännösten 171 artikla

Tämän säännöksen tarkoituksena on varmistaa, että tullausarvoa määritettäessä käytetyt vaihtokurssit pysyvät kohtuullisissa rajoissa (viisi prosenttia yli tai alle) kulloinkin valuuttamarkkinoilla noteerattuihin vaihtokursseihin nähden. Sen vuoksi artiklassa säädetään, että tämä tarkistetaan vertaamalla sovellettavaa kurssia soveltamiskuukautta edeltävän kuukauden viimeisenä keskiviikkona noteerattuun vaihtokurssiin ja vertaamalla sitä myös viikoittain kyseisen soveltamiskuukauden aikana keskiviikkoisin noteerattuun vaihtokurssiin. Tällöin on laskettava, ovatko noteerattujen vaihtokurssien erot, tilanteesta riippuen, vahvistettuihin tai sovellettaviin vaihtokursseihin nähden yli tai alle viisi prosenttia (katso jäljempänä). Jos poikkeama ei ylitä viittä prosenttia, sovelletaan kuukausikursseja keskeytyksettä 169 artiklan mukaisesti.

1 kohta

Edeltävän kuukauden viimeisenä keskiviikkona noteeratun vaihtokurssin perusteella suoritettava tarkistus tapahtuu tavallisesti torstaina, jolloin viimeisen keskiviikon noteeraus julkaistaan. Viimeisen keskiviikon kurssia verrataan toiseksi viimeisen keskiviikon kurssiin (jonka on määrä tulla voimaan seuraavan kuukauden ensimmäisenä päivänä). Jos viimeisenä keskiviikkona noteerattu kurssi on vähintään viisi prosenttia korkeampi tai alempi, tämä uusi kurssi tulee voimaan seuraavana keskiviikkona tähän tarkoitukseen jo aiotun kurssin sijasta. Uusi vaihtokurssi on voimassa kuukauden loppuun saakka, ellei sitä korvata keskiviikkoisin noteeratun kurssin perusteella suoritettavan viikoittaisen tarkistuksen tuloksena (katso alla oleva 2 kohta).

2 kohta

Keskiviikkoisin noteerattua (tavallisesti torstaina julkaistavaa) vaihtokurssia verrataan kuluvan kuukauden aikana sovellettavaan vaihtokurssiin (toisin sanoen tavallisesti edellisen kuukauden toiseksi viimeisenä keskiviikkona noteerattuun kurssiin). Jos jonakin keskiviikkona noteeratun vaihtokurssin ja sovellettavan kurssin välinen ero (ylös- tai alaspäin) on vähintään viisi prosenttia, tämä uusi kurssi tulee sovellettavan kurssin tilalle seuraavana keskiviikkona. Uusi vaihtokurssi on voimassa kyseisen kuukauden loppuun saakka, ellei turvalauseketta jouduta tämän ajan kuluessa soveltamaan uudelleen.

3 kohta

Tämän kohdan mukainen tilanne voisi syntyä, jos valuuttamarkkinat olisivat suljettuina keskiviikkona, ja vaihtokurssit ei siksi noteerattaisi sinä päivänä. Jos esimerkiksi 1 päivä tammikuuta on keskiviikko ja valuuttamarkkinat ovat tuona päivänä suljettuina, tiistaina, 31 päivänä joulukuuta noteeratut kurssit olisivat vertailussa käytettäviä kurssit sen määrittämiseksi, onko turvalausekkeen mukainen menettely saatettava voimaan keskiviikkona, 8 päivänä tammikuuta.

Soveltamissäännösten 172 artikla

Tämän säännöksen tarkoituksena on antaa tullausarvoilmoituksen tekijöille mahdollisuus käyttää yhtä ainoaa vaihtokurssia koko jakson ajalta, jolta heille on yksinkertaistetun menettelyn puitteissa myönnetty lupa antaa ilmoituksia tavaroiden luovuttamisesta vapaaseen liikkeeseen.

Huomautus N:o 5
Käsitteen "eritelty" merkityksestä sovellettaessa tavaroiden
tullausarvon määrittämisestä annettuja säännöksiä

Johdanto

1. Tullikoodeksissa ja sen soveltamissäännöksissä eritellään tiettyjä elementtejä, jotka on sisällytettävä maahantuotujen tavaroiden tullausarvoon tai jätettävä siitä pois. Maahantuojien yhtäläisen kohtelun vuoksi näiden säännösten käytännön soveltamisen tulisi olla yhdenmukaista koko yhteisön alueella. Tämän huomautuksen tarkoitus on antaa käsitettä "eritelty" koskevia ohjeita.
2. Yhtenä ehtona sille, että tiettyjä eriä ei sisällytetä maahantuotujen tavaroiden tullausarvoon, on, että niiden pitää olla "eriteltyjä" tavaroista tosiasiallisesti maksetusta tai maksettavasta hinnasta.
3. Tässä tarkoitetaan tullikoodeksin 33 artiklassa mainittuja eriä:
 - tavaroiden maahantuonnista tai myynnistä maksettavat tuontitullit ja muut maksut
 - maahantuonnin jälkeisestä rakentamisesta, asentamisesta, kokoonpanosta, huollosta tai teknisestä avusta aiheutuvat kustannukset
 - tavaroiden kuljetuskustannukset niiden saavuttua paikkaan, jossa ne tuodaan yhteisön tullialueelle
 - maksut oikeudesta jäljentää maahantuotuja tavaroita yhteisössä
 - ostoprovisiot
 - korkokulut

Tullivarastointimenettelyssä ovat voimassa samanlaiset säännökset (tullikoodeksin 112 artikla).

Näiden erien kohtelua koskevia yleisiä ohjeita on jäljempänä 4 - 7 kohdassa. Joistakin eristä on myös erityisohjeita 8 - 17 kohdassa.

Yleistä

4. Jotta ehto erän "erittelystä" täyttyisi, ei riitä, että vaatimus esitetään D.V.1 -lomakkeen asianmukaisissa kohdissa, vaan asiaankuuluvalla tavalla on myös ilmoitettava erän luonne ja sen rahamäärä.
5. Kaikki kaupan asiakirjat, jotka liittyvät arvonmäärityksen kohteena oleviin tavaroihin, myös useampaa kuin yhtä tuontitapahtumaa koskevat, pitkän ajan voimassa olevat asiakirjat (esimerkiksi sopimus, tavaroita koskeva kauppalasku tai kuljetusta koskeva lasku), voivat periaatteessa soveltua tämän "luonteen" ja "määrän" osoittamiseen. Tällaisen kaupallisen asiakirjan puuttuessa tarkoitukseen voisi myös soveltua kuljetuskustannusten osalta se, että tavaranhaltija toimittaa selvityksen, jossa viitataan kyseiseen kuljetustapaan tavallisesti sovellettavaan rahtihinnastoon ja osoitetaan, miten "määrä" on laskettu. Tulliviranomaisten vaatimuksesta tavaranhaltija voi myös joutua toimittamaan hinnaston, johon selvityksessä on viitattu.

Tulliviranomaisilla on kuitenkin oikeus tarkistaa, että "luonne" ja "määrä" eivät ole tekaistuja. Tämä tarkistus voi olla erityisen tärkeää, mikäli vaaditut vähennykset perustuvat vain ostajan, myyjän tai tavaranhaltijan omiin selvityksiin.

6. Arvonmäärityksen helpottamiseksi tavaranhaltijoiden tulisi ennakkoon huolehtia siitä, että edellä 5 kohdassa tarkoitettut näyttöasiakirjat ovat saatavissa silloin, kun tullausilmoitus vastaanotetaan. Jos tarvittavat asiakirjat eivät kuitenkaan ole silloin saatavissa, tulliviranomaiset voivat myöntää tavaranhaltijalle soveltamissäännösten 256 artiklan mukaisesti asetetun määräajan, jonka kuluessa tämän tulee hankkia nämä asiakirjat ja toimittaa ne tulliviranomaisille. Antaessaan tavaranhaltijalle tämän mahdollisuuden tulliviranomaiset tavallisesti vaativat tältä kirjallisen vakuutuksen määräajan noudattamisesta.
7. Ellei 4 - 6 kohdassa tarkoitettuja ehtoja täytetä, ei näitä eriä tavallisesti voida jättää sisällyttämättä tullausarvoon.

Tullit ja muut maksut

8. WCO:n teknisen tullausarvokomitean lausunnossa on ohjeita käsitteen "eritelty" merkityksestä tavaroiden maahantuonnista tai myynnistä maksettavien tuontitullien ja muiden maksujen yhteydessä. Tässä lausunnossa n:o 3.1 sanotaan, että tuontimaassa kannettavat tullit ja verot eivät sisälly tullausarvoon, jos ne ovat luonteeltaan sellaisia, että ne voidaan erottaa tosiasiallisesti maksetusta tai maksettavasta hinnasta. Itse asiassa ne ovatkin yleisesti saatavissa olevia tietoja.
9. Tässä yhteydessä "eritelty" tarkoittaa käytännössä samaa kuin "voidaan erottaa". Lausunnon perustana olevassa tapauksessa tulleja/maksuja ei ollut eritelty laskussa, mutta lausunnosta käy kuitenkin ilmi, että laskussa tai jossain muussa mukana seuraavassa asiakirjassa ilmoitettu tosiasiallisesti maksettu tai maksettava hinta sisältää nämä kulut.

10. Edellä olevan 4 kohdan mukaisesti D.V.1 -lomakkeessa on eriteltävä erä, jota ei sisällytetä tullauservoon .

Korkokulut

13. Sen lisäksi, että korkokulujen on oltava "eriteltyjä", jotta niitä ei sisällytettäisi tullauservoon, on tullikoodeksin 33 artiklan 1 kohdan c alakohdassa muita ehtoja. Voidaan olettaa, että kyseisessä säädöksessä tarkoitettu kirjallinen rahoitussopimus riittäisi vahvistamaan D.V.1 -lomakkeessa ilmoitetun määrän edellä olevan 5 kohdan mukaisesti.

Kuljetuskustannukset tavaroiden saavuttua paikkaan, jossa ne tuodaan yhteisön tullialueelle

14. *(poistettu)*
15. Kun tavaroista laskutetaan sellainen yhtenäinen hinta toimitettuna vapaasti määräpaikkaan, joka vastaa yhteisön tullialueelle tulopaikassa maksettavaa hintaa, sovelletaan yhteisön alueella syntyviin kuljetuskustannuksiin soveltamissäännösten 164 artiklan b kohdan erityissäännöksiä.
16. Milloin taas tavarat tuodaan maahan hintaan, joka sisältää toimituksen yhteisön tullialueella sijaitsevaan määräpaikkaan, laskussa tai muissa kaupallisissa asiakirjoissa ei eritellä yhteisön alueella syntyviä kuljetuskustannuksia. Todennäköisesti tavaranhaltija tällaisissa tapauksissa ilmoittaa tullauservon, johon yhteisön alueella syntyvät kuljetuskustannukset eivät sisälly, ja merkitsee nämä kustannukset D.V.1 -lomakkeeseen. Tämä ei tietenkään sellaisenaan riitä osoittamaan, että kyseiset kulut katsottaisiin "eritellyiksi". Jotta erää ei sisällytettäisi tullauservoon, siitä on esitettävä myös edellä 5 kohdassa tarkoitettu näyttö.
17. Erä, jota ei sisällytetä tullauservoon, voidaan laskea monella hyväksyttävällä tavalla.

Esimerkiksi:

- (a) Jos tavarat kuljetetaan eri kuljetustavoilla mutta ainoastaan yhdellä kuljetusasiakirjalla yhteisön alueella kauempana kuin tulopaikalla sijaitsevaan määräpaikkaan ja jos vain kuljetuksen kokonaiskustannukset ovat tiedossa, näistä kustannuksista se osa, joka koskee yhteisön alueella tapahtunutta kuljetusta ja joka on laskettu jakamalla kustannukset suhteessa yhteisön tullialueen ulkopuolella ja sisäpuolella kuljetettuun matkaan, voidaan hyväksyä soveltamissäännösten 164 artiklan a kohdan tarkoittamalla tavalla.

- (b) Jos kuljetuksen kokonaiskustannuksia ei tiedetä (esimerkiksi jos hinta on ilmoitettu "toimitettuna vapaasti määräpaikkaan"), tai jos jakamista ei jostain muusta syystä pidetä asianmukaisena, 164 artiklan a kohtaa sovellettaessa voidaan hyväksyä vähennyksenä tosiasiallisesti maksetusta tai maksettavasta hinnasta määrä, joka vastaa yhteisön tullialueelle tulon jälkeisestä kuljetuksesta aiheutuneita todellisia kustannuksia, tai ellei näin voida tehdä, sellaisesta kuljetuksesta tavallisesti aiheutuvia kustannuksia. Jälkimmäisessä tapauksessa on kohtuullista olettaa, että yhteisön tullialueella tapahtuneen kuljetuksen perusteella myönnettyt vähennykset eivät ole suuremmat kuin kyseisen rahdinkuljettajan kotimaassa samaan kuljetustapaan tavallisesti sovellettavan rahtihinnaston mukaiset kustannukset; näiden vähennysten määrä ei myöskään saa ylittää yhteisön alinta rahtihinnastoa.

Huomautus N:o 6
Asiakirjoista ja tiedoista, joita tulliviranomaiset voivat vaatia
näytöksi tullausarvoa määritettäessä

Johdanto

1. Tullausarvoilmoitus on selvitys, jolla tavaranhaltija antaa maahantuotujen tavaroiden tullausarvon määrittämiseksi tarvittavat tiedot.
2. Muiden tulliviranomaisille annettujen ilmoitusten tai tietojen tavoin myös tullausarvoilmoituksessa olevat tiedot voi olla tarpeellista osoittaa oikeiksi näyttöasiakirjoin. Yleensä tullausarvoilmoitukseen liitetään näytöksi tiettyjä asiakirjoja (esimerkiksi laskuja). Milloin tullausarvoilmoituksessa olevien tietojen vahvistamiseksi tarvittavat asiakirjoissa tai muussa muodossa annetut tiedot eivät kuitenkaan ole riittävät, tulliviranomaisilla on oikeus vaatia tavaranhaltijaa esittämään lisätietoja.
3. Tullausarvoa koskevat yksityiskohtaiset tiedot ilmoitetaan D.V.1 -lomakkeella, joka on soveltamissäännösten liitteinä 28 ja 29. D.V.1 -lomaketta ei kuitenkaan aina tarvita ilmoitettaessa tietoja tullausarvon määrittämiseksi. Tietyissä erityistapauksissa tulliviranomaiset voivat olla vaatimatta D.V.1 -lomaketta (katso soveltamissäännösten 178 artiklan 3 kohta ja 179 artiklan 1 kohta) tai ne voivat hyväksyä vaadittavien tietojen esittämisen muulla tavoin (katso soveltamissäännösten 180 artikla). Siksi tässä asiakirjassa olevat viittaukset D.V.1 -lomakkeen kohtiin ovat ainoastaan ohjeellisia eivätkä tarkoita, että D.V.1 -lomake olisi vaadittava.

Oikeudellinen perusta

4. Tulliviranomaisten yleisestä oikeudesta vaatia asiakirjoja tai tietoja tullausarvoilmoituksen tueksi säädetään tullikoodeksin 14 artiklassa. Soveltamissäännösten 178 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa eritellään velvoitteet, joihin tullausarvoilmoituksen tekevä henkilö sitoutuu.

Asiakirjat tai tiedot, joita tulliviranomaiset voivat vaatia tullausarvon määrittämistä varten

5. Tullikoodeksin 14 artiklassa säädetään muun muassa, että tulliviranomaisille on annettava kaikki tullausarvon määrittämistä varten tarvittavat tiedot ja asiakirjat. Tässä säännöksessä ei eritellä, mitä asiakirjoja tai tietoja vaaditaan ilmoitettujen tullausarvotietojen vahvistamiseksi.
6. Soveltamissäännöksissä viitataan tiettyihin asiakirjoihin, joita voidaan käyttää vahvistamaan tullausarvon määrittämistä varten annettuja tietoja, esimerkiksi:
 - kauppalasku yhtenä kappaleena, 181 artikla ja 218 artiklan 1 kohdan a alakohta,
 - kuljetusasiakirja ja pakkausluettelo tai vastaava asiakirja, 218 artiklan 2 kohta.

Saattaa olla, että edellä tarkoitettut asiakirjat eivät kuitenkaan riitä vakuuttamaan tulliviranomaisia kaikkien tullausarvoilmoituksessa olevien tietojen todenmukaisuudesta ja oikeellisuudesta.

7. Seuraavissa esimerkeissä (jotka eivät kuitenkaan ole tyhjentäviä) mainitaan joitakin asiakirjoja, joita tulliviranomaiset voivat vaatia kauppaan liittyvistä olosuhteista riippuen ja/tai jos ne epäilevät ilmoitettuja tietoja.
 - (a) Tavaroita koskeva kauppalasku, jos sellainen on (D.V.1 -lomakkeen 4 kohta)

Soveltamissäännösten 181 artiklan mukaan tavaranhaltijan on esitettävä tulliviranomaisille yksi kappale kauppalaskusta, jonka perusteella maahantuotujen tavaroiden tullausarvo ilmoitetaan. On selvää, että kauppalasku voidaan esittää vain, jos arvonmäärityksen kohteena olevat tavarat on myyty.

On kuitenkin tapauksia, joissa tavarat on myyty ilman kauppalaskua. Näissä tapauksissa maahantuojan on toimitettava asiakirjat, joiden voidaan katsoa vastaavan laskua. Paitsi tullikoodeksin 29 artiklassa tarkoitetun hinnan määrittämiseksi laskua voidaan käyttää/vaatia myös muiden tietojen vahvistamiseksi, joita ovat muun muassa seuraavat:

- tavaroiden hinta myytäessä ne edelleen yhteisössä, tullikoodeksin 30 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisen vähennysmenettelyn soveltamiseksi;
- tarviketoimitusten kustannukset (D.V.1 -lomakkeen 14 kohta).

- (b) Kauppasopimusta (D.V.1 -lomakkeen 5 kohta) voidaan käyttää/vaatia kauppalaskussa olevien erilaisten tietojen vahvistamiseksi, joita ovat:
- mahdolliset rajoitukset, ehdot tai suoritukset (D.V.1 -lomakkeen 8 kohta)
 - mahdolliset myyjän ja ostajan väliset järjestelyt, jotka vaikuttavat tavaroiden tullausarvoon (D.V.1 -lomakkeen 9 kohdan b alakohta sekä 16 kohta)
 - D.V.1 -lomakkeen 20 kohdassa mainitut kulut (maahantuonnin jälkeiset toimenpiteet)
 - hinnoitteluvaluutta (tullikoodeksin 35 artikla)
 - sopimukset ja muut asiakirjat, jotka koskevat oikeutta jäljentää maahantuotuja tavaroita (tullikoodeksin 33 artiklan d kohta).
- (c) Rojaltisopimus sen selvittämiseksi, onko rojaltia (D.V.1 -lomakkeen 9 kohdan a alakohta) sisällytettävä tullausarvoon, ja jos näin on tehtävä, kuinka paljon (D.V.1 -lomakkeen 15 kohta).
- (d) Agenttuurisopimus sen selvittämiseksi, lisätäänkö provisioita tai välityspalkkioita (D.V.1 -lomakkeen 13 kohdan a ja b alakohta), tai onko kysymyksessä ostoprovisio, jota ei sisällytetä tullausarvoon.
- (e) Kuljetus- ja vakuutusasiakirjat, joiden perusteella selvitetään muun muassa:
- toimitusehdot (D.V.1 -lomakkeen 3 kohta)
 - toimituskustannukset tuontipaikkaan saakka (17 kohta) ja
 - tuontipaikan jälkeiset kuljetuskustannukset (19 kohta).
- (f) Kirjanpitoaineisto, erityisesti tuojan tai ostajan, esimerkiksi viejälle tai myyjälle tapahtuneen tosiasiallisen varojen siirron toteamiseksi tai tietojen saamiseksi myyntipalkkioista, voitoista taikka yleiskuluista sovellettaessa deduktiivista tai laskennallista arvonmääritysmenettelyä.
- (g) Rahtihinnastot kuljetuskustannusten selvittämiseksi tietyissä tapauksissa, joihin viitataan seuraavissa säännöksissä:
- tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan e alakohta
 - soveltamissäännösten 152 artiklan 1 kohdan a alakohdan (ii) alakohta ja 164 artikla

(h) Muut asiakirjat, esimerkiksi

- kaupan osapuolina olevien yritysten omistusta koskevat asiakirjat myyjän ja ostajan välillä mahdollisesti vallitsevan etuyhteyden selvittämiseksi (soveltamissäännösten 143 artikla)
- kiintiökustannuksia koskeva lasku ja kiintiöiden myyntiä tai siirtoa koskeva sopimus
- aitoustodistuksista suoritettuja maksuja koskeva lasku
- maahantuonnin jälkeistä mainontaa, markkinointia ja muita toimenpiteitä koskevat sopimukset
- rahoitusasiakirjat esimerkiksi korkokulujen selvittämiseksi
- sopimukset, lisenssisopimukset tai muut tekijänoikeuksia koskevat asiakirjat.

Asiakirjojen esitysmuoto

8. Asiakirjat ovat näyttöaineistoa ja ne voivat olla esitysmuodoltaan erilaisia. Niiden päätarkoituksena on kuvata tavaroiden vaiheita myyntiketjussa ja niihin on kirjattu yksityiskohtaisia tietoja tavaroita koskevista kauppatoimista. Näin ollen tulliviranomaisten tulisi olla valmiita hyväksymään asiakirja sen esitysmuodosta riippumatta, edellyttäen, että:
- (a) asiakirjan oikeellisuutta ei aseteta kyseenalaiseksi ja
 - (b) asiakirjan sisältämä tieto soveltuu vahvistamaan ilmoitettuja tai vaadittuja tietoja.
9. Esimerkki asiakirjasta, joka voi olla esitysmuodoltaan erilainen, on asiakirja, jossa ostaja ilmoittaa vastaanottamansa tavarat ja niiden hinnan. Ostaja ja myyjä tekevät ennalta sopimuksen, että tällaiset asiakirjat hyväksytään kyseiseen tarkoitukseen. Tässä asiakirjassa olevat tiedot ovat samat, jotka tavallisesti sisältyvät kauppalaskuun. Se, että asiakirjan laatijana on ostaja eikä myyjä, ei merkitse, että se olisi hylättävä soveltamissäännösten 181 artiklan perusteella. Tulliviranomaiset voivat hyväksyä tämän asiakirjan maahantuotujen tavaroiden tullausarvon määrittämistä varten tapauskohtaisesti ja ottaen huomioon:
- (a) mahdollisuudet tarkistaa siihen sisältyvien tietojen oikeellisuus,
 - (b) ostajan luotettavuuden ja
 - (c) kauppasopimuksesta ilmenevät tiedot.

10. Asiakirjan esitysmuoto voi vaihdella myös sen mukaan, miten se lähetetään (esimerkiksi telefax- tai EDI-sanoma). Näissäkin tapauksissa tulliviranomaiset voivat hyväksyä asiakirjat tai muussa muodossa esitetyn näytön 8 kohdassa mainituin edellytyksin (katso myös soveltamissäännösten 224 artiklan 2 kohta).

Tullille esitettävä lasku voi periaatteessa olla:

- (a) muu kuin allekirjoitettu tai alkuperäinen kappale
- (b) varustettu merkinnällä "vain tulliviranomaisia varten" tai "proformalasku" (tai vastaava). Nämä asiakirjat voidaan hyväksyä tietyissä tapauksissa tavaroille, joita ei ole myyty (esimerkiksi lahjat, näytteet). Jos tavarat kuitenkin on myyty, tällaisia laskuja pidetään väliaikaisina, ja ne tulee korvata myöhemmin lopullisella laskulla.
- (c) käännettävä, jos tulliviranomaiset sitä vaativat.

Kuka on velvollinen esittämään asiakirjat ja tiedot

11. Tullikoodeksin 14 artiklassa säädetään, että "... henkilön, joka on suoraan tai välillisesti osallisena kyseisissä tavaroiden kauppaan liittyvissä toimissa, (on) annettava tulliviranomaisille ... mahdollisesti asetetussa määräajassa kaikki tarvittavat asiakirjat ja tiedot ... sekä kaikki tarvittava apu ...".

Tullikoodeksin soveltamissäännösten 178 - 181 a artiklan säännösten lisäksi tullikoodeksin 64 artiklassa säädetään, että tavaranhaltija on "... henkilö, joka voi ... esittää tai esityttää ... tullille kaikkine asiakirjoineen, jotka tarvitaan ... säännösten soveltamiseksi ...".

Henkilöä, joka voi tehdä tullausarvoilmoituksen, koskevat erityisvelvoitteet, jotka säädetään soveltamissäännösten 178 artiklassa:

- hänen on oltava sijoittautunut yhteisöön,
- hänellä on oltava kaikki asiaa koskevat tiedot.

Asiaa koskevien tietojen osalta tavaranhaltija on velvollinen:

- (a) toimittamaan tai toimituttamaan tiedot toissijaisten arvonmääritysmenetelmien soveltamiseksi (soveltamissäännösten 178 artiklan 3 kohta),
 - (b) antamaan kaikki lisätiedot tai asiakirjat (soveltamissäännösten 178 artiklan 4 kohta) sekä
 - (c) esittämään yksi tai kaksi kappaletta kauppalaskusta (soveltamissäännösten 181 artikla).
12. Tämä ei estä tulliviranomaisia vaatimasta asiakirjaa muulta henkilöltä kuin tavaranhaltijalta, jos esimerkiksi pyydetään ostoprovision vähentämistä, ja tulliviranomaiset katsovat, että maahantuotujen tavaroiden valmistajan laatima lasku on välttämätön provision suuruuden määrittämiseksi. Tällaisessa tapauksessa tulliviranomaiset voivat pyytää muuta osapuolta kuin tavaranhaltijaa (esimerkiksi valmistajaa tai ostoasiamiestä) toimittamaan vaaditut asiakirjat.

Tulliviranomaisille esitettyjen asiakirjojen ja tietojen luottamuksellisuus

13. Tulliviranomaiset eivät saa paljastaa mitään tietoja, jotka ovat luonteeltaan luottamuksellisia tai joiden antaminen perustuu luottamuksellisuuteen, ellei se ole voimassa olevien säännösten mukaan sallittua (tullikoodeksin 15 artikla).

Vastuu esitettyjen tietojen ja asiakirjojen oikeellisuudesta

14. Antaessaan tullausarvoilmoituksen tavaranhaltija sitoutuu vastamaan erityisesti esitettyjen asiakirjojen todistusvoimaisuudesta (soveltamissäännösten 178 artiklan 4 kohta).

Tulliviranomaisten oikeus säilyttää esitettyt asiakirjat

15. Tulliviranomaisten on säilytettävä tavaranhaltijan toimittamat asiakirjat voimassa olevien säännösten mukaisesti. Jos kauppalasku on laadittu muuhun jäsenvaltioon sijoittautuneelle henkilölle, tavaranhaltijan on toimitettava tulliviranomaisille kaksi kappaletta tästä kauppalaskusta ja toinen niistä on palautettava tavaranhaltijalle soveltamissäännösten 181 artiklan 2 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

Tulliviranomaisille esitettyjen tietojen hyväksyminen

16. Tulliviranomaisilla on oikeus pyytää lisätietoja 181 a artiklan 2 kohdan mukaisesti. Edellä mainitut asiakirjat voidaan esittää ja tarkastaa tässä yhteydessä. Tulliviranomaiset voivat kuitenkin tarkastaa myös muita kuin tässä huomautuksessa lueteltuja asiakirjoja.

Huomautus N:o 7
Komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93, annettu 2 päivänä
heinäkuuta 1993, 147 artiklan soveltamisesta

1. Johdanto

Edellä mainittujen säännösten käytännön soveltamisen tulisi olla yhdenmukaista koko yhteisön alueella. Tämä huomautus on laadittu näiden säännösten tulkintaohjeeksi.

2. Säännöksen soveltamisala

Komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 147 artiklaa sovelletaan tapauksissa, joissa:

- tavaroiden tullausarvo on määritettävä neuvoston asetuksen 2913/92 29 artiklan mukaisesti.
- tavarat on myyty kerran tai useammin ennen niiden tuontia yhteisön tullialueelle, tai ne on myyty yhteisön tullialueen sisällä, mutta ennen kuin ne on luovutettu vapaaseen liikkeeseen.

147 artikla käsittelee vain tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdan säännöstä, joka koskee "(maahantuotujen tavaroiden) hintaa, joka niistä on tosiasiallisesti maksettu tai maksettava myytäessä ne vietäviksi yhteisön tullialueelle". Se ei käsittele muita 29 artiklan säännöksiä, erityisesti niitä, jotka koskevat keskenään etuyhteydessä olevien osapuolten välistä kauppaa, eikä 32 artiklan säännöksiä.

3. Tulkinta

3.1 Yksi myynti

147 artiklan ensimmäisessä virkkeessä sanotaan, että "koodeksin 29 artiklaa sovellettaessa myynnin kohteena olevien tavaroiden ilmoittamista vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi on pidettävä riittävänä osoituksena siitä, että ne on myyty yhteisön tullialueelle vietäviksi". Se koskee tapauksia, joissa tavarat on myyty vain kerran. Siksi tässä säännöksessä hyväksytään, että tuonti yhteisön tullialueelle on yleensä riittävä osoitus siitä, että tavarat on myyty Euroopan yhteisöön vietäviksi.

3.2 Peräkkäiset myynnit

- 3.2.1 Viimeinen myynti: 147 artiklan toisessa virkkeessä laajennetaan edellä 3.1 kohdassa esitetty lähestymistapa koskemaan myös tapauksia, joissa tavarat on ennen niiden maahantuontia myyty useammin kuin kerran; sellaisissa tapauksissa vastaava säännös määrää käyttämään perustana viimeistä ennen tavaroiden maahantuontia tapahtunutta myyntiä. Toisin sanoen ilmoitusta siitä, että tavarat on myyty yhteisöön vietäviksi, sovelletaan (vaatimatta muuta näyttöä asiasta) viimeiseen myyntiin, joka katsotaan tavaroiden tuontiin yhteisön alueelle johtaneeksi myynniksi. On huomattava, että tämän säännöksen yhteydessä viimeisellä myynnillä tarkoitetaan myyntiketjussa ennen tavaroiden tuontia yhteisön tullialueelle tapahtunutta viimeistä myyntiä.
- 3.2.2 Aikaisempi myynti: milloin kyseisiin tavaroihin on kohdistunut aikaisempi myynti (toisin sanoen muu kuin edellä 3.2.1 kohdassa kuvattu viimeinen myynti), tavaranhaltija voi pyytää tulliviranomaisia hyväksymään tämän aikaisemman myynnin tullausarvon perustaksi, mutta vain siinä tapauksessa, että hän voi osoittaa kyseiseen myyntiin liittyvän erityisiä asiaan vaikuttavia seikkoja, jotka ovat johtaneet tavaroiden vientiin yhteisön tullialueelle.

Lisäksi on mahdollista, että "viimeinen myynti" voi tarkoittaa myös myyntiä, joka on tapahtunut tavaroiden jo ollessa Euroopan yhteisössä (esimerkiksi varastoituina).

4. Tavaranhaltijalta vaadittavan näytön arviointiperusteista

Tavaroiden myynti EY:n tullialueelle vietäviksi voidaan näyttää toteen monella eri tavalla, ja tämän havainnollistamiseksi on laadittu muutamia tuonnin perustapauksia. Nämä tapaukset ovat liitteessä I.

Sovellettaessa 147 artiklan kolmatta virkettä voidaan tavaroiden myynti yhteisön tullialueelle vietäviksi todeta esimerkiksi seuraavan näytön perusteella:

- tavarat on valmistettu EY:n normien mukaisesti tai (esimerkiksi niissä olevien merkintöjen yms. perusteella) voidaan todeta, että niillä ei ole muuta käyttöä tai määräpaikkaa,
- tavarat on valmistettu tai tuotettu erityisesti EY:ssä olevaa ostajaa varten,
- tietyt tavarat tilataan välittäjältä, joka hankkii ne valmistajalta, ja tavarat kuljetetaan Euroopan yhteisöön suoraan tältä valmistajalta.

5. Tavaranhaltijan velvoitteet

5.1 Yleistä

Tullausarvoa määritettäessä tarvittavien tietojen ilmoittamisesta vastaa tullikoodeksin soveltamissäännösten 178 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu henkilö, jolla tulee olla hallussaan kaikki tiedot, kuten esimerkiksi tullausarvoilmoituksessa (D.V.1 -lomake) eriteltyt yksityiskohtaiset tiedot.

5.2 Peräkkäiset myynnit

Tavaranhaltijan on 147 artiklaa sovellettaessa ilmoitettava, mitä hän aikoo käyttää tavaroiden tullausarvon määrittämisperusteena, ja näyttövaatimukset ovat tällöin seuraavat:

- jos ilmoitus perustuu 147 artiklan toiseen virkkeeseen (toisin sanoen myyntiketjun viimeiseen myyntiin), on asianmukaista näyttää tarvittaessa toteen tämän myynnin asema esittämällä kyseistä kauppaa koskevaa näyttöaineistoa (esimerkiksi kauppasopimuksen päiväys D.V.1 -lomakkeen 5 kohdassa, ostajan sijaintipaikka, paikka myyntiketjussa).
- jos ilmoitus perustuu 147 artiklan kolmanteen virkkeeseen (toisin sanoen aikaisempaan myyntiin), tulliviranomaisille esitettävän näytön on osoitettava, että tämä myynti täyttää edellä 4 kohdassa mainitun vaatimuksen.

Jos tavaranhaltija ei pysty esittämään vaadittua näyttöä aikaisemmasta mynnistä, jonka perusteella tullausarvoilmoitus on tehty, on käytettävä viimeistä myyntiä (edellä olevan 3.2.1 kohdan mukaisesti), kun tullausarvo määritetään kauppaa koskevien säännösten mukaan.

Liite I

Selittävä huomautus

Tässä liitteessä on sarja esimerkkejä tapauksista, joissa tavarat on myyty vähintään kaksi kertaa ennen niiden tuomista yhteisön tullialueelle.

Tilanne on esitetty sarakkeessa 1 ja soveltamissäännösten 147 artiklan mukaisesti päätelty tullausarvokohtelu on sarakkeessa 2.

Kussakin tapauksessa mahdollisesti soveltuviin 147 artiklan vaihtoehtoisiin virkkeisiin viitataan sarakkeessa 2 lyhyden vuoksi seuraavasti:

Testi 1: Tarkistetun 147 artiklan toinen virke--

viimeinen myynti, joka johtaa tavaroiden tuomiseen yhteisön tullialueelle.

Testi 2: Tarkistetun 147 artiklan kolmas virke--

mikä tahansa muu myynti, jonka perusteella voidaan osoittaa tulliviranomaisia tyydyttävällä tavalla, että tavarat on myyty yhteisön tullialueelle vietäviksi.

<u>Esimerkki 1</u>	<u>Huomautukset</u>
<p>Tilanne - Pariisista oleva Canimpcö tilaa brysseliläiseltä Vimcolta 1 000 paitaa 7,20 ecun kappalehinnalla Pariisiin toimitettuina. Vimcolla on Taiwanissa sijaitsevassa varastossa 8 000 paitaa, jotka oli alun perin ostettu siellä olevalta valmistajalta 4,50 ecun kappalehinnalla. Vimco järjestää tavaroiden kuljetuksen varastosta Canimpcölle, joka on tavaroiden maahantuojaja.</p>	<p>Myynti 4,50 ecun hinnalla ei vastaa testiä "myyntiketjussa tapahtuneesta viimeisestä myynnistä", eikä myöskään voida osoittaa, että tämä myynti tapahtui tavaroiden viemiseksi Euroopan yhteisöön.</p>
<u>Esimerkki 2</u>	<u>Huomautukset</u>
<p>Tilanne - Indexco ostaa käsinveistettyjä sohvapöytiä Intiasta ja säilyttää niitä tilauksia odottaessaan Bombayssa sijaitsevassa varastossa. Ranskaan tekemänsä matkan jälkeen Indexcon myyntipäällikkö uskoo, että yhteisön markkinoilla olisi tilaa hänen yhtiönsä tuotteille ja hän lähettää kokeeksi kustakin kahdeksasta erityyppisestä pöydästä kymmenen näytekappaletta merirahtina Bordeaux'hon. Nämä kahdeksan erityyppistä pöytää maksoivat Indexcolle keskimäärin 2 000 rupiaa kappaleelta. Kun laiva on vielä matkalla Atlantin valtamerellä, Indexco myy kaikki kahdeksankymmentä sohvapöytää Pariisista olevalle Montabcolle 6 400 ecun hintaan ehdolla fob Bombay. Ennen kuin tavarat saapuvat Bordeaux'hon, Montabco myy ne edelleen Brysselistä olevalle asiakkaalle 7 200 ecun hintaan.</p>	<p>Soveltamissäännösten 147 artiklan perusteella tavaranhaltija ei voi käyttää 2 000 rupian kappalehintaa.</p> <p>Kyseessä ei ole "myyntiketjussa tapahtunut viimeinen myynti" (testi 1), eikä myöskään voida osoittaa, että kyseinen myynti tapahtui tavaroiden viemiseksi Euroopan yhteisöön.</p> <p>Lisäksi myöskään myynti 6 400 ecun hintaan ei täytä testiä 1, mutta on mahdollista osoittaa, että tavarat myytiin niiden matkalla ollessa tällä hinnalla yhteisöön.</p>

<u>Esimerkki 3</u>	<u>Huomautukset</u>
<p><u>Esimerkki 3a</u></p> <p>Tilanne - Canexco-yhtiö, jonka pääkonttori sijaitsee Maltalla, ostaa raakaöljytuotteita kolmannessa maassa sijaitsevalta Indexco-yhtiöltä ja säilyttää ne Maltalla sijaitsevissa tiloissa. Tavarat ovat sekä EY:n että Maltan markkinoilla sovellettavien normien mukaisia.</p> <p>Kolmen viikon kuluttua Canexco myy kyseiset tuotteet belgialaiselle Fimco-yhtiölle ja lähettää tavarat Maltalta Belgiaan.</p> <p><u>Esimerkki 3b</u></p> <p>Tilanne - Canexco, kolmanteen maahan sijoittautunut yritys, ostaa kolmannesta maasta raakaöljytuotteita, jotka vastaavat EY:n markkinoilla sovellettavia normeja. Nämä ostot tehdään sen jälkeen, kun Canexco on saanut nimenomaiset tilaukset belgialaiselta yritykseltä Fimco.</p> <p>Koska Fimcon varastotilat Belgiassa ovat rajoitetut, se ehdottaa, että Canexco säilyttää tavarat omissa tiloissaan kolmen viikon ajan ennen niiden lähettämistä Belgiaan. Tämän jälkeen tavarat kuljetetaan Belgiaan.</p>	<p>Canexcon ostaessa tavarat niitä ei myydy vietäviksi Euroopan yhteisöön.</p> <p>Vaikka tavarat vastaavat EY:ssä sovellettavia normeja, ei voida katsoa, että ne on myyty vietäviksi Euroopan yhteisöön. Indexco on myynyt ne määräpaikkana Malta.</p> <p>Tämän vuoksi ensimmäinen myynti ei täytä testiä 1 eikä testiä 2.</p> <p>Canexcon tekemä osto ei ole myyntiketjun viimeinen myynti. (Testi 1)</p> <p>Tavarat (jotka vastaavat EY:n normeja) on kuitenkin ostettu aikaisemman järjestelyn perusteella myytäväksi edelleen Euroopan yhteisöön ja kuljetettaviksi sinne.</p> <p>Se, että tavarat varastoidaan kolmannessa maassa Fimcon puolesta ennen Canexcon suorittamaa kuljetusta, ei kumoa testiä 2 (myynti yhteisöön vietäväksi).</p>

<u>Esimerkki 4</u>	<u>Huomautukset</u>
<p>Tilanne - Cosmetics Inc. on yhdysvaltalainen yhtiö, joka markkinoi eri valmistajilta ympäri maailmaa ostamiaan erityyppisiä hajuvesiä, kosmetiikkatuotteita, voiteita ja niin edelleen (hintaa A). Euroopan toimintoja johdetaan New Yorkin osavaltion Syracuseessa sijaitsevasta Cosmeticsin pääkonttorista, ja niitä varten on vuokrattu Brysselistä toimistotilat, joista käsin myyntiedustajat kiertävät EY:ssä alan liikkeiden osto-osastoja, neuvottelevat hinnoista, ottavat vastaan tilauksia ja lähettävät ne käsiteltäviksi (tuotteiden lähettäminen, saatavien laskuttaminen ja perintä) Syracuseen. Tuotteet myydään EY:ssä oleville asiakkaille ehdoin määräpaikkaan toimitettuna ja tullit maksettuna (hintaa B). Vaikka myyntiedustajilla on oikeus neuvotella hinnoista ja myyntisopimuksista, heillä ei ole yleisvaltuutusta tehdä sopimuksia Cosmetics Inc.:n puolesta.</p>	<p>Soveltamissäännösten 147 artiklan perusteella tavaranhaltija ei voi käyttää hintaa A, koska se ei perustu "myyntiketjussa tapahtuneeseen viimeiseen myyntiin" (testi 1).</p> <p>Testin 2 mukaan hintaa A on hyväksyttävissä ainoastaan silloin, jos voidaan esittää muuta näyttöä (esim. valmistaja lähettää tavarat suoraan ja tavaroissa olevat merkinnät tai erittelyt osoittavat, että ne on tarkoitettu EY:n markkinoille).</p>

<u>Esimerkki 5</u>	<u>Huomautukset</u>
<p>Tilanne - Thaimaan vierailun aikana pariisilaisen Canimpcon toimitusjohtajalle tehdään "loppuunmyyntitarjous" 10 000 metristä erilaisia silkkikankaita kokonaishintaan 20 000 ecua toimitusehdolla fob Bangkok. Hän ostaa koko 10 000 metrin erän ja järjestää kankaiden lähettämisen laivalla Ranskaan 4 päivänä huhtikuuta. Osallistuessaan erääseen kokoukseen 8 päivänä huhtikuuta hän tapaa brysseliläisen silkkipaitojen valmistajan Bloucanin toimitusjohtajan, joka on halukas ostamaan nyt Euroopan yhteisöön matkalla olevat 10 000 metriä silkkiä 39 000 ecun hintaan Brysseliin toimitettuna.</p>	<p>Alemmalla hinnalla tapahtunut myynti ei ole "myyntiketjun viimeinen myynti" (testi 1), mutta se on tavaran myynti yhteisöön vietäväksi (testi 2).</p>
<u>Esimerkki 6</u>	<u>Huomautukset</u>
<p>Tilanne - Pariisilainen Canimpcoco tekee sopimuksen 100 tehosekoittimen ostamisesta missourilaiselta yrittäjältä Usco 22,50 ecun kappalehinnalla. Usco sopii detroitilaisen Makercon kanssa tehosekoittimien valmistamisesta 20,75 ecun kappalehintaan, ja Makerco vastaa tavaroiden lähettamisestä Canimpcolle Pariisiin.</p>	<p>Soveltamissäännösten 147 artiklan perusteella maahantuoja ei voi vedota alemmalla hinnalla tapahtuneeseen myyntiin. - Se ei ole "myyntiketjun viimeinen myynti" (testi 1).</p> <p>On kuitenkin mahdollisuus osoittaa, että alemmaan hintaan tapahtunut myynti oli jo myynti tavaroiden viemiseksi Euroopan yhteisöön sen perusteella, että valmistajan oli toimitettava tavarat suoraan tuojalle (testi 2). Tämä näyttövaatimus toteutuu, jos tuotteissa on valmistajan niitä myydessä erittelyt tai merkinnät, jotka osoittavat, että ne on tarkoitettu EY:n markkinoille.</p>

<u>Esimerkki 7</u>	<u>Huomautukset</u>
<p>Tilanne - Mulnatco on monikansallinen hotelliketju, jolla on hotelleja monissa maissa, myös Ranskassa. Jokainen Ranskassa sijaitseva hotelli on rekisteröity erilliseksi osakeyhtiökseen. Aina vuoden alussa jokainen hotelli lähettää New Yorkin pääkonttoriin tilauksen seuraavien 12 kuukauden aikana tarvitsemistaan tavaroista. Pääkonttori lähettää tilaukset yhdysvaltalaisille tavarantoimittajille, joille annetaan ohjeet tavaroiden lähettämisestä joko suoraan jokaiseen hotelliin tai New Yorkin pääkonttorin kautta edelleen ketjun kuhunkin hotelliin. Toimittajat laskuttavat New Yorkin pääkonttoria, joka puolestaan laskuttaa jokaista ketjuun kuuluvaa hotellia.</p>	<p>Päätelmät ovat samat kuin esimerkissä 6, jos toimittaja lähettää tavarat suoraan kuhunkin hotelliin. Jos tavarat lähetetään New Yorkin pääkonttoriin ennen niiden lähettämistä Ranskaan, tavaroiden myyntiä vietäväksi koskeva testi (testi 2) on hyväksyttävissä ainoastaan, jos esitetään muuta näyttöä: tavarat vastaavat yhteisön normeja tai niissä olevat merkinnät osoittavat, että ne on tarkoitettu EY:n markkinoille.</p>
<u>Esimerkki 8</u>	<u>Huomautukset</u>
<p>Tilanne - Cosmetics Inc. valmistaa hajuvesiä, kosmetiikkatuotteita yms., joita se myy Euroopan yhteisössä ja Yhdysvalloissa oleville jälleenmyyjille. Käyttääkseen erilaista hinnoittelua näillä eri markkinoilla Cosmetics Inc. edellyttää jälleenmyyjiltä, että nämä eivät myy tavaroita edelleen oman alueensa ulkopuolelle.</p> <p>Eräässä tapauksessa belgialainen yritys ostaa tuotteet amerikkalaiselta jälleenmyyjältä ja lähettää tavarat Alankomaihin.</p>	<p>Ensimmäinen myynti ei täytä testiä 2 (tavaroiden myynti vietäväksi Euroopan yhteisöön).</p>

Huomautus N:o 8

Alennusten käsittely sovellettaessa koodeksin 29 artiklaa

1. Alennuksena pidetään hinnanalennuksen myöntämistä tavaroiden tai palvelujen listahinnasta tietyille asiakkaille tietyissä olosuhteissa ja tietyinä aikana. Se ilmaistaan joko absoluuttisena määränä tai prosentteina listahinnasta.

Tullausarvon määrittämishetkellä (jäljempänä "arvonmäärityshetki")⁸ alennus voi vaikuttaa asiaa koskevien sovellettavien säännösten (koodeksin 29 artikla ja soveltamisasetuksen 114 artikla) mukaisesti maksetun tai maksettavan hinnan suuruuteen.

2. Tullausarvoa määritettäessä alennuksen on kohdistuttava tuotuihin tavaroihin, ja arvonmäärityshetkellä on oltava voimassa oleva sopimukseen perustuva oikeus alennukseen.

3. Tullausarvoa määritettäessä esiintyviä tilanteita on kolme:

- a) ostajan saatavilla on alennus, ja maksu, jossa tämä alennus näkyy, on arvonmäärityshetkellä suoritettu (laskutushinnassa näkyvä alennus),
- b) ostajan saatavilla on alennus, mutta hän ei ole vielä arvonmäärityshetkellä suorittanut maksua, jossa tämä alennus näkyy,
- c) alennusta ei ole tarjottu tai se ei ole saatavilla arvonmäärityshetkellä (ts. myyjän antama takautuvasti vaikuttava tarjous).

4.1. Jos alennusta on arvonmäärityshetkellä jo sovellettu maksettuun tai maksettavaan hintaan, tämä hinta on ratkaiseva. Alennus, jota jo sovelletaan arvonmäärityshetkellä kauppasopimuksessa määritetyn syyn tai tason mukaisesti, hyväksytään, jos se on eritelty tulliviranomaisille tavaroiden tuonnin yhteydessä esitetyissä asiakirjoissa. Alennuksen ei tarvitse välttämättä olla valmiiksi laskettuna tavaroiden kauppalaskussa, vaikka se onkin tavallinen käytäntö. Jos arvonmäärityshetkellä on olemassa sopimukseen perustuva oikeus, se voidaan hyväksyä, vaikka todellinen määrä näkyy maksetussa hinnassa vasta myöhemmin.

4.2. Kun tuotujen tavaroiden hinta on arvonmäärityshetkellä maksamatta, alennus ja lopullinen hinta voidaan määritellä ainoastaan käytettävissä olevien tietojen perusteella. Tällaisessa tilanteessa koodeksin 29 artiklan soveltaminen riippuu siitä, onko hinnanalennus myönnetty ja tämän alennuksen suuruus määritelty arvonmäärityshetkellä.

5. Ei ole tarpeellista määrittää, onko annettu alennus normaali kaupallinen käytäntö vai myönnetäänkö sen myös muille ostajille⁹.

⁸ päivä, jona tulliviranomainen on hyväksynyt tulli-ilmoituksen (koodeksin .67 artikla ja 201 artiklan 2 kohta)

⁹ Alennuksiin sovelletaan kuitenkin sääntöjä, jotka koskevat keskenään etuyhteydessä olevan ostajan ja myyjän välillä maksetun hinnan hyväksymistä. Tällöin tarkasteltaviin seikkoihin kuuluvat a) alennuksen saatavuus ja b) tosiasiallisesti maksettu tai maksettava hinta (nettohinta ts. hinta alennuksen jälkeen).

6. Tullausarvon perusteena on pääsääntöisesti käytettävä hintaa, joka tavarasta maksettaisiin, jos maksu suoritettaisiin arvonmäärityshetkellä (soveltamisasetuksen 144 artiklan 1 kohta). Kaupan terminologian mukaisten takautuvien oikaisujen (ilmaisu "alennus" ei ole käytössä tässä yhteydessä) tarkasteleminen ei ole tarpeellista; sellaista hinnanalennusta ei oteta huomioon, joka myönnetään vasta arvonmäärityspäivän jälkeen (esim. vuoden lopussa), toisin sanoen silloin, kun oikeutta ei ole ollut olemassa alusta asti.

Paljousalennus

7. Paljousalennus on alennuksen muoto, jossa ostajalle tarjotaan hinnanalennusta tämän ostaman määrän perusteella. Toisinaan tarjous on sidoksissa tietyssä aikana (esim. yhden vuoden aikana) ostettuun kokonaisuuteen. Vaikka arvonmäärityssäännöissä ei säädetä maksetun tai maksettavan hinnan hyväksymisperusteista tällaisissa tapauksissa¹⁰, on mielekästä tarkastella keinoja tällaisten alennusten hyväksymiseksi asianmukaisissa tapauksissa.

8. Sitä määrää, johon paljousalennus perustuu, ei tarvitse tuoda eikä jättää kokonaisuudessaan yhteisön tullialueelle. Paljousalennukset voitaisiin hyväksyä myös osalähetysten osalta, jos ne myydään vietäviksi tuojamaahan. Tuojamaa, minne tavarat lopulta toimitetaan, ei ole olennainen. Paljousalennus annetaan kokonaismyyntihinnan perusteella, joten tuoja saa alennuksen myös lähetyksen sille osalle, joka tuodaan yhteisön tullialueelle.

Maksun ennakaiseen suorittamiseen perustuva alennus

9. Maksun ennakaiseen suorittamiseen perustuviin alennuksiin sovelletaan seuraavaa:

- a) Hinnanalennus hyväksytään ilmoitetun tasoisena, jos maksu, jossa alennus näkyy, on arvonmäärityshetkellä suoritettu.
- b) Jos maksu on suoritamatta arvonmäärityshetkellä, laskutetun maksun ennakaiseen suorittamiseen perustuva alennus, joka on kyseisellä hetkellä voimassa, voidaan hyväksyä ilmoitetun tasoisena, jos alennus on yleisesti hyväksytty asianomaisella kaupan alalla.

Jos maksuehdoissa myönnetään useita maksun ennakaiseen suorittamiseen perustuvia alennusmahdollisuuksia (esim. 5 % maksettaessa välittömästi, 3 % maksettaessa 14 päivän kuluessa, 2 % maksettaessa kuukauden kuluessa), arvonmäärityshetkellä voidaan hyväksyä suurin alennus.

- c) Maksun ennakaiseen suorittamiseen perustuva alennus, joka on suurempi kuin asianomaisella kaupan alalla yleensä hyväksytty alennus, olisi hyväksyttävä ainoastaan silloin, kun ostaja voi pyydettäessä osoittaa, että tavarat on tosiasiallisesti myyty maksetuksi tai maksettavaksi hinnaksi ilmoitetulla hinnalla, ja alennus on yhä saatavilla arvonmäärityshetkellä.

¹⁰ Olemassa oleviin säännöksiin voidaan harkita muutosta niiden tilanteiden osalta, jotka eivät tällä hetkellä ole hyväksyttäviä.

Tullikoodeksikomitean tullauservojaoston huomautus nro 9 Lentokuljetusten kustannusten jakaminen (SovA:n liitteen 25 mukaisesti)

Voidaanko lentokuljetusten kustannusten jakamista soveltaa koko kuljetukseen vai ainoastaan osaan siitä, kun tavarat kuljetetaan kahdella peräkkäisellä eri lentoyhtiön lennolla lähetysmaasta siihen EY:n jäsenvaltioon, jossa tavarat luovutetaan vapaaseen liikkeeseen?

ESIMERKKI

Ostaja ostaa tavarat niiden alkuperämaassa Kolumbiassa toimivalta tavarantoimittajalta, ja ne siirretään yhteisön jäsenvaltioon lentorahtina. Kuljetus on kuitenkin jaettu kahteen osaan, joista ensimmäisen, Bogotá–Miami-osuuden jälkeen tavarat siirretään Miamiin toisen lentoyhtiön koneeseen, jolla loppumatka EY:hyn hoidetaan. Kummastakin osuudesta tehdään erillinen lentorahtikirja (ja kannetaan erilliset rahtimaksut).

Vaihtoehto 1

Tullauservoon olisi sisällytettävä ensimmäisen kuljetusosuuden (Bogotá–Miami) kustannusten koko määrä, ja toisen osuuden (Miami–EY) kustannuksista lisätään se prosenttiosuus, jota sovelletaan kyseiseltä lähtölentoasemalta alkaviin kuljetuksiin koodeksin soveltamissäännösten (jäljempänä 'SovA') liitteen 25 mukaisesti (alue B).

Vaihtoehto 2

Kustannusten jakoperiaatetta sovelletaan koko lentokuljetuksen kustannuksiin (Bogotá–Miami ja Miami–EY) käyttäen SovA:n liitteen 25 mukaisesti Bogotáan sovellettavaa prosenttiosuutta (samaten alue B).

PÄÄTELMÄ

Edellä kuvatussa tapauksessa jakoperiaatetta olisi sovellettava ainoastaan Miami–EY-osuuden kuljetuskustannuksiin sillä perusteella, että tavaroiden kuljetus keskeytyi tosiasiallisesti Miamiin: lentoyhtiö oli eri ja kuljetuksista annettiin erilliset lentorahtikirjat. Kuljetuksella Bogotásta Miamiin ei välttämättä ole yhteyttä kuljetukseen Miamiin EY:hyn SovA:n 164 artiklan a alakohdassa saman kuljetustavan käyttämisestä koskevassa säännössä tarkoitettua merkityksessä.

Liitteessä 25 esitetyillä kustannusten jakamista koskevilla säännöillä yksinkertaistetaan kuljetuskustannusten laskemista siten, että EY:n sisäisen kuljetuksen kustannuksia ei tarvitse laskea, koska niitä ei pidä sisällyttää lentorahdin kokonaiskustannuksiin.

Jos kuljetustapa olisi Miamiin muuttunut lentokuljetuksesta merikuljetukseksi, tullauservoon olisi sisällytetty merikuljetuksen kustannukset kokonaisuudessaan.

Muissa tapauksissa voitaisiin päätyä erilaiseen lopputulokseen. Tapauskohtainen analyysi on välttämätön. Jos kuljetus keskeytyy yksinomaan logistisista syistä ja on olemassa ainoastaan yksi lentorahtikirja, tullauservoon sisällytetään lähtölentoaseman (lähtöalueen) ja yhteisössä sijaitsevan määrä lentoaseman (määräalueen) välisen kuljetuksen kokonaiskustannuksiin sovellettava prosenttiosuus.

Tällaisessa tapauksessa olisi todistettava tulliviranomaisia tyydyttävällä tavalla, että keskeytys johtuu logistisista syistä ja että kuljetusta olisi pidettävänä yhtenä kuljetustapahtumana, josta tehdään yksi ainoa lentorahtikirja. Ainoastaan tällöin voidaan koko kuljetustapahtuman kustannukset jakaa liitteen 25 mukaisesti.

Tullikoodeksikomitean tullausarvojaoston huomautus nro 10 Maksullisten tavaroiden ohessa ilmaiseksi toimitettavien tavaroiden arvon määrittäminen

Tapaus 1: (Teknisen tullausarvokomitean selittävä huomautus nro 3.1:) Tavaraa tuodaan jonkin verran enemmän kuin mitä on tilattu tarkoituksena kattaa hävikki tai vahingot. Sekä ylimääräiset tavarat että samanlaiset maksulliset tavarat kuljetetaan samanaikaisesti.

Tapaus 2: Myyjä myöntää asiakkaalle alennuksen siinä muodossa, että tämä saa tietyn määrän ilmaista samanlaista tavaraa sen määrän lisäksi, jonka asiakas on tilannut ja maksanut. Tällaista tapausta olisi kohdeltava hinnanalennuksia koskevien sääntöjen mukaisesti. Jos esimerkiksi yritys tuo sata televisiovastaanotinta, joista laskutetaan 2 000 rahayksikköä kappaleelta, ja saa samassa lähetyksessä lisäksi kymmenen televisiovastaanotinta, jotka myyjä tarjoaa veloituksetta kiitokseksi uskollisuudesta.

Tapauksia 1 ja 2 koskeva päätelmä:

Kyseisissä kahdessa tapauksessa maksullisista tavaroista maksetun tai maksettavan hinnan oletetaan kattavan tuonnin koko määrän, joten maksullisten tavaroiden ohessa toimitettavien ilmaisten tuotteiden arvoa ei pidä määrittää erikseen.

Seuraavat kaksi tapausta ovat erilaisia.

Tapaus 3: Tavaraa tuodaan jonkin verran enemmän kuin mitä on tilattu. Ylimääräiset tavarat ja maksulliset tavarat kuljetetaan samanaikaisesti. Ilmaisia tavaroita käytetään näytteinä tuojan markkina-alueella.

Tavarat ovat samanlaisia kuin maksulliset tavarat lukuun ottamatta merkintää, jonka mukaan kyseessä on näyte. Esimerkki: Yritys tuo maahan 4 000 hajuvesipulloa, joiden ohessa toimitetaan veloituksetta 1 000 samanlaista pulloa (joiden fyysiset ominaisuudet, laatu ja maine ovat samat). Ilmaisissa pulloissa on samat tuotemerkinnät mutta lisäksi merkintä ”näyte – ei myytäväksi”.

Kysymys: Olisiko ilmaisten näytepullojen arvo määritettävä erikseen ja jos, miten?

Tapaus 4: Maksullisten tavaroiden ohessa toimitetaan jonkin verran ilmaisia näytteitä. Näytteet ovat samanlaisia kuin maksulliset tuotteet ja ne ovat joko samanlaisessa tai pienemmässä pakkauksessa. Esimerkki: Yritys tuo maahan 2 000 kpl 100 ml:n hajuvesipulloa, joiden mukana se saa ilmaiseksi 500 kpl 1,5 ml:n pulloa, jotka on tarkoitettu jaettaviksi näytteinä.

Kysymys: Olisiko näytteiden arvo määritettävä erikseen ja jos, miten?

Tapauksia 3 ja 4 koskeva päätelmä:

Jos sopimusjärjestelyihin kuuluu ilmaisia näytteitä, niiden arvo sisältyy tullausarvoon, joka on koodeksin 29 artiklan kohdan mukaisesti niistä maksettu tai maksettava hinta. Myyntisopimukseen, kauppalaskuun tai muuhun asiakirjaan olisi sisällyttävä maininta siitä, että näytteet toimitetaan maksutta muun toimituksen mukana.

Tullin olisi kuitenkin kiinnitettävä huomiota myytyjen tavaroiden ja näytteiden suhteeseen (tiettyyn toimitukseen saattaa sisältyä 15 prosenttia näytteitä, jotka voivat kuitenkin olla suhteessa kalliimpia kuin mydyt tuotteet).

**Tullikoodeksikomitean (tullauservojaosto) huomautus N:o 11
tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamisesta
kolmannelle osapuolelle asetuksen (ETY) N:o 2454/93 160 artiklan
mukaisesti maksettaviin rojalteihin ja lisenssimaksuihin**

1. Asiaa koskevat säännökset ja yleiset periaatteet

Tullikoodeksin¹¹ (TK) 32 artiklan 1 kohdan c alakohta ja koodeksin soveltamissäännösten¹² (SovA) 157 artikla

TK:n 32 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan rojaltit ja lisenssimaksut on lisättävä tosiasiallisesti maksettuun tai maksettavaan hintaan, jos ne liittyvät ”arvonmäärityksen kohteena oleviin tavaroihin” ja maksetaan ”tavaroiden myynnin edellytyksenä” ja edellyttäen, että kyseiset rojaltit ja lisenssimaksut eivät jo sisälly tavaroista tosiasiallisesti maksettuun tai maksettavaan hintaan.

SovA:n 143 artiklan 1 kohdan e alakohta, 160 artikla ja liite 23 (143 artiklan 1 kohdan e alakohdan tulkintaa koskevat huomautukset)

Ovatko rojaltili- ja lisenssimaksut myynnin edellytyksenä? Vaikka ostajan ja myyjän välisessä varsinaisessa myyntisopimuksessa ei nimenomaisesti vaadita ostajaa maksamaan rojalteja, maksu voisi toimia epäsuorasti myynnin edellytyksenä, jos ostaja ei ole voinut ostaa tavaroita myyjältä eikä myyjä ole ollut valmis myymään tavaroita ostajalle siinä tapauksessa, että ostaja ei maksa rojalteja lisenssinhaltijalle.

SovA:n 160 artiklassa säädetään seuraavaa: ”*Kun ostaja maksaa rojaltilin tai lisenssimaksun kolmannelle osapuolelle, 157 artiklan 2 kohdassa säädettyjen edellytysten katsotaan täyttyneen ainoastaan, jos myyjä tai myyjään etuyhteydessä oleva henkilö pyytää ostajaa suorittamaan tämän maksun*”.

SovA:n 160 artiklaa sovellettaessa rojaltilin maksua pidetään myynnin edellytyksenä, kun rojaltili maksetaan osapuolelle, joka valvoo suoraan tai epäsuorasti valmistajaa (mikä johtaa päätelmään, että ne ovat keskenään etuyhteydessä SovA:n 143 artiklassa tarkoitettulla tavalla). SovA:n liitteessä 23 olevissa 143 artiklan 1 kohdan e alakohdan tulkintaa koskevilla huomautuksissa todetaan seuraavaa: ”*Henkilön katsotaan valvovan toista, jos edellinen voi joko oikeudellisesti tai käytännön toimissa asettaa jälkimmäiselle rajoituksia tai ohjata häntä*”.

Valvontasuhteen toteamiseksi on tarkasteltava seuraavia toimia:

- lisenssinantaja valitsee valmistajan ja ilmoittaa sen ostajalle,
- lisenssinantajan ja myyjän välillä on suora valmistussopimus,
- lisenssinantaja valvoo tosiasiallisesti suoraan tai välillisesti valmistusta (kun on kyse tuotantolaitoksista ja/tai tuotantomenetelmistä),

¹¹ Asetus (ETY) N:o 2913/92.

¹² Asetus (ETY) N:o 2454/93.

- lisenssinantaja valvoo tosiasiallisesti suoraan tai välillisesti logistiikkaa ja tavaroiden toimittamista ostajalle,
- lisenssinantaja nimeää tahot / rajoittaa sellaisten tahojen määrää, joille valmistaja voi myydä tavarat,
- lisenssinantaja vahvistaa ehdot, millä hinnalla valmistajan/myyjän on myytävä tavarat tai millä hinnalla tuojan/ostajan on jälleenmyytävä tavarat,
- lisenssinantajalla on oikeus tarkastaa valmistajan tai ostajan kirjanpito,
- lisenssinantaja määrää käytettävät tuotantomenetelmät / toimittaa mallit jne.,
- lisenssinantaja määrää raaka-aineiden/komponenttien hankintalähteet / asettaa rajoituksia hankintalähteiden käytölle,
- lisenssinantaja asettaa rajoituksia valmistajan tuotantomäärille,
- lisenssinantaja ei salli ostajan ostaa suoraan valmistajalta vaan tavaramerkin haltijalta (lisenssinantajalta), joka voisi yhtä hyvin toimia tuojan ostoasiamiehenä,
- valmistajalla ei ole lupaa tuottaa (lisenssittömiä) kilpailevia tuotteita ilman lisenssinantajan suostumusta,
- tuotetut tavarat liittyvät nimenomaisesti lisenssinantajaan (tavaroiden konseptoinnin/mallin ja tavaramerkin suhteen),
- lisenssinantaja määrää tavaroiden ominaispiirteistä ja käytettävästä teknologiasta.

Tällaisten indikaattoreiden yhdistelmä, jossa on kyse enemmän kuin pelkistä lisenssinantajan toteuttamista laadunohjaamiseen liittyvistä tarkastuksista, osoittaa, että SovA:n 143 artiklan 1 kohdan e kohdassa tarkoitettu etuyhteys on olemassa ja näin ollen rojaltin maksaminen olisi SovA:n 160 artiklan mukainen edellytys myynnille.

On huomattava, että yksittäisissä tapauksissa voi esiintyä myös muunlaisia toimia. Lisäksi on syytä todeta, että tietyillä toimilla on toisia enemmän painoarvoa ja ne osoittavat toisia selvemmin, että lisenssinantaja asettaa valmistajalle/myyjälle rajoituksia tai ohjaa tätä. Näin ollen tällaiset toimet voivat jo sinällään toimia edellytyksenä myynnille.

2. Tapaus N:o 1 – taustaa

Maahantuoduissa tavaroissa on tekijänoikeudella suojattuja logoja ja kuvia, joista maksetaan rojalteja ja lisenssimaksuja.

a) Asiassa ovat osapuolina:

- yritys X, joka on sijoittautunut Yhdysvaltoihin ja joka omistaa tavaramerkit ja tekijänoikeudet (sarjakuvahahmojen käyttöön),
- yritys Y, joka on yrityksen X ranskalainen tytäryhtiö ja jolla on lisenssiin perustuva oikeus käyttää kyseisiä tavaramerkkejä ja tekijänoikeuksia Ranskassa,
- yritys Z, joka on myös sijoittautunut Ranskaan, joka ei ole etuyhteydessä yrityksiin X eikä Y ja jolla on yrityksen Y myöntämä alilisenssiin perustuva oikeus käyttää kyseisiä suojattuja kuvia tietyissä tuotteissa (kynät, lehtiöt jne.). Yritys Z on tavaroiden ostaja,
- maahantuotujen tavaroiden valmistajat (ja myyjät), jotka eivät ole etuyhteydessä yrityksiin X, Y eikä Z SovA:n 143 artiklan 1 kohdan a–d alakohdassa ja f–h alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

b) Rojaltit: Yritys Z maksaa tehdyn alilisensiointisopimuksen mukaisesti rojalteja yritykselle Y.

c) Valmistuksen hyväksyminen ja tavaroiden tuotanto: Alilisenssin haltijana oleva ranskalainen yritys (yritys Z) valitsee valmistajat. Yritys Y antaa valmistajaa koskevan laatuhyväksynnän. Laadun hyväksymistä koskeva sopimus tehdään yrityksen Y ja valmistajien välillä, ja valmistajat myyvät tavarat yritykselle Z.

Lisenssinantajalla (yrityksellä Y) on oikeus toteuttaa erityisesti seuraavia toimia:

- * alustavien ja lopullisten tuotantomallien laadunohjaus;
- * valmiiseen tuotteeseen kiinnitettyjen tai siihen upotettujen kolmiulotteisten taiteellisten mallien laadunohjaus;
- * pakkauksen sekä tuotteen esillepanon hyväksyminen;
- * valmiiden tuotteiden näytekappaleiden hyväksyminen;
- * kaikkien valmiiseen tuotteeseen tehtävien muutosten hyväksyminen.

Sopimuksessa määrätään lisäksi, että valmiiden tuotteiden valmistuksessa käytetyt valmistajan tai lisenssinsaajan (yrityksen Z) hallussa sopimuksen päättyessä olevat mallit ja muut tarvikkeet on palautettava yritykselle Y.

Lisätietoa:

- tuotevalikoima (kynät, päiväkirjat jne.) ei ole lisenssinantajan (yrityksen Y) erityisvalikoima vaan tuotevalikoimasta päättää Euroopan yhteisöön sijoittautunut ostaja (yritys Z),
- ostaja (yritys Z) valitsee valmistajan,
- valmistaja ei käytä lisenssinantajan (yrityksen Y) omistamaa teknologiaa,
- lisenssinantaja (yritys Y) ei puutu tuotantotoimintaan,

- lisenssinantaja (yritys Y) ainoastaan tarkastaa valmiin tuotteen (määrän ja laadun).
- d) *Tuonti*: Euroopan yhteisön ulkopuoliseen maahan sijoittautuneet valmistajat myyvät tavarat yritykselle Z, joka tuo ne yhteisöön.
- e) *Maksuvirrat*: Sen lisäksi, että yritys Z maksaa maahantuotujen tavaroiden valmistuksesta valmistajalle, se myös maksaa rojalteja yritykselle Y.

2.1. Komitean lausunto

Liittyvätkö maksut arvonmäärityksen kohteena oleviin tavaroihin?

Rojaltimaksut liittyvät selkeästi arvonmäärityksen kohteena oleviin tavaroihin, jos tavaroissa käytetään lisenssinvaraisia kuvia tai hahmoja, joista maksetaan rojalteja.

Ovatko maksut myynnin edellytyksenä?

Edellä 2. kohdassa esitellyssä tapauksessa toimien, joita lisenssinantajan on oikeus toteuttaa, katsotaan olevan pelkästään laadunohjaukseen liittyviä tarkastuksia. Ne eivät vahvista sitä, että luvanantaja valvoo valmistajia. Tästä syystä kyseiset osapuolet eivät ole keskenään etuyhteydessä SovA:n 143 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettulla tavalla.

Päätelmä

Edellä esitetyn perusteella esitetään päätelmänä, että yrityksen Z yritykselle Y maksamia rojalteja ja lisenssimaksuja ei saa sisällyttää tullausarvoon, koska TK:n 32 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja SovA:n 157 ja 160 artiklassa vahvistetut perusteet eivät täyty.

3. Tapaus N:o 2 – taustaa

1. Maahantuoduissa tavaroissa on suojattu tavaramerkki XY, josta maksetaan rojalteja ja lisenssimaksuja. Maahantuotujen tavaroiden valmistus edellyttää erityisteknologian käyttöä.

Asiassa ovat osapuolina:

- A. Yritys A, joka on sijoittautunut Yhdysvaltoihin ja joka on tavaramerkin ja maahantuotujen tavaroiden valmistuksessa käytetyn teknologian haltija.
 - B. Yritys B, joka on yrityksen A Euroopan yhteisöön sijoittautunut tytäryhtiö ja jolla on lisenssiin perustuva oikeus käyttää tavaramerkkiä XY tietyssä Euroopan yhteisön jäsenvaltiossa. Yritys B on maahantuotujen tavaroiden ostaja.
 - C. Yritys C, joka on sijoittautunut Taiwaniin ja joka on maahantuotujen tavaroiden valmistaja (ja myyjä). Yritys C ei ole etuyhteydessä yrityksiin A eikä B SovA:n 143 artiklan 1 kohdan a–d ja f–h alakohdassa tarkoitettulla tavalla.
2. Yritys C myy tavarat yritykselle B, joka tuo tavarat Euroopan yhteisöön.
 3. Sen lisäksi, että yritys B maksaa maahantuoduista tavaroista yritykselle C, se myös maksaa rojalteja yritykselle A.
 4. Osapuolten välisen lisenssisopimuksen ja muiden sopimusten nojalla:
 - a) Yritys A nimeää maahantuotujen tavaroiden valmistamiseen käytettävien raaka-aineiden toimittajat.
 - b) Tuotetta saa valmistaa vain yritykselle B tai yrityksen A nimeämille muille yrityksille.
 - c) Valmistajalla (tai sen osakkuus- tai tytäryhtiöllä) ei ole lupaa valmistaa kilpailevia tuotteita minkäänlaisessa liikesuhteessa yrityksen A kilpailijoihin ilman yrityksen A etukäteen antamaa erityistä lupaa.
 - d) Valmistajan veloittamien hintojen on oltava vähintään yhtä edullisia kuin sen veloittamat hinnat silloin, kun kyseinen yritys valmistaa vastaavia tuotteita mille tahansa muulle tilaajalle.
 - e) Valmistajalla on lupa valmistaa ainoastaan yrityksen B tai yrityksen A nimeämien muiden yritysten tekemissä tilauksissa vahvistettu määrä tuotetta. Tilatun määrän ylittävä valmistus on nimenomaisesti kielletty, ja kyseisiä tuotteita pidetään tuotevääreinä.
 - f) Valmistajalla ei ole lupaa valmistaa tai toimittaa tuotteita tai tavaroita, joissa on hyödynnetty luottamuksellisia tietoja tai joissa on käytetty tavaramerkkiä, millekään muulle taholle kuin yritykselle B tai yrityksen A nimeämille muille yrityksille.
 - g) Yrityksellä A on oikeus tarkastaa valmistajan kirjanpito.

3.1. Komitean lausunto

Liittyvätkö maksut arvonmäärityksen kohteena oleviin tavaroihin?

Rojaltit liittyvät arvonmäärityksen kohteena oleviin tavaroihin, koska niiden valmistuksessa

on käytetty erikoisteknologiaa ja niissä on käytetty suojattua tavaramerkkiä XY, josta maksetaan rojalteja.

Ovatko maksut myynnin edellytyksenä?

Edellä 3. kohdan 4. alakohdassa kuvatut toimet a–g osoittavat, että luvanantaja valvoo vähintäänkin välillisesti valmistajaa.

Näissä toimissa on kyse enemmästä kuin pelkästä laadunohjaukseen liittyvistä tarkastuksista. On syytä todeta, että tietyillä toimilla on toisia enemmän painoarvoa ja ne osoittavat toisia selvemmin, että lisenssinantaja asettaa valmistajalle/myyjälle rajoituksia tai ohjaa tätä.

Päätelmä

Edellä esitetyn perusteella esitetään päätelmänä, että TK:n 32 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja SovA:n 157 ja 160 artiklassa vahvistetut perusteet täyttyvät.

Koska kyse on tavaramerkeistä, on kuitenkin tarpeen selvittää lisäksi, täyttyvätkö SovA:n 159 artiklan perusteet, jotta voitaisiin päättää, että rojaltit on sisällytettävä tullausarvoon.

C JAKSO: PÄÄTELMÄT

Päätelmä N:o 1 (tarkistettu): Ennalta sovitut kiinteät vaihtokurssit¹³:

Tilanne

Ilmoittaessaan tavarat luovutettavaksi vapaaseen liikkeeseen yhteisön alueella tavaranhaltija esittää tavaroita koskevan kauppalaskun, jossa hinta ilmaistaan ulkomaan valuuttana. Hinta on maksettu ennen tavaroiden ilmoittamista, eikä se sisällä kuljetuskustannuksia.

Tavaranhaltija esittää myös laskun tavaroiden kuljettamisesta paikkaan, jossa ne tuodaan yhteisön tullialueelle. Myös tämä hinta ilmaistaan ulkomaan valuuttana. Kuljetusyhtiö ja ostaja ovat sopineet ennalta tehdyllä sopimuksella, että laskussa oleva hinta maksetaan kiinteään vaihtokurssiin sen jäsenvaltion valuuttana, jossa tullausarvo määritetään.

Kysymykset

Tavaroiden hinnan osalta: voidaanko tullikoodeksin 35 artiklan ja soveltamissäännösten 168 - 172 artiklan mukaisesti määritettyä vaihtokurssia, jota sovellettiin ennakkomaksun tapahtuessa, käyttää tullausarvoa määritettäessä?

Kuljetuskustannusten osalta: voidaanko kiinteää vaihtokurssia käyttää tullausarvoa määritettäessä?

Komitean lausunto

Jos hinta ilmaistaan ulkomaan valuuttana, vaihtokurssi, jota käytetään määritettäessä tullausarvoa jäsenvaltion valuuttana, on voimassa olevien säännösten mukaisesti määritetty vaihtokurssi, jota sovelletaan jäsenvaltiossa sinä päivänä, jona tavaroiden arvonmääritys suoritetaan (tullikoodeksin 67 artikla). Maksusuorituksen ajankohdalla ei tässä yhteydessä ole merkitystä.

Milloin sen jäsenvaltion valuutalle, jossa arvonmääritys suoritetaan, on asianomaisten osapuolten välisellä sopimuksella ennalta sovittu kiinteä vaihtokurssi ulkomaan valuuttana ilmaistun hinnan maksamista varten, katsotaan, että kyseinen hinta on laskutettu jäsenvaltion valuuttana. Tullausarvoa määritettäessä käytetään sovittua kiinteää vaihtokurssia edellyttäen, että maksu tosiasiallisesti tapahtuu tämän kurssin mukaan.

¹³ Katso myös vaihtokursseja koskeva huomautus N:o 4.

Päätelmä N:o 2: Ketä pidetään ostajana

Tilanne

Kolmannesta maasta oleva yritys X, joka on erikoistunut kemiallisten lannoitteiden markkinointiin, myy tuotteitaan yhteisön tullialueelle vietäviksi kanssaan samaan ryhmittymään kuuluvien agenttien välityksellä. Nämä työskentelevät X:n maksaman myyntiprovision perusteella.

Agenttien kautta saamiensa mukaisesti X ostaa kokonaisia laivalasteja riippumattomilta tuottajilta, jotka lähettävät ne suoraan yhteisöön.

Tullausarvot ilmoitetaan niiden hintojen perusteella, jotka tuottajat laskuttavat X:ltä.

Komitean lausunto

Soveltamissäännösten 147 artiklan 1 ja 2 kohdan ehdot näyttävät täyttyneen. Koska soveltamissäännösten 147 artiklan 3 kohdan mukaan ostajan ei tarvitse täyttää muuta edellytystä kuin olla myyntisopimuksen toisena osapuolena, X:ltä laskutetut hinnat voidaan hyväksyä tullausarvoa määritettäessä.

Sen tarkistaminen, vastaako laskussa oleva hinta tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa, kuuluu tullin tarkastustehtäviin. Tällöin tavaranhaltijan on toimitettava tulliviranomaisille kaikki tarvittavat tiedot ja asiakirjat voimassa olevien säännösten mukaisesti.

Päätelmä N:o 3:
**Yhteisössä suoritettu tekninen suunnittelu, kehittäminen, taiteellinen
työ ja mallisuunnittelu**

Tilanne

Monikansalliseen ryhmittymään kuuluvan yrityksen X kolmannessa maassa valmistamat autot myydään yhteisöön yritykselle Y, joka kuuluu samaan ryhmittymään. Y on suorittanut teknisen suunnittelun, kehittelyn ja mallisuunnittelun yhteisössä sekä toimittanut kaikki autojen tuotannossa tarvittavat piirustukset. Tästä toiminnasta aiheutuneet kustannukset on veloitettu X:ltä, joka sisällyttää ne laskutettavaan hintaan autoja myytäessä. Yritysten välinen etuyhteys ei vaikuta tähän hintaan.

Y katsoo, että X:n veloittamat hinnat voidaan hyväksyä arvonmäärityksen perustaksi ja että niistä voidaan tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan (iv) alakohdan perusteella vähentää yhteisössä tehdyn tutkimus- ja kehittäelytyön kustannukset, milloin nämä kustannukset sisältyvät tosiasiallisesti maksettuaan tai maksettavaan hintaan, mutta voidaan erottaa siitä.

Komitean lausunto

Tullikoodeksin 32 artikla koskee vain maahan tuoduista tavaroista tosiasiallisesti maksettuaan tai maksettavaan hintaan lisättäviä eriä. Erät, joita ei tule sisällyttää tullausarvoon, on mainittu koodeksin 33 artiklassa. Edellä kuvatussa tapauksessa tullausarvo on määritettävä tullikoodeksin 29 artiklan mukaisesti kauppaa-arvona, eikä vähennyksistä ole säädetty voimassa olevissa kansainvälisissä eikä yhteisön säännöksissä.

Päätelmä N:o 4: Maahantuonnin jälkeisestä työstä aiheutuvat kustannukset

Tilanne

Kolmannelta maasta oleva yritys X myy diafilmejä yhteisöön yritykselle Y. Ilmoittaessaan tavarat vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi Y toimittaa tulliviranomaisille kaksi laskua, joista toisessa on filmien hinta ja toisessa niiden kehitys- ja kehystämiskulut. Molemmat laskutetut summat maksetaan X:lle, mutta kehitys- ja kehystämistyö tehdään vasta, kun lopullinen ostaja on valottanut filmit. Tämän työn tekee yritys Z, jolla on asiasta erityinen sopimus X:n kanssa.

Ilmoitettaessa tavarat luovutettaviksi vapaaseen liikkeeseen ei ole tiedossa, missä maassa kehitys- ja kehystämistyö tapahtuu, koska tämä riippuu siitä, mihin Z:n kehitysyksikköön lopullinen ostaja päättää filminsä lähettää.

Komitean lausunto

Tullikoodeksin 33 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan tullausarvoon ei voida sisällyttää maahantuonnin jälkeisestä rakentamisesta, asentamisesta, kokoonpanosta, huollosta tai teknisestä avusta aiheutuvia kustannuksia, jos kyseiset kustannukset on erotettu maahan tuoduista tavaroista tosiasiallisesti maksetusta tai maksettavasta hinnasta.

Edellä mainitut kehitys- ja kehystämiskulut on katsottava tässä artiklassa tarkoitetuiksi eriksi. Näin ollen tullausarvo on määritettävä valottamattomista filmeistä tosiasiallisesti maksetun tai maksettavan hinnan perusteella ilman kehitys- ja kehystämiskuluja.

Päätelmä N:o 5: Sivuliikkeiden maahantuonnit

Tilanne

Kolmannesta maasta olevan yritys X:n valmistamat tavarat tuo yhteisöön sen sivuliike X-Eurooppa, jolla ei ole erillisen oikeushenkilön asemaa emoyhtiöön nähden.

X-Euroopan toimintaan kuuluu tilausten hankkiminen ilman etuyhteyttä olevilta ostajilta, tavaroiden tulliselvitys maahantuonnin yhteydessä, tavaroiden laskuttaminen asiakkailta ja mahdollisista ylimääräisistä tavaroista koostuvan pienen varaston ylläpitäminen.

Kirjanpidollisista syistä X laskuttaa tavarat sivuliikkeeltään siirto hinnalla, joka vastaa tuotantokustannuksia. Tavarat myydään eurooppalaisille asiakkaille joko ennen niiden luovuttamista vapaaseen liikkeeseen tai sen jälkeen. X-Euroopan asiakkailtaan laskuttamat hinnat ovat erilaiset kuin X:n siltä laskuttamat hinnat, koska niihin sisältyy voittomarginaali, tuontitullit ja muut maksut, kuten kuljetus- ja siihen liittyvät kustannukset.

Komitean lausunto

Koska myynti aina tarkoittaa kahden henkilön välistä kauppatoimintaa, toimitus X-Euroopalle on pelkästään tavaroiden siirto saman oikeudellisen yksikön eri osastojen välillä.

Tämän johdosta myytäessä tavaroita riippumattomille ostajille ennen niiden ilmoittamista luovutettaviksi vapaaseen liikkeeseen, tullausarvon on tullikoodeksin 29 artiklan mukaisesti perustuttava näiden ostajien tosiasiallisesti maksamaan tai maksettavaan hintaan, josta vähennetään tuontitullit ja yhteisön alueella syntyneet kuljetus- ja siihen liittyvät kustannukset.

Koska X-Euroopan varastoonsa tuomia tavaroita ei kuitenkaan ole myyty, 29 artiklaa ei voida soveltaa, ja tullausarvo on määritettävä muilla arvonmääritysmenetelmillä tullikoodeksin 30 artiklan mukaisesti ja siinä säädetyssä järjestyksessä.

Päätelmä N:o 6: Rautateitse kuljetettujen tavaroiden kuljetuskustannusten jako

Tilanne

Maahantuojat ostavat tavaroita kolmannesta maasta ja lähettävät ne rautateitse yhteisön tullialueelle. Ilmoittaessaan tavarat vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi tuojat esittävät rahtikirjan ja tavaroiden koskevan kauppalaskun. Kansainvälisten rautatiekuljetuksia koskevien sopimusten mukaan rahtikirjassa olevat kuljetuskustannukset on jaettu kahteen osaan, joista ensimmäinen kattaa kuljetuksen lähtöpaikasta "tariffien liitoskohtaan" ja toinen sieltä eteenpäin määräpaikkaan.

Tässä tapauksessa "tariffien liitoskohta" on paikka, jossa yhteisön tullialueen maaraaja ylitetään, eikä paikka ole sama, jossa ensimmäinen tullitoimipaikka sijaitsee. Tullausarvoa koskevia tietoja ilmoittaessaan tuojat ilmoittavat kuljetuskustannukset "tariffien liitoskohtaan" saakka.

Komitean lausunto

Yksinkertaisuuden vuoksi ja kaupallista käytäntöä noudattaen rahtikirjassa oleva kuljetuskustannusten jako voidaan hyväksyä tullausarvoa määritettäessä. Siksi "tariffien liitoskohdan" ja ensimmäisen tullitoimipaikan sijaintipaikan välillä syntyneet kuljetuskustannukset voidaan jättää ottamatta huomioon.

Päätelmä N:o 7:
Ei-kaupallisiin tuonteihin liittyvät lentokuljetuskustannukset

Tilanne

Yksityishenkilö ostaa soittimen kolmannelta maasta ja lähetyttää sen lentokuljetuksena yhteisöön. Koska tuonti ei ole luonteeltaan kaupallinen, ja sen perusteella, mitä soveltamissäännösten 165 artiklan 2 kohdassa säädetään postimaksujen huomioon ottamisesta tullausarvoa määritettäessä, hän pyytää, että kuljetuskustannuksia ei lisättäisi maahantuoduista tavaroista tosiasiallisesti maksettuun hintaan.

Komitean lausunto

Tullausarvoa määritettäessä eivät kuljetuskustannuksia koskevat yhteisön säännökset tee yleistä eroa luonteeltaan kaupallisten ja muiden kuin kaupallisten toimien välillä.

Koska lähetystä ei tässä tapauksessa lähetetty postitse, on sovellettava tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan e alakohtaa ja sisällytettävä tullausarvoon soveltamissäännösten liitteen 25 prosentiosuuksien mukaiset lentokuljetuksesta aiheutuneet kustannukset.

Päätelmä N:o 8: Lentorahtikulujen perimiskustannukset

Tilanne

Yhteisöstä oleva yritys Y ostaa tavaroita kolmannelta maasta olevalta yritykseltä X. Tavarat myydään toimitusehdolla fob ja kuljetetaan yhteisöön lentoteitse lähetyksenä, jonka rahdin maksaa vastaanottaja.

Kauppalaskun lisäksi Y esittää tulliviranomaisille lentorahtikirjan, jossa lentorahtikulut on ilmoitettu viejämään valuuttana. Kuljetuskustannusten perimisestä vastaava lentoyhtiö muuntaa tämän summan tuontijäsenvaltion valuutaksi ja määrää, että vastaanottajan on maksettava kulujen kantopalkkiona viisi prosenttia lentorahtikustannuksista.

Komitean lausunto

Viiden prosentin palkkio lentoyhtiön palveluista ei kuulu tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettuihin eriin. Sen vuoksi palkkiota ei 32 artiklan 3 kohdan mukaan tule lisätä maahantuoduista tavaroista tosiasiallisesti maksettuun tai maksettavaan hintaan.

Päätelmä N:o 9: Kuljetuskustannusten jakaminen

Tilanne

Kolmanteen maahan sijoittautunut X toimittaa kaupintamyynninä yhteisöön yritykselle Y helposti pilaantuvia tavaroita sisältävän lähetyksen. Tavarat myydään huutokaupalla hintaan 15 000 laskentayksikköä ostajalle, jolla ei ole myyjään etuyhteyttä. Kuorma-autolla tapahtuneen kuljetuksen kokonaiskustannukset ovat 11 000 laskentayksikköä. Nämä katsotaan tavanomaisiksi kustannuksiksi sovellettaessa soveltamissäännösten 152 artiklan 1 kohdan a alakohdan (ii) alakohtaa.

Yhteisön alueella kuljetettu matka on vain viisi prosenttia koko matkasta, mutta tavaranhaltijan ilmoituksen mukaan 80 prosenttia koko kuljetuskustannuksista kohdistuu tähän matkaan.

Tullausarvoa ei voi tässä tapauksessa määrittää tullikoodeksin 29 artiklan mukaan, sillä X ja Y eivät olleet toteuttaneet kyseistä liiketointa tullausarvon määrittämisen ajankohtana. Tullikoodeksin 30 artiklan 2 kohdan a taikka b alakohdan säännösten soveltamisen edellyttämiä tietoja ei ole saatavana.

Komitean lausunto

Tullausarvon määrittämiseksi tullikoodeksin 30 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti 15 000 laskentayksikön hinnasta on vähennettävä muun muassa tavanomaiset yhteisön alueella syntyneet kuljetus- ja vakuutuskustannukset, toisin sanoen, tässä tapauksessa viisi prosenttia kokonaiskuljetuskustannuksista eli 11 000 laskentayksiköstä. Rahtilaskussa esitettyä tekaistua ja epärealistista kustannusten jakoa ei tule ottaa huomioon.

Päätelmä N:o 10: Kauppanimiltään erilaista lihaa sisältävät lihalajitelmat

Tilanne

Tuoja Y ostaa kolmannelta maasta erän jäädytettyjä lihalajitelmia, "frozen round sets", jotka sisältävät kauppanimiltään erilaista lihaa. Kauppalaskun mukaan jäädytetyt lihalajitelmat on myyty hintaan 3 250 laskentayksikköä tonnilta ja niihin sisältyy rasvatonta sisäpaistia, ulkopaistia sekä reisi- ja potkapaloja tietyssä suhteessa.

Y ilmoittaa vain rasvattoman sisäpaistin vapaaseen liikkeeseen luovutettavaksi. Kauppanimiltään muut lihat lähetetään yhteisöstä edelleen tullaamattomina. Sisäpaistin ilmoitetun arvon perustana on laskussa oleva hinta, toisin sanoen 3 250 laskentayksikköä tonnilta.

Ei pystytä tarkoin selvittämään, millä perusteella hinta 3 250 laskentayksikköä tonnilta on laskettu, mutta hinnan täytyy olla johdettu näiden kolmen jäädytetyn ruhonosan kaupallisen arvon painotetusta keskiarvosta, kun ne myydään erikseen, koska tulliviranomaiset ovat huomanneet, että vietäessä kutakin näitä ruhonosia erikseen, niiden myyntihinnat poikkeavat huomattavasti toisistaan.

Komitean lausunto

Soveltamissäännösten 145 artiklassa säädetään, että kun vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi ilmoitetut tavarat muodostavat osan yhden ainoan liiketoimen yhteydessä ostetusta suuremmasta erästä samaa tavaraa, kyseisestä osasta maksettu tai maksettava hinta on laskettava jakamalla maksettu tai maksettava kokonaishinta suhteessa ilmoitettujen tavaroiden osuuteen. Tässä tapauksessa jäädytettyjen lihalajitelmien eri osat eivät ole keskenään samanlaisia. Ilmoitettaessa osat erikseen vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi, niitä ei voida pitää samana tavarana, josta on laskutettu 3 250 laskentayksikköä tonnilta. Arvonmäärityksen kohteena olevalle tavaralle eli rasvattomalle sisäpaistille ei ole annettu myyntihintaa, ja tullausarvo on määritettävä muilla arvonmääritysmenetelmillä tullikoodeksin 30 artiklan 1 kohdan mukaisesti ja siinä säädettyssä järjestyksessä.

Päätelmä N:o 11 (tarkistettu): Vientikiintiöiden ostaminen - tekstiilituotteet

Tilanne

Kolmannesta maasta oleva yritys X myy tekstiilituotteita yhteisöstä olevalle yritykselle Y. Nämä tuotteet on valmistettu tässä kolmannessa maassa, joka on allekirjoittanut yhteisön kanssa kahdenvälisen tekstiilisopimuksen. Sopimus merkitsee, että määrätään vientilisenssien avulla toteutettavat vuotuiset kiintiöt tekstiilituotteiden toimittamiseksi yhteisön ostajille; kiintiöiden haltijat voivat kuitenkin siirtää oikeutensa kiintiöön kokonaan tai osittain muille henkilöille ja vastaanottaa niiltä maksun siirtämästään oikeudesta.

X on käyttänyt loppuun oman kiintiönsä ja tavaroiden vientiä varten joko X tai Y ostaa tarvittavan kiintiöoikeuden kolmannelta osapuolelta, jolla ei ole etuyhteyttä X:n kanssa. Jos X hankkii kiintiöoikeuden, se laskuttaa Y:tä maksamallaan hinnalla, jonka se ilmoittaa erillisenä; jos Y ostaa oikeuden, se antaa sen veloituksetta X:n käyttöön.

Kysymys

Onko kiintiöstä suoritettu maksu osa tullikoodeksin 29 artiklassa tarkoitettua tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa?

Komitean lausunto

Koska kiintiöt ovat siirtokelpoisia, niillä on sellaisenaan oma itsenäinen arvo riippumatta niiden tekstiilien arvosta, joita ne koskevat. Tässä tapauksessa Y vastaa kiintiöoikeuden hankkimisesta johtuvista lisäkuluista joko ostaessaan oikeuden itse tai korvatessaan X:lle kiintiön hankkimisesta aiheutuneet kustannukset. Näin ollen tällaisia asianmukaisesti todistettuja lisäkuluja ei voida pitää osana kyseisistä tavaroista tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa. Kyseisten maksujen tyyppi (itselle tai kolmannelle osapuolelle aiheutuneet kiintiömaksut) ja määrä on todistettava pyynnöstä.

Päätelmä N:o 12:
Lentoteitse kuljetettujen näytteiden tullausarvo

Tilanne

Y tuo yhteisöön lentoteitse kuljetettuja kaupallisia näytteitä. Y maksaa tuotteista 5 laskentayksikköä kappaleelta toimitusehdolla fob. Kuljetuskustannukset siihen paikkaan saakka, jossa tavarat tuodaan yhteisön tullialueelle, ovat 50 laskentayksikköä yhtä näytettä kohti. Maahantuonnin tapahtuessa Y pyytää tulliviranomaisia ottamaan huomioon teoreettiset merikuljetuskustannukset eikä tosiasiallisesti syntyneitä kuljetuskustannuksia.

Komitean lausunto

Koska tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan e alakohdassa ei säädetä, että teoreettiset kuljetuskustannukset voitaisiin ottaa huomioon, tullausarvo on määritettävä lisäämällä 5 laskentayksikön hintaan tosiasiallisesti syntyneet kuljetuskustannukset 50 laskentayksikköä per näyte.

Päätelmä N:o 13: Työkalukustannukset

Tilanne

Kolmanteen maahan sijoittautunut yritys X valmistaa ja myy kasettiradioita yhteisön alueelle sijoittautuneelle yritykselle Y. Yritys Y, jolla ei ole etuyhteyttä myyjän kanssa, ilmoittaa radiot vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi.

Vakiotuotteina valmistettujen laitteiden ulkonäön parantamiseksi valmistaja käyttää erikoistyökaluja, jotka ovat ostajan suunnittelema, mutta yrityksen X kolmannessa maassa valmistamia. Näitä työkaluja ei ole tarkoitettu tuotaviksi yhteisön alueelle.

Erään laitelähetysten maahantuonnin yhteydessä tuoja liittää tullausilmoitukseen kaksi laskua:

- lähetyksen ostoa koskevan laskun;
- laskun työkalujen valmistuksen kokonaiskustannuksista.

Ilmoitettu tullausarvo on näiden kahden laskun yhteismäärä, sillä tuoja on päättänyt kohdistaa työkaluista aiheutuneet kustannukset yhteen lähetykseen tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan (ii) alakohdan tulkintaa koskevien huomautusten mukaan.

Komitean lausunto

Koska kuvatuissa olosuhteissa työkalujen arvoa ei ole sisällytetty maahantuoduista tavaroista maksettuihin tai maksettavaan hintaan, se tulee lisätä tähän hintaan tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan (ii) alakohdan mukaisesti, sillä ostaja on toimittanut työkalut suoraan tai välillisesti veloituksetta käytettäväksi valmistettaessa maahantuotuja tavaroita myytäväksi vientiin (toisin sanoen tilanne on sama, kuin jos työkalut ostettaisiin joltain toiselta myyjältä). Työkalujen kokonaiskustannusten kohdistaminen ensimmäiseen tavaralähetykseen on yksi vaihtoehtoista, jotka sisältyvät soveltamissäännöksissä oleviin tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan (ii) alakohdan tulkintaa koskeviin huomautuksiin.

Päätelmä N:o 14:
Maahantuonti sopimusperusteisten agenttien välityksellä

Tilanne

Yhteisön tullialueelle sijoittautunut ostaja Y tuo maahan suuria määriä erilaisia tuotteita eri valmistajilta/tavarantoimittajilta Kaukoidästä. Markkinatutkimusta, tietojenhankintaa ja edustamista varten ostaja Y käyttää Kaukoidässä agenttia X, joka toimii hänen puolestaan muun muassa ostettaessa ja toimitettaessa arvonmäärityksen kohteena olevia tavaroita. Palveluksistaan X saa ostajalta ostoprovision. Ostoprovision määrä ja maksutapa sekä agentin velvoitteet on kirjattu X:n ja Y:n välillä tehtyyn "agenttisopimukseen". Sopimuksen mukaan:

- (a) Agentti X saa ostajalta Y tilauksia, joissa on tavaroiden kuvaus, hinnat, toimitusaika ja toimitusehdot, sekä mahdollisia muita asiakirjoja; lisäksi ostaja määrää usein tietyn valmistajan/tavarantoimittajan;
- (b) Agentti toimittaa tilaukset edelleen valmistajalle/tavarantoimittajalle, joskus omissa nimissään, ja lähettää Y:lle tilausvahvistukset, joissakin tapauksissa toimittamalla edelleen valmistajan/tavarantoimittajan leimaaman vahvistuksen;
- (c) Yleensä valmistaja/tavarantoimittaja lähettää tavarat viejämään satamaan, jossa asiakirjat luovutetaan X:lle;
- (d) X:n laskussa Y:lle esitetään hinta, joka tavaroista on maksettu valmistajalle/tavarantoimittajalle, ja eri summana X:n sopimuksen mukainen provisio.

Ilmoitettaessa tavaroita vapaaseen liikkeeseen luovutettavaksi ostaja Y ilmoittaa tullausarvon määrittystä varten tavaroista maksetun hinnan ja esittää agentin X laatiman laskun. Y:n X:lle maksamaa ostoprovisiota ei ilmoituksessa ole sisällytetty tullausarvoon.

Näytöksi siitä, että tullausarvoilmoitus on tehty asianmukaisesti ja oikein, Y on valmis toimittamaan tulliviranomaisten pyynnöstä agenttisopimuksen, tilauslomakkeensa, tilausvahvistukset, X:n kanssa käymänsä kirjeenvaihdon, maksukirjanpitonsa ja muita asiakirjoja. Tarvittaessa ostaja Y pystyy toimittamaan tulliviranomaisten pyynnöstä myös valmistajien/tavarantoimittajien laskut sekä näiden ja X:n välisen kirjeenvaihdon.

Komitean lausunto

Kun valmistajalle/tavarantoimittajalle maksettua hintaa käytetään tullikoodeksin 29 artiklan mukaisesti kaupp-arvon perusteena, tavaranhaltijaa pyydetään tavallisesti soveltamissäännösten 181 artiklan perusteella esittämään tulliviranomaisille valmistajan/tavarantoimittajan laatima kaupp-lasku. Edellä kuvatun tilanteen perusteella tulliviranomaiset voivat kuitenkin hyväksyä X:n laatiman laskun (ilman ostoprovisiota), edellyttäen, että tiedot on mahdollista tarkistaa.

Päätelmä N:o 15: Aitoustodistuksista aiheutuneet kiintiömaksut

Tilanne

Yritys X, joka on kolmanteen maahan sijoittautunut teurastamo, myy määrättyä laatua olevaa lihaa yhteisöön yritykselle Y. Liha toimitetaan yhteisön ja kolmannen maan välillä tehdyn kahdenvälisen sopimuksen puitteissa, jossa on määrätty tietty kiintiö kyseisen lihan maahantuonnille ilman tuontimaksua. Kiintiön hallinnointi tapahtuu siten, että viejääntä antaa aitoustodistuksia (ja yhteisö myöntää tuontilisenssejä). Aitoustodistukset annetaan teurastamoille suhteessa niiden edellisen vuoden aikana kiintiön puitteissa myymään lihamäärään. Todistusten hankkiminen ei maksa X:lle mitään. Todistuksia ei voi siirtää toiselle teurastamolle. Ne voidaan kohdistaa vain tiettyihin lihalähetysiin, jotka on tarkoitettu yhteisöön vietäväksi. X veloittaa lihan hinnan. Todistuksesta veloitetaan erillinen summa. Molemmat summat tulevat suoraan tai välillisesti X:n hyväksi.

Kysymys

Sisältääkö lihan kaupp-arvo aitoustodistuksesta veloitettua maksua?

Komitean lausunto

Koska aitoustodistus ei ole siirrettävissä, sitä ei voi erottaa siihen liittyvästä lihaerästä, eikä sillä sellaisenaan myöskään ole lihasta riippumatonta arvoa; lisäksi todistuksesta laskutettu määrä tulee suoraan tai välillisesti X:n hyväksi. Toisin kuin Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa käsitellyssä tapauksessa 7/83, todistusta ei voi myydä erikseen, eikä ostaja nyt tarkasteltavana olevassa tapauksessa korvaa X:lle todistuksen hankkimiskuluja. Itse asiassa todistuksesta veloitettu summa on kokonaan X:n voittoa.

Näistä syistä todistuksesta laskutettu summa on katsottava osaksi maahantuoduista tavaroista maksettua tai maksettavaa kokonaishintaa ja tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdan ja 3 kohdan a alakohdan mukaan se on sisällytettävä tavaroiden tulla-arvoon.

Päätelmä N:o 16:
Sivuliikkeen kautta myytyjen tavaroiden arvon määrittäminen
vähennyksenmenettelyä käyttäen

Tilanne

Kolmannesta maasta olevalla yrityksellä X on eräissä jäsenvaltioissa sivuliike B, jonka kautta se myy muovisia toimistotarvikkeita yhteisöön riippumattomille ostajille.

B ei ole itsenäinen oikeushenkilö, mutta se käy kauppaa ikään kuin se olisi erillinen yhtiö. Sillä on oma talousarvio, erillinen kirjanpito ja se vastaa liiketoimintansa kehittämisestä omalla markkinointi- ja myyntihenkilöstöllään.

B ei osta tavaroita, mutta vastaanottaessaan ne X:ltä se ilmoittaa ne vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi ja varastoi niitä omissa tiloissaan.

Samanlaisten tai samankaltaisten, yhteisöön vietäväksi myytyjen tavaroiden tullausarvoa ei ole mahdollista määrittää.

B vaatii, että tullausarvo olisi määritettävä tullikoodeksin 30 artiklan 2 kohdan c alakohdan perusteella, ja että sen tosiasiallinen voitto ja yleiskulut voitaisiin vähentää asianmukaisesti määritetystä myyntihinnasta.

Komitean lausunto

Koska tullausarvoa ei voida määrittää tullikoodeksin 29 artiklan tai 30 artiklan 2 kohdan a taikka b alakohdan mukaisesti, tulisi tavaroiden arvo määrittää 30 artiklan 2 kohdan c alakohdan säännösten mukaisesti. Edellä kuvatun tilanteen mukaan B myy maahantuodut tavarat X:n puolesta yhteisössä. Näin ollen 30 artiklan 2 kohdan c alakohdan säännösten mukaisesti voidaan näiden tavaroiden myyntiin liittyvät B:n voitto ja yleiskulut vähennyksinä hyväksyä, mikäli ne ovat määrältään tavanomaisia myytäessä yhteisössä samaan tavaraluokkaan tai -lajiin kuuluvia tavaroita.

Täten tullausarvon määrittämisperustana on käytettävä 30 artiklan 2 kohdan c alakohdan säännöksissä tarkoitettua yksikköhintaa ottaen huomioon soveltamissäännösten 152 artiklan 1 kohdan a alakohdan (iii) alakohdassa säädetyt vähennykset.

Päätelmä N:o 17: Soveltamisjärjestys vähennysmenettelyssä

Tilanne

Yritys X toi kolmannessa maassa tuotettuja tavaroita kaupintamyyntinä yhteisöön.

Koska tavarat eivät olleet myynnin kohteena silloin, kun ne ilmoitettiin vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi, niiden tullausarvoa ei voitu määrittää tullikoodeksin 29 artiklan mukaisesti. Kyseisenä ajankohtana tietoja ei ollut saatavissa tullausarvon määrittämiseksi myöskään tullikoodeksin 30 artiklan 2 kohdan a - c alakohdan mukaisesti, mutta yritys X ilmoitti tuolloin, että se halusi kuitenkin aikanaan käyttää 30 artiklan 2 kohdan c alakohtaa tavaroiden tullausarvon määrittämiseksi. Näin ollen tullausarvon lopullista määrittämistä jouduttiin lykkäämään.

Tavarat myytiin viikon kuluessa maahantuonnista. Myynnin jälkeen yritys X ilmoittaa tullausarvon lopullista määrittämistä varten siihen yksikköhintaan perustuvan tullausarvon, jolla samankaltaisia maahantuotuja tavaroita on myyty yhteisössä sen jälkeen, kun X toi tavarat yhteisöön.

Kysymys

Voiko yritys X 30 artiklan 2 kohdan c alakohtaa sovellettaessa valita, käyttääkö se yksikköhintaa, jolla maahantuodut tavarat on myyty, vai yksikköhintaa, jolla samankaltaisia maahantuotuja tavaroita on myyty?

Komitean lausunto

Tässä tapauksessa on tiedossa maahantuontihetkellä tai lähes samoihin aikoihin sekä yksikköhinta, jolla arvonmäärityksen kohteena olevat tavarat myydään yhteisössä, että yksikköhinta, jolla samanlaisia tai samankaltaisia maahantuotuja tavaroita on myyty siellä. Koska arvonmääritysjärjestelmässä noudatetaan tiettyä järjestystä, lopullista tullausarvoa 30 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti määritettäessä on arvonmäärityksen kohteena olevien tavaroiden yksikköhintaa sovellettava ennen samanlaisten tai samankaltaisten maahantuotujen tavaroiden yksikköhintaa.

Päätelmä N:o 18: Seisontamaksut

Tilanne

Yhteisöstä oleva tuoja Y on joutunut maksamaan seisontamaksuja tuodessaan maahan tavaroita, joita se on ilmoittamassa vapaaseen liikkeeseen luovutettavaksi. Maksut ovat syntyneet, koska viivästymisiä on tapahtunut sekä tavaroiden lastauksessa vientimaassa että niiden purkauksessa yhteisön tullialueella.

Kysymykset

Onko tällaiset maksut sisällytettävä tavaroiden tullausarvoon? Jos näin on, onko ne sisällytettävä riippumatta siitä, missä ne ovat syntyneet?

Komitean lausunto

Koska seisontamaksut on maksettava kuljetusyhtiölle kuljetusvälineen käytöstä, niitä on pidettävä osana tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaisia kuljetuskustannuksia.

Tämän säännöksen soveltaminen on rajoitettu kuluihin, jotka ovat syntyneet ennen tavaroiden saapumista paikkaan, jossa ne tuodaan yhteisön tullialueelle. Näin ollen seisontamaksut, jotka liittyvät ennen sinne saapumista tapahtuneisiin viivästymisiin, on sisällytettävä tavaroiden tullausarvoon. Sitä vastoin seisontamaksuja, jotka liittyvät saapumisen jälkeen tapahtuneisiin viivästymisiin, ei tule sisällyttää tavaroiden tullausarvoon, mikäli 33 artiklan 1 kohdassa säädetyt ehdot täyttyvät.

Päätelmä N:o 19: peruutettu

Päätelmä N:o 20: Kiintiökulut (maniokin tuonti Thaimaasta)

Tilanne

ETY:n ja Thaimaan hallituksen välillä on kahdenvälinen sopimus thaimaalaisen maniokin viennistä Thaimaasta ja tuonnista Euroopan talousyhteisöön.

Tämä sopimus perustuu Thaimaan sitoumukseen noudattaa oma-aloitteisen rajoittamisen periaatetta, jolloin kiinteään määrään ETY:öön vietyä maniokkia sovelletaan erityistä alennettua tullia.

Valvonta perustuu kaksinkertaisen tarkkailun järjestelmään, jossa käytetään vienti- ja tuontilisenssejä.

Kaupallinen käytäntö osoittaa, että vientikiintiöiden hankintaan Thaimaassa liittyy kaupankäyntiä. Thaimaan säännösten mukaan vientikiintiöt ovat siirrettävissä ja vientikiintiö voidaan siirtää viejältä toiselle vain, jos myös maniokki, jota vientikiintiö koskee, siirretään tälle uudelle viejälle.

Maniokin vientikiintiöiden jako perustuu viejän esittämään pyyntöön. Ennen kiintiön myöntämistä viejän on ilmoitettava viranomaisille varastonsa suuruus. Hänelle myönnetään kiintiöosuus varaston perusteella ja suhteessa varaston määrään. Tämän kiintiön saadessaan viejä sitoutuu viemään kyseisen määrän tietyn ajan kuluessa. Vientikiintiöiden siirtoon suostutaan (ja se on mahdollista vain), jos myös varasto siirretään uudelle viejälle, jolla on velvollisuus viedä kiintiöosuuden suuruinen määrä.

Vientikiintiön hankkimiskulut voidaan esittää joko erillisessä laskussa tai erillisenä summana maniokkia koskevassa kauppalaskussa.

Kysymys

Onko kiintiöstä suoritettu maksu osa tullikoodeksin 29 artiklassa tarkoitettusta tosiasiallisesti maksetusta tai maksettavasta hinnasta?

Komitean lausunto

On ilmeistä, että pelkästään vientikiintiöillä ei käydä kauppaa. Kauppatoimet koskevat sekä vientikiintiötä että maniokkia, jota varten tämä kiintiö on tarkoitettu. Näiden kauppojen yhteydessä suoritettavat maksut koskevat sekä vientikiintiötä että siihen liittyvää maniokkia. Näiden maksujen tulee siten sisältyä tullikoodeksin 29 artiklan mukaisesti tullausarvona käytettävään tavaroihin tosiasiallisesti maksettuun tai maksettavaan hintaan.

Päätelmä N:o 21: Testausmaksut

Tilanne

Tuoja X vie piikiekkoja maassa A toimivalle, kanssaan etuyhteydessä olevalle yritykselle Y puolijohteiden kokoamiseksi ulkoisen jalostuksen menettelyssä. Yritys X myy piikiekkot yritykselle Y myynti- ja takaisinostosopimuksella. Jalostuksen jälkeen yritys Y veloittaa laskulla yritykseltä X jalostuskulut sekä jalostettujen piikiekkojen hinnan. Sen jälkeen yritys X järjestää jalostettujen tuotteiden testauksen kanssaan etuyhteydessä olevassa yrityksessä Z maassa B. Testauksen jälkeen yritys Z laskuttaa yritykseltä X siitä aiheutuneet kustannukset. Yritys X tuo sen jälkeen testatut, vaaditun normin täyttävät tuotteet Euroopan yhteisöön. Tuotteet, joiden laatua ei ole hyväksytty, romutetaan maassa B.

Tuoja on ilmoittanut, että puolijohteiden valmistamiseen liittyy monta vaihetta ja että alalle on tyypillistä suorittaa vaiheet erillisinä ja eri paikoissa, joissakin tapauksissa etuyhteydessä olevissa ja joissakin tapauksissa vailla etuyhteyttä olevissa yrityksissä. Lisäksi on tavallista suorittaa testaukset jokaisessa valmistusvaiheessa. Tässä tapauksessa kiekkojen valmistaja testaa piikiekkot sähköisesti ennen niiden lähettämistä maahan A, ja kokoamistyön suorittaja testaa jalostetut tuotteet näköhavaintoon perustuen maassa A. Jalostetut tuotteet testataan uudelleen maassa B sekä näköhavaintoon perustuen että sähköisesti kalliita laitteita käyttäen.

Kysymykset

Onko maassa B suoritetusta testauksesta peritty maksu sisällytettävä tullausarvoon, koska testaus on erottamaton osa valmistusta?

Onko vaihtoehtona, että maassa B suoritetusta testauksesta perittyä maksua ei sisällytetä tullausarvoon, koska ostaja suorittaa testauksen omaan lukuunsa tavaroiden ostamisen jälkeen mutta ennen niiden maahantuontia?

Komitean lausunto

Testaus on osa välttämätöntä toimintaa näiden tavaroiden tuottamiseksi. Tämä testaus on olennaista sen varmistamiseksi, että tavarat toimivat ja täyttävät asetetut vaatimukset. Näin ollen arvonmäärityksen kohteena olevia tavaroita ovat testatut tavarat, ja tullausarvo on määritettävä tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdan mukaisesti perustuen testauksesta suoritettuun maksuun lisäämällä siihen 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan (i) alakohdan mukaisesti tavaroihin sisältyvät materiaalit, jalostuskustannukset sekä 32 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaisesti toimituskustannukset Euroopan yhteisön tullialueelle.

Päätelmä N:o 22 (tarkistettu): Muistiteholtaan säädeltävien tietokoneiden arvon määrittäminen

Tilanne

Kolmanteen maahan sijoittautunut yritys X toimittaa yhteisöön yritykselle Y tytäryhtiönsä X 1 (X:n veroedustaja jäsenvaltiossa sekä maahantuojana) välityksellä suuritehoisen tietokoneen, joka on tarkoitettu vuokrata yritykselle Y.

Tämäntyyppisiä tietokoneita valmistetaan vain hyvin vähän ja jokainen sovitetaan käyttäjän erityistarpeisiin. Sisäisistä strategiasyistä (sekä teknisistä että kaupallisista) yritys X suunnittelee vakiotyyppisiä keskusyksiköitä, joissa on 64 miljoonan tavun keskusmuisti (64 Mb). Käyttäjän tarpeiden mukaan on kuitenkin mahdollista estää osa keskusmuistia toimimasta tai neutraloida se ennen maahantuontia yhteisöön. Yritys X 1 tuo maahan teholtaan 64 Mb:n tietokoneen, jonka muistista 32 Mb:n käyttö on estetty.

X:n ja Y:n välillä allekirjoitettu kauppasopimus koskee 32 Mb:n yksikköä. Tässä sopimuksessa ei mainita lisämuistitehoa, joka voidaan aktivoida milloin tahansa.

Käytännössä alun perin estetty muistin osa voidaan ottaa käyttöön vain, jos Y (tai joku muu käyttäjä, mikäli järjestelmä siirretään maahantuonnin jälkeen toiseen paikkaan) sitä pyytää tarvitessaan lisätehoa. Tämä voidaan tehdä laitteelle suoritettavalla yksinkertaisella teknisellä toimenpiteellä lisäämättä siihen muita joko maahantuotuja tai paikan päältä hankittuja laitteita.

Vain tavarantoimittajalla on hallussaan estetyn muistin aktivointiin tarvittava tekniikka. Muistia aktivoitaessa tavarantoimittaja ja hänen asiakkaansa allekirjoittavat joko olemassa olevan sopimuksen muutoksen tai uuden leasing-sopimuksen, jossa eritellään lisätyn muistitehon vuoksi maksettavat lisärojalit.

Kysymys

Onko tämän järjestelmän arvo tullaessa määritettävä koko muistitehon (64 Mb) perusteella, vaikka 32 Mb:n toiminta on tosiasiallisesti estetty, vai sillä hetkellä "aktiivisen" 32 Mb:n tehon perusteella?

Komitean lausunto

1. Arvonmäärityksen on perustuttava tavaroihin sellaisina kuin ne esitetään tulliviranomaisille tullausarvon määrittämisajankohdalla. Tässä tapauksessa kysymyksessä on muistiteholtaan 64 Mb:n tietokone, jonka kokonaistehon käyttöä on rajoitettu teknisesti.
2. Tullausarvoa määritettäessä on viime kädessä otettava huomioon maahantuoduista tavaroista tosiasiallisesti maksettu tai maksettava hinta. Ilmoitettaessa tavarat vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi niiden tullausarvo tulee näin ollen määrittää tavaroista sopimuksen mukaan sillä hetkellä suoritettavien maksujen perusteella, joista esitetään asianmukainen näyttö.
3. Jos lisämaksuja suoritetaan esimerkiksi koko muistitehon ottamiseksi käyttöön myöhemmin, kyseiset maksut on sisällytettävä tullausarvoon.

Päätelmä N:o 23:
Vapaasti varastossa -ehdolla myytyjen tavaroiden
kuljetuskustannukset

Tilanne

Yhteisöön sijoittautunut tuoja X ostaa tavaroita yhteisön ulkopuolelta olevalta myyjältä Y fob-toimitusehtoon perustuvalla hinnalla. Tavarat saapuvat rautateitse ja ne sijoitetaan tullivarastoon.

X myy tavarat edelleen kanssaan etuyhteydessä olevalle Z:lle, joka on sijoittautunut yhteisön toiseen jäsenvaltioon.

Z ilmoittaa tavarat vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi X:n Z:lta laskuttaman hinnan perusteella. Z toimittaa myös kansainvälistä kuljetusta koskevan rahtikirjan (CIM), jossa kuljetuskustannukset on eritelty. Rahtikirja on laadittu koskemaan tavaroiden kuljetusta yhteisön ulkopuolelta lähellä varastoa sijaitsevalle rautatieasemalle.

Kysymys

Ovatko ensimmäisen kaupan tapahtuessa yhteisön alueella syntyneet kuljetuskustannukset vähennettävissä tullikoodeksin soveltamissäännösten 164 artiklan perusteella?

Komitean lausunto

Yhteisön sisäisten kuljetuskustannusten vähentäminen on oikeutettua, jos soveltamissäännösten 164 artiklan kaikki ehdot täyttyvät. Z:n X:lle maksama tai maksettava hinta sisältää kaikki kuljetuskustannukset. Kansainvälistä kuljetusta koskevassa rahtikirjassa (CIM) on kaikki tarvittavat EY:n sisällä ja sen ulkopuolella tapahtunutta kuljetusta koskevat tiedot.

Kuljetuskustannusten maksamisesta vastaavasta henkilöstä ei ole erityisiä säännöksiä eikä myöskään vaadita, että näiden kuljetuskustannusten pitäisi olla osa sitä kauppainta, jonka perusteella tullausarvo määritetään.

Tämän vuoksi edellä kuvatuissa olosuhteissa yhteisön sisällä syntyneet kuljetuskustannukset saadaan vähentää tullikoodeksin soveltamissäännösten 164 artiklan perusteella.

Päätelmä N:o 24:
Rojaltit ja lisenssimaksut (korvattu huomautuksella nro 11°)

Päätelmä N:o 25: Yhteisöön vietäviksi myydyt tavarat

147 artiklan sekä tullausarvon määrittämistä koskevien tekstien kokoelman

Tilanne:

Tapaus 1: Yritys A ostaa valmistajalta H (molemmat sopimuspuolet toimivat yhteisön ulkopuolella) tavaroita Kaukoidän myyntiin tarkoitetulla hinnalla, mutta ne toimitetaan A:n emoyhtiöstä riippuvaiselle sivukonttorille A1 EU:n alueelle.

Tapaus 2: Kuten tapaus 1, mutta A1 onkin A:n tytäryhtiö (SovA:n 143 artiklan 1 kohdan e alakohta).

Lisätietoja

Kirjanpidollisista syistä A laskuttaa molemmissa tapauksissa tavarat A1:ltä siirtohinnalla. Tämä siirtohintaa läpäisee yritysten etuyhteyden tarkistuksen, mikä on merkittävää tapauksessa 2, jossa A:n ja A1:n välillä tehdään toinen kauppa yhteisöön tuonin yhteydessä.

Molemmissa tapauksissa tulliselvitys tehdään H:n ja A:n välisen myynnin perusteella.

A1:n tulliselvityksen jälkeen tavarat toimitetaan A:lle ja niille tehdään tarvittavat tarkastukset. Sitten ne myydään edelleen asiakkaille kaikkialle maailmaan. Noin 50 prosenttia tavaroista päätyy asiakkaille EU:n alueella.

Huomiot ja kysymykset:

Tapaus 1

1. SovA:n 147 artiklan 1 kohdan mukaisesti ja koodeksin 29 artiklaa sovellettaessa myynnin kohteena olevien tavaroiden ilmoittamista vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi on pidettävä riittävänä osoituksena siitä, että ne on myyty yhteisön tullialueelle vietäviksi. SovA:n 147 artiklan 3 kohdan mukaisesti ostajan ei tarvitse täyttää muuta edellytystä kuin myyntisopimuksen toisena osapuolena oleminen. Tämän vuoksi sillä ei esimerkiksi tarvitse olla toimipaikkaa yhteisön tullialueella.

Kysymys tapauksessa 1 (jossa kumpikaan sopimuspuolista ei toimi yhteisön alueella): Aiheuttaako se, että 50 prosenttia tavaroista ei todellisuudessa ole tarkoitettu myyntiin yhteisön tullialueella sen, että edellä mainittu sääntö ei päde?

Vastaus: Olennaista on vain todellinen liiketapahtuma, joka johtaa tavaroiden tuontiin yhteisön alueelle kolmannesta maasta (SovA:n 147 artiklan 1 kohta). Olennaista ei sen sijaan ole se, mitä tavaroille sen jälkeen tapahtuu (eli jälleenlähetetäänkö ne vai myydäänkö ne eteenpäin).

2. Tullausarvon määrittämistä koskevien tekstien kokoelman päätelmän nro 5 mukaan silloin, kun tavarat tuo maahan emoyhtiön sivukonttori (lähetyksen yrityksen yhdestä osastosta saman

yrityksen toiseen osastoon), kyseessä ei ole koodeksin 29 artiklassa tarkoitettu liiketoimi, vaan sopiva arviointimenetelmä valitaan koodeksin 30 artiklassa olevan luettelon järjestystä soveltaen.

Kysymys tapauksessa 1: Käsiteltävässä tapauksessa (toisin kuin päätelmässä nro 5) tavaroita ei valmista A vaan kolmas osapuoli (H), ja A:n ja H:n välillä on myyntisopimus. Sovelletaanko päätelmää nro 5?

Vastaus: Päätelmää nro 5 ei sovelleta, koska tässä on itse asiassa kysymys tavaroista, jotka voidaan katsoa myydyin yhteisöön vietäviksi. H:n ja A:n välillä on myyntitapahtuma, joten koodeksin 29 artiklaa ja SovA:n 147 artiklan 1 kohtaa sovelletaan. Päätelmä nro 16 ei estä tätä lopputulosta.

Tapaus 2

1. Tapauksessa 2 on ennen arviota tapahtunut toinenkin myynti, joten päätelmä nro 5 ei ole tässäkään olennainen. SovA:n 147 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan nojalla voidaan ilmoittaa viimeistä, tavaroiden tuontiin yhteisön tullialueelle johtanutta myyntiä edeltäneen kaupan hinta. Tällöin täytyy kuitenkin osoittaa tulliviranomaisia tyydyttävällä tavalla, että kyseinen myynti tapahtui tavaroiden viemiseksi yhteisön tullialueelle. Muut tähän tapaukseen sovellettavat ehdot on lueteltu tullausarvon määrittämistä koskevien tekstien kokoelman huomautuksessa nro 7.

Itse asiassa ainoa ero tapausten 1 ja 2 välillä on se, että tavarat vastaanottava sopimuspuoli on tapauksessa 1 emoyhtiöstä riippuvainen sivukonttori ja tapauksessa 2 tytäryhtiö.

Kysymys tapauksessa 2: Hyväksytäänkö H:n ja A:n välinen myyntitapahtuma jos se täyttää huomautuksessa nro 7 luetellut ehdot?

Vastaus: Asiassa sovellettava oikeussääntö on 147 artikla, ja tämän artiklan soveltamisen yhteydessä H:n ja A:n väliseen myyntitapahtumaan sovelletaan huomautuksen nro 7 ehtoja.

Yleiset päätelmät

Tapauksessa 1 A:n ja sivukonttorin välinen "myynti" (eli siirto) ei ole myynti, mikä tarkoittaa, että ainoastaan A:n ja H:n välinen myynti voitaisiin hyväksyä. Ennen tavaroiden tuontia on tapahtunut vain yksi olennainen myyntitapahtuma eikä peräkkäisiä myyntejä koskevia sääntöjä siten voida soveltaa.

Tapauksessa 2 A:n ja tytäryhtiön välinen myynti on "oikeudellinen" myynti, ja siten 147 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaan on osoitettava A:n ja H:n välisen myynnin (jos se ilmoitetaan tullausarvon määrittämistä varten) tapahtuneen yhteisön alueelle vientiä varten.

Kummassakaan tapauksessa se seikka, että 50 prosenttia tavaroista myydään edelleen asiakkaille EU:n ulkopuolella sen jälkeen, kun ne on luovutettu vapaaseen liikkeeseen, ei sinällään ole syy 147 artiklan 1 kohdan mukaisen aikaisempaan myyntiin perustuvan tullausarvon hylkäämiselle. Näissä olosuhteissa olisi kuitenkin järkevää ottaa tämä seikka huomioon, kun tarkastellaan näyttöä, joka tukee sitä väitettä, että tavarat kyseessä olevan myynnin tapahtuessa oli myyty yhteisön alueelle vientiä varten.

SovA:n 147 artiklan 1 kohdan toista alakohtaa sovellettaessa tavaranhaltijalla on tapauksessa 2 (peräkkäiset myynnit) korkeampi näyttökynnys kuin tavaranhaltijalla tapauksessa 1 (vain yksi myynti), mikäli hän ilmoittaa A:n ja H:n välisen myynnin.

SovA:n 147 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan tarkoitus onkin osoittaa, että tullausarvo voi, korkeampaa näyttökynnystä vastaan, perustua myynnille, joka on tapahtunut ennen viimeistä myyntiä (eli ennen tavaroiden tuloa yhteisön tullialueelle). Jos on tapahtunut vain yksi myynti, sovelletaan 147 artiklan 1 kohdan ensimmäistä alakohtaa.

D JAKSO: MUUT TOIMENPITEET

Magneettinauhalle ja muulle tietovälineelle tallennetun ääni- ja elokuvamateriaalin (videoiden) tullausarvo

Asia 1 Televisio- ja elokuvateatteriverkostojen välityksellä lähetettäviksi tarkoitetut tallenteet

TILANNE

Maahan tuodaan magneettinauhalle tai muulle tietovälineelle tallennettuna ääni- ja elokuvamateriaalia (yhteisön tullitariffin nimike 85.24), joka on tarkoitettu jakeluun ja/tai levitykseen televisio- ja elokuvateatteriverkostojen ja mainostoimistojen välityksellä (vertaa tapaus 2).

Kysymyksenä on, onko arvonmääritys suoritettava sellaisten proformalaskujen perusteella, joissa ilmoitetaan ainoastaan tietovälineen arvo (valuuttayksikköinä ilmaistu nimellinen summa), vaiko maksettujen kokonaismäärien perusteella. Televisio- ja elokuvateatteriverkostojen ja ulkomaisen jakelu-/tuotantoyhtiön välillä tehdyistä sopimuksista ilmenee, että elokuvan lähetysoikeuksien saamisesta suoritettavat maksut voivat olla useita miljoonia valuuttayksiköitä.

Päätelmä

Komitea katsoo, että kyseisten audiovisuaalisten ohjelmien ostajien lähetysoikeuksista suorittamia maksuja tulisi tarkastella koodeksin 32 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisesti. Tässä yhteydessä niitä tulisi pitää koodeksin 32 artiklan 5 kohdan a alakohdassa tarkoitettuina maksuina oikeudesta jäljentää maahan tuotuja tavaroita.

Tämän vuoksi näitä maksuja ei tule ottaa huomioon tullausarvoa määritettäessä, mikäli ne on erotettu tietovälineestä maksetusta tai maksettavasta hinnasta.

156 a artiklaan liittyvää hallinnollista käytäntöä koskeva lausuma¹⁴

"Soveltamisala

Artikla 156 a on tarkoitettu mahdollistamaan tullikoodeksin 19 artiklan soveltamisen siten, että toistuva ja jatkuva tuontitoiminta voi tapahtua olosuhteissa, jotka helpottavat voimassa olevien yhteisösäännösten soveltamista.

Luvan voimassaoloaika

Myönnettäessä 156 a artiklan mukainen lupa tämän artiklan 2 kohdassa mainittu ajanjakso on määritettävä siten, että omien varojen varmistamistavoite turvataan."

¹⁴ (Komitea hyväksyi lausuman kokouksessaan 6.toukokuuta 1996)

Kuljetuskustannusten huomioon ottaminen yhteisön tullialueella vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi ilmoitettujen, lentoteitse kuljetettujen pikalähetysten tullausarvoa määrittäessä

Hallinnolliset järjestelyt

Jäsenvaltioiden tullihallintojen edustajat ovat:

- ottaneet huomioon tarpeen varmistaa tullikoodeksin 32 ja 33 artiklan (neuvoston asetus (ETY) N:o 2913/92) tehokas ja yhdenmukainen soveltaminen,
- ottaneet huomioon yhteisöjen tuomioistuimen antaman tuomion yhteisön alueella syntyneiden kuljetuskustannusten vähentämisestä (asia 290/84),
- kuulleet lentoliikenteen harjoittajien edustajia,
- tarkastelleet, miten voimassa olevien säädösten vaatimukset voidaan täyttää pikarahtiyritysten lentoteitse toimittamien pikalähetysten kohtelussa,

ja todenneet, että liitteessä esitetyjä määräyksiä on sovellettava yhdenmukaisesti kaikkialla yhteisössä.

Hallinnolliset säännöt

Kuljetuskustannusten huomioon ottaminen yhteisön tullialueella vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi ilmoitettujen lentoteitse kuljetettujen pikalähetysten tullausarvoa määrittäessä.

Voimassa olevien säädösten soveltaminen

1. Tullausarvon määrittämistä koskevien sääntöjen ja etenkin tullikoodeksin 32 artiklan 1 kohdan e alakohdan, 32 artiklan 2 kohdan ja 33 artiklan mukaan:

- a) Jos lentoteitse kuljetetun pikalähetysten tosiasialliset kustannukset tiedetään tullattaessa, tällaiset kustannukset on otettava huomioon pikalähetysten tullausarvoa määrittäessä. Tullausarvoon ei sisällytetä kuljetuskustannuksia, jotka ovat aiheutuneet yhteisön tullialueelle saapumisen jälkeen, edellyttäen, että tällaiset kustannukset eritellään kokonaiskustannuksista.

Jos pikarahtiyritys ei kykene osoittamaan, mitkä kustannukset ovat aiheutuneet ennen lähtöä kolmannesta maasta ja mitkä kustannukset ovat aiheutuneet yhteisöön saapumisen jälkeen, yhteisössä aiheutuneita kuljetuskustannuksia vähennettäessä pikalähetysten kokonaiskustannuksiin sovelletaan asetuksen (ETY) N:o 2454/93 liitteessä 25 esitetyjä prosenttimääriä.

- b) Jos lentoteitse kuljetettavan pikalähetyksen tosiasiallisia kustannuksia ei tiedetä tullattaessa, sovelletaan kyseisen pikarahtiyrityksen tariffien mukaisia, samantyyppisestä rahdista samalla matkalla tai päinvastaisella matkalla perittäviä maksuja.

Asetuksen (ETY) N:o 2454/93 liitteessä 25 säädettyjä prosenttimääriä sovelletaan samaan tapaan kuin edellä 1 kohdan a alakohdassa.

2. Edellä mainittuja sääntöjä sovellettaessa postipalvelujen ja pikarahtiyritysten, näiden edustajien tai pikalähetyksen tullausta varten nimettyjen henkilöiden
- a) on toimitettava tulliviranomaisille tarvittavat asiakirjat pikalähetyksen tosiasiallisten kustannusten osoittamiseksi, tai jollei se ole mahdollista, kyseisen rahtiyrityksen tariffit, ja
- b) on tehtävä tarvittavat laskelmat soveltamissäännösten liitteessä 25 säädettyjen prosenttimäärien vähentämiseksi ilmoitetuista pikalähetyksekustannuksista.
3. Jos asianmukaisen täytäntöönpanojakson jälkeen katsotaan, että 1 kohdassa esitetyt menetelmät eivät ole riittäviä asiaa koskevien tullausarvosääntöjen soveltamisen varmistamiseksi, eräs tapa varmistaa lentoteitse kuljetettujen pikalähetyksen kuljetuskustannusten huomioon ottaminen tullausarvoa määritettäessä on käyttää kiinteitä maksuja.
4. Tätä menetelmää sovelletaan 1 päivästä heinäkuuta 1990, ja sillä korvataan kaikki muut kyseistä tarkoitusta varten käytetyt menetelmät.
5. Edellä olevan 1 kohdan ehtoja voidaan tarkastella myöhemmin uudestaan niiden tehokkuuden arvioimiseksi käytännön kokemusten valossa.

E JAKSO: EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIOT¹⁵

Asia 7/83* – Ospig Textilgesellschaft KG W. Ahlers vastaan Hauptzollamt Bremen-Ost

Otsikko: Tavaroiden tullausarvon määrittäminen - kiintiömaksujen sisällyttäminen

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymys: Onko vapaakiintiöiden (vientikiintiöiden) hankkimisesta aiheutuneet ja Hongkongista olevan viejän saksalaiselta asiakkaalta erillisinä veloittamat kustannukset (kiintiökustannuksiksi nimitetyt) sisällytettävä tavaroiden tullausarvoon (tavaroiden tullausarvon määrittämisestä annetun asetuksen (ETY) N:o 1224/80 3 artiklassa tarkoitettu kauppatoimi)?

Tuomio: Vientikiintiöiden hankkimisesta aiheutuneet kiintiömaksut eivät muodosta osaa neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80, annettu 28 päivänä toukokuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3193/80, annettu 8 päivänä joulukuuta 1980, säännösten mukaisesta yhteisöön tuotujen tavaroiden tullausarvosta.

Viittaukset lisätietojen saamiseksi:

EYVL C 35, 8.2.1983, S. 3

EYVL C 79, 20.3.1984, S. 4

¹⁵ Täydelliset asiakirjat saatavana Internetissä osoitteessa: <http://curia.eu.int> tai <http://europa.eu.int/eur-lex>

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1984, s. 609-620

Asia 290/84* – Hauptzollamt Schweinfurt vastaan Mainfrucht Obstverwertung GmbH

Otsikko: Tullausarvon määrittäminen - kuljetuskustannukset

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset:

- 1.(a) Kun Euroopan yhteisön jäsenvaltiosta oleva ostaja maksaa ulkomaiselle toimittajalle yksilöidyn laskun perusteella summan, joka vastaa "kuljetuskustannuksia yhteisön alueella" tavaroista maksettavan hinnan ohella, sisältääkö neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kauppa-arvo molemmat summat?
- (b) Jos näin on, onko kyseistä summaa oikaistava asetuksen (ETY) N:o 1224/80 15 artiklan mukaisesti, jotta sitä voidaan pitää tavaroiden tullauservona?
2. Jos edellä oleviin kysymyksiin vastataan myöntävästi:
 - (a) Sovelletaanko asetuksen (ETY) N:o 1224/80 15 artiklan 2 kohdan a alakohtaa silloin, kun kyseinen henkilö ilmoittaa kuljetuskustannukset, jotka kattavat pelkästään yhteisön alueella syntyneet kuljetuskustannukset?
 - (b) Jos kysymykseen a vastataan myöntävästi:

Kun kuljetus on yhtenäinen asetuksen (ETY) N:o 1224/80 15 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla, riippuuko tavaroiden tullauservoa määritettäessä yhteisön alueella syntyneiden kuljetuskustannusten vuoksi tehtävä vähennys siitä, onko kyseinen henkilö antanut asetuksen 15 artiklan 1 kohdan mukaisesti erillisen summan yhtenäisen kuljetuksen kokonaiskustannuksista?

Jos näin on, täyttyykö tämä ehto silloin, kun kyseinen henkilö antaa niistä kuljetuskustannuksista erilliset summat, vai onko hänen toimitettava näyttö yhtenäisen kuljetuksen tosiasiallisista kustannuksista esittämällä todennettavissa olevat asiakirjoihin pohjautuvat todisteet?

Jos sellainen näyttö on tarpeen, mitä vaatimuksia sen on täytettävä? Saavatko tulliviranomaiset luopua sellaista näyttöä koskevasta vaatimuksesta, jos kyseinen henkilö ei pysty sitä toimittajansa toiminnan vuoksi antamaan?

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1985, s. 3909-3932

Tuomio: Jos kotimainen ostaja on maksanut ulkomaiselle myyjälle tavaroiden hinnan lisäksi erilliseen laskuun pohjautuvan erityisen summan 'Yhteisön sisäisistä kuljetuskustannuksista', asetuksen N:o 1224/80 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kauppaa-arvo sisältää vain ensin mainitun summan, mutta toimivaltaiset viranomaiset voivat olosuhteista riippuen tarkastaa kyseisiin kuluihin liittyvän laskun sen toteamiseksi, että ne eivät ole kuvitteellisia.

Viittaukset lisätietojen saamiseksi:

EYVL C 29, 31.1.1985, s. 3

EYVL C 347, 31.12.1985, s. 22

Asia 65/85* – Hauptzollamt Hamburg Ericus vastaan Van Houten International GmbH

Otsikko: Tullausarvon määrittäminen - punnituskustannukset

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymys: Onko neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80, sellaisena kuin sitä sovellettiin ennen 1 päivää tammikuuta 1981, 3 artiklan 1 ja 3 kohdan tulkittava tarkoittavan, että niin sanottuihin ANKUNFTKONTRAKTEN (saapumissopimuksiin) liittyen saapumisen yhteydessä tapahtuvan painonmäärityksen kustannukset muodostavat myös osan kaupp-arvosta, jos kyseiset kustannukset kauppasopimuksen mukaan kuuluvat ostajan maksettaviksi?

Tuomio: Neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80, annettu 29 päivänä toukokuuta 1980, 3 artiklan 1 ja 3 kohtaa on tulkittava siten, että se sulkee kaupp-arvon ulkopuolelle ostajan maksettavana olevat määränpäässä syntyvät punnituskustannukset tapauksessa, johon liittyy saapumissopimuksena tunnettu sopimus.

Viittaukset lisätietojen saamiseksi:

EYVL C 99, 19.4.1985, s. 7

EYVL C 45, 27.2.1986, s. 4

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1986, s. 447-457

Asia 183/85* – Hauptzollamt Itzehoe vastaan H.J. Repenning GmbH.

Otsikko: Tavaroiden tullausarvon määrittäminen

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymys: Sisältääkö asetuksen (ETY) N:o 1224/80 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kaupp-arvo tosiasiallisesti maksetun hinnan kokonaisuudessaan, vaikka virheettöminä ostetut tavarat ovat turmeltuneet ja menettäneet siten arvoaan ennen kyseistä arvonmäärityspäivää olosuhteissa, jotka oikeuttavat ostajan saamaan korvausta kuljetusvakuutuksensa puitteissa mutta ei kauppahinnan palautusta myyjältä?

Tuomio: Neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 3 artiklan 1 kohdan on tulkittava tarkoittavan, että milloin virheettöminä ostetut tavarat ovat vahingoittuneet ennen niiden vapaaseen liikkeeseen luovutusta, kaupp-arvon perustana olevaa tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa on alennettava suhteessa kärsittyyn vahinkoon.

Viittaukset lisätietojen saamiseksi:

EYVL C 166, 5.7.1985, s. 11

EYVL C 196, 5.8.1986, s. 4

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1986, s. 1873-1884

**Asia 357/87* – Firma Albert Schmid vastaan
Hauptzollamt Stuttgart West**

Otsikko: Tuoduista pakkauksista kannettava tulli

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset:

1. Miten on tulkittava neuvoston asetuksen (ETY) N:o 950/68, annettu 22 päivänä kesäkuuta 1968 yhteisestä tullitariffista (EYVL:n englanninkielinen erityispainos 1968 (I), s. 275), 1 artiklan liitteessä olevan I osan I jakson C artiklan 2 kohdan viimeistä virkettä: sisältääkö ilmaus 'Ypakkauus' (tarkoittaen mitä tahansa ulkoista tai sisäistä säiliötä, astiaa, päällystä tai tukirakennetta, joka ei ole kuljetusväline (esimerkiksi kuljetuskontti), pressua, varustetta tai niihin liittyvää kuljetuslaitetta) oluttynnyrit, olutpullot ja muoviset olutpullolaatikat, jos kyseiset säiliöt on palautettava toisesta maasta olevalle oluen myyjälle?
2. Jos vastaus ensimmäiseen kysymykseen on myöntävä: miten on tulkittava edellä mainitun asetuksen 1 artiklan liitteessä olevan I osan II jakson D artiklan 1 kohdan a alakohtaa (jossa säädetään, että pakkauksia koskee sama tulli kuin niiden sisältämää tavaraa): maksetaanko tulli pakkauksista, jotka ovat itsessään tullinalaisia, tavaraa koskevan tullin kanssa yhdessä siten, että tavaroista maksettavalla tullilla myös pakkauksia koskeva tulli on päätetty, vai ovatko pakkaukset tullinalaisia oman tullausarvonsa perusteella mutta tavaroita koskevan tullin mukaisesti?

Tuomio:

1. Neuvoston asetuksen (ETY) N:o 950/68, annettu 22 päivänä kesäkuuta 1968 yhteisestä tullitariffista, 1 artiklan liitteessä olevan I osan I jakson C artiklan 2 kohdan viimeisen virkkeen merkitystä on tulkittava siten, että kyseinen ilmaus (pakkaus) sisältää oluttynnyrit, olutpullot ja muoviset olutpullolaatikat, vaikka kyseiset säiliöt on palautettava toisesta maasta olevalle oluen myyjälle.

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1988, s. 6239

2. Edellä mainitun asetuksen 1 artiklan liitteessä olevan I osan II jakson D artiklan 1 kohdan a alakohdan merkitystä on tulkittava siten, että pakkaukset on tullattava niiden sisältämään tavaraan kohdistuvan tullin mukaisesti. Jos pakkaukset eivät kuitenkaan sisälly tavaroista maksettavaan hintaan vaan ne on palautettava toisesta maasta olevalle myyjälle, ja ostajalta vaaditaan rahallinen korvaus palauttamattomista pakkauksista, kyseinen korvaus on neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80, annettu 28 päivänä toukokuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä, 8 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu kustannus.

Viittaukset lisätietojen saamiseksi:

EYVL 349, 24.12.1987, s. 4

EYVL 284, 8.11.1988, s. 10

Asia C-219/88* – Malt GmbH vastaan Hauptzollamt Düsseldorf

Otsikko: Aitoustodistukset

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset:

1. Onko neuvoston asetusta (ETY) N:o 1224/80, annettu 28 päivänä toukokuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä (EYVL L 134, 31.5.1980, s. 1) ja erityisesti 3 artiklan 1 kohtaa ja 3 kohdan a alakohtaa tulkittava niin, että vapaaseen liikkeeseen yhteisön tariffikiintiön puitteissa vuonna 1981 ilman tuontimaksua tuodun argentiinalaisen naudanlihan arvonmäärittämisessä on tosiasiallisesti maksettuun tai maksettavaan hintaan (kauppa-arvoon) lisättävä summat, jotka on tavaroista maksetun hinnan lisäksi maksettu myyjälle kiintiösäännösten hyväksi käyttämistä varten tarvituista aitoustodistuksista?

2. Jos kysymykseen 1 annettu vastaus on myöntävä:

Onko edellä mainittua asetusta, erityisesti 3 artiklan 4 kohdan b alakohtaa, tulkittava niin, että todistuksista maksettua summia on tullausarvon määrittämisessä kohdeltava yhteisössä tuonnin vuoksi maksettavina veroina?

3. Jos vastaus kysymykseen 2 on myöntävä:

Onko edellä mainittua asetusta, erityisesti 3 artiklan 4 kohtaa, tulkittava niin, että vaatimus sellaisten maksujen erottamisesta tuontitavaroista tosiasiallisesti maksetusta tai maksettavasta hinnasta täyttyy, vaikka kauppalaskussa on tavaroista ja todistuksista (N:o 1) maksettu kokonaishinta, mutta todistuksista maksetut summat käyvät siitä selvästi ilmi?

Tuomio:

1. Neuvoston asetusta (ETY) N:o 1224/80, annettu 28 päivänä toukokuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä ja erityisesti sen 3 artiklan 1 ja 3 kohtaa on tulkittava niin, että maahan tuodun argentiinalaisen naudanlihan arvon määrittämiseksi neuvoston asetuksen (ETY) N:o 217/81, annettu 20 päivänä tammikuuta 1981 korkealaatuisen tuoreen, jäädytetyn tai jäädytetyn, yhteisen tullitariffinimikkeistön alanimikkeisiin 02.01 A II (a) ja 02.01. A II (b) kuuluvaa naudan- ja vasikanlihaa koskevan yhteisön tariffikiintiön vahvistamisesta, soveltamiseksi on tavaroiden hinnan lisäksi myyjälle kiintiösäännösten hyväksi käyttämistä varten tarpeellisista aitoustodistuksista maksettua summia pidettävä tullausarvon erottamattomana osana.

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1990, s. I-1481

2. Asetuksen N:o 1224/80 3 artiklan 4 kohtaa on tulkittava niin, että aitoustodistuksista maksettuja summia ei tule pitää yhteisössä tuonnin vuoksi maksettavina veroina.

Viittaukset lisätietojen saamiseksi:

EYVL C 223, 27.8.1988, s. 5

Asia C-11/89* – Unifert Handels GmbH, Warendorf vastaan Hauptzollamt Münster

Otsikko: Tavaroiden tullausarvo - kauppa-arvo - seisontamaksut

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset:

1. (a) Voiko asetuksen N:o 1224/80 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kauppa-arvo olla myös hinta, joka on määrätty yhteisöstä olevien henkilöiden välisessä kauppasopimuksessa?
 - (b) Jos vastaus kysymykseen 1 a on myöntävä, saako kyseinen henkilö päättää tullausarvon määrityksen perustana käytettävän hinnan, jos muissa kauppasopimuksissa määrätty hinnat täyttävät asetuksen N:o 1224/80 3 artiklan 1 kohdan vaatimukset? Onko kyseisen henkilön kerran tekemä valinta häntä sitova?
 - (c) Jos vastaus kysymykseen 1 a on myöntävä, sisältyykö hintaan myös niin sanottu ostoprovisio?
2. Ovatko seisontamaksut (korvaukset lastauksessa tapahtuneista viivästymisistä) neuvoston asetuksen N:o 1224/80 8 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitettuja kuljetuskustannuksia?
3. Onko maksettu tai maksettava kokonaishinta asetuksen N:o 1224/80 3 artiklassa tarkoitettu kauppahinta, jos ennen tullausarvon määrittämistä havaitaan lähetyksien olevan vajaita sovittujen painovaihtelujen rajoissa niin, että se ei johda ostohinnan alentamiseen?

Tuomiot:

1. Yhteisöstä olevien henkilöiden välisessä kauppasopimuksessa määrättyä hintaa voidaan pitää neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80, annettu 28 päivänä toukokuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä, 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna kauppahintana.
2. Milloin tavaraan kohdistuu peräkkäisiä myyntejä ja useampi kuin yksi tosiasiallisesti maksettu tai maksettava hinta täyttää asetuksen N:o 1224/80 3 artiklan 1 kohdan vaatimukset, tuoja voi valita minkä tahansa mainituista hinnoista kauppahinnan määrittämistä varten. Jos tuoja on viitannut tullausarvoilmoituksessa johonkin mainituista hinnoista, hän ei saa korjata ilmoitustaan sen jälkeen, kun tavarat on luovutettu vapaaseen liikkeeseen 24 päivänä heinäkuuta 1979 tavaroiden vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevien menettelyjen yhdenmukaistamisesta annetun neuvoston direktiivin N:o 79/695/ETY mukaisesti.

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1990, s. I-2275

3. Ostajan myyjälle suorittama maksu, joka on laskutettu erikseen kuvattuna "ostoprovisioksi", muodostaa osan asetuksen N:o 1224/80 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettusta maahan tuoduista tavaroista tosiasiallisesti maksetusta tai maksettavasta hinnasta.
4. Seisontamaksut (korvaukset, jotka maksetaan aluksen viivyttämisestä satamassa) muodostavat osan neuvoston asetuksen N:o 1224/80 8 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitetuista kuljetuskustannuksista.
5. Asetuksen N:o 1224/80 3 artiklan 1 kohtaa on tulkittava niin, että tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa ei ole alennettava suhteessa siihen eroon, joka vallitsee purettujen tavaroiden ja ostettujen tavaroiden määrän välillä, kun ero ei ylitä osapuolten välillä sovittua sallittua painovaihtelua eikä johda ostohinnan alentamiseen.

Viittaukset lisätietojen saamiseksi

EYVL C 43, 22.2.1989

EYVL L 134, 31.5.1980, s. 1

Asia C-17/89* – Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost vastaan Deutsche Olivetti GmbH

Otsikko: Kuljetuskustannukset - konttikuljetus

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset:

Millä perusteilla on neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 3 artiklan mukaisesti tavaroista tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaan hintaan 8 artiklan 1 kohdan e alakohdan (i) luetelmakohdan mukaisesti lisättävät kuljetuskustannukset määritettävä, kun tuoja on maksanut fob-toimitusehdolla ostettujen tavaroiden kuljetuksesta yhteisössä sen paikan jälkeen, jossa tavarat on tuotu yhteisön tullialueelle, sijaitsevaan määräpaikkaan yhtenäisen, kaikki kulut sisältävän hinnan? Jos tavarat tuodaan maahan konttikuljetuksena, onko olennaista se, onko tavarat kuljetettu koko matkan samassa kontissa?

Tuomiot:

1. Konttikuljetusta ei voi pitää 28 päivänä toukokuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80, (EYVL 1980, L 134, s. 1) 15 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuna "kuljetustapana".
2. Jos tuoja on maksanut tavaroiden kuljetuksesta sen paikan jälkeen, jossa tavarat on tuotu yhteisön tullialueelle, sijaitsevaan määräpaikkaan kaikki kulut sisältävän hinnan, ja tavarat on kuljetettu useita eri kuljetustapoja käyttäen, edellä mainitun asetuksen 8 artiklan 1 kohdan e alakohdan (i) luetelmakohdassa tarkoitettujen kuljetuskustannukset on laskettava joko vähentämällä tosiasiallisesti maksetusta tai maksettavasta hinnasta yhteisön tullialueella tapahtuneen kuljetuksen kustannukset, jotka määritetään tavallisesti käytettävien kuljetushintojen perusteella, tai määrittämällä suoraan tavallisesti käytettävien kuljetushintojen perusteella kuljetuskustannukset siihen paikkaan saakka, jossa tavarat tuotiin yhteisön tullialueelle. Kansallisen viranomaisten kuuluu valita perusteet, joilla todennäköisimmin vältetään päätyminen mielivaltaisiin tai kuvitteellisiin arvoihin.

Viittaukset lisätietojen saamiseksi

EYVL C 45, 24.2.1989

EYVL L 134, 31.5.1980, s. 1

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1990, s. I-2301

Asia C-79/89* – Brown Boveri & Cie AG vastaan Hauptzollamt Mannheim

Otsikko: Tietokoneohjelmistot (kokoamiskustannusten erottaminen) (ennen 1 päivää toukokuuta 1985)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

1. Oliko asetuksen (ETY) N:o 1224/80 3 artiklaa tulkittava vuonna 1982 siten, että maahan tuotujen tietovälineiden, jolle oli tallennettu ohjelmistoja ja joita koskevassa tavarantoimittajan tavaranhaltijalle antamassa kauppalaskussa oli ainoastaan kokonaishinta, kaupp-arvo oli laskussa oleva koko hinta, vai oliko kaupp-arvo vain se osa kauppalaskun hinnasta, joka vastasi tietovälineen osuutta? Vaikuttiko asiaan, jos tavaranhaltija erotti tietovälineen hinnan ja ohjelmiston hinnan toisistaan ennen arvonmäärityksen tapahtumista tai sen jälkeen?
2. Onko kokoamiskustannukset katsottava "erotetuiksi" asetuksen (ETY) 1224/80 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla vain, jos erottaminen on saatettu tulliviranomaisten tietoon ennen arvonmäärityksen tapahtumista?

Tuomiot:

1. Vuonna 1982 oli 28 päivänä toukokuuta 1980 tullausarvon määrittämisestä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 3 artiklaa tulkittava siten, että maahan tuotaessa tallennettuja ohjelmistoja sisältävien tietovälineiden, joista tavarantoimittaja oli laskuttanut tavaranhaltijalta kokonaishinnan, kaupp-arvona oli oltava kauppalaskussa oleva hinta.
2. Kokoamiskustannusten jättämiseksi tullausarvon ulkopuolelle asetuksen N:o 1224/80 3 artiklan 4 kohdan a alakohdan mukaisesti ne on erotettava tavaroista tosiasiallisesti maksetusta tai maksettavasta hinnasta tullausarvoilmoituksessa. Neuvoston direktiivin N:o 79/695/ETY, annettu 24 päivänä heinäkuuta 1979 tavaroiden vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevien menettelyjen yhdenmukaistamisesta, 8 artiklan mukaan kyseistä ilmoitusta ei saa korjata tullausarvon määrittämistä varten varatun ajan jälkeen, toisin sanoen sen jälkeen, kun tavarat on luovutettu vapaaseen liikkeeseen.

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1991, s. I-1853

Asia C-116/89* – BayWa AG vastaan Hauptzollamt Weiden

Otsikko: Tavaroiden tullausarvon määrittäminen - jalostetut siemenet - lisenssimaksu

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset: Onko jalostetuista siemenistä maksettuun tai maksettavaan hintaan, jos niiden tuotannossa on käytetty hyväksi ostajan toimittamia perussiemeniä, lisättävä tullausarvon määrittämistä varten lisenssimaksut, jotka ostajan on maksettava jalostetuista siemenistä perussiemenien kasvattajalle, vaikka kasvattajan toimittama palvelu on suoritettu yhteisön alueella?

Tuomio: Ostajan toimittamista perussiemenistä tuotettujen jalostettujen siemenien myynnin yhteydessä maksettuun tai maksettavaan hintaan on lisättävä tullausarvon määrittämiseksi 28 päivänä toukokuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan (i) luetelmakohdan mukaisesti lisenssimaksut, jotka ostajan on maksettava perussiemenien kasvattajalle kyseisten siemenien levittämisestä, vaikka kasvattajan toimittama palvelu on suoritettu yhteisön tullialueella.

Viittaus lisätietojen saamiseksi:

EYVL C 122, 17.5.1989

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1991, s. I-1095

Asia C-299/90* – Hauptzollamt Karlsruhe vastaan Gebr. Hepp. GmbH & Co KG

Otsikko: Tullausarvo - ostoprovisio

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset:

1. Jos kaupassa on osallisena ostoasiamies, joka toimii omissa nimissään mutta toisen puolesta, mitä sopimusta on pidettävä 28 päivänä toukokuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 3 artiklan mukaisena "kauppasopimuksena"?
2. Jos vastaus kysymykseen 1 on, että sekä valmistajan ja asiamiehen välinen sopimus että asiamiehen ja tuojan välinen sopimus täyttävät asetuksen N:o 1224/80 3 artiklan vaatimukset ja tuoja on ilmoittanut tavaroiden tullausarvon määrittämisperusteeksi asiamiehen kanssa tekemässään sopimuksessa olevan hinnan, onko ostoprovisio lisättävä maksettuun hintaan?
3. Jos vastaus kysymykseen 1 on, että myyjä on tapahtunut vain yksi eli kauppa valmistajan ja tuojan välillä, onko ostoprovisio sisällytettävä tullausarvoon silloin, kun tuoja on ilmoittanut tullausarvoilmoituksen kohdassa "Verkäufer" ("Myyjä") asiamiehen nimen ja hänen laskussaan olleen hinnan (ilman provisiota)?
4. Jos vastaus kysymykseen 1 on, että vaikka valmistajan ja asiamiehen välinen sopimus on kauppa, niin asiamiehen ja tuojan välinen sopimus ei sitä ole, miten tullausarvo tulee määrittää yhteisön lain mukaan, kun tuoja on ilmoittanut tullausarvon kysymyksessä 3 kuvatulla tavalla?

Tuomiot:

1. Toisaalta valmistajan tai tavaroiden toimittajan ja toisaalta tuojan välinen kauppa on se kauppa, joka on otettava huomioon määritettäessä tullausarvoa 28 päivänä toukokuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti, jos ostoasiamies on toiminut omissa nimissään ja edustaen tosiasiallisesti tuojaa toimimalla hänen puolestaan.
2. Toisaalta valmistajan tai tavaroiden toimittajan ja toisaalta tuojan välisen kaupan hinta on neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 3 artiklan 1 kohdan mukainen tullausarvo. Ostoprovisiota ei tule lisätä siihen arvoon, vaikka tuoja on ilmoittanut ostoasiamiehen myyjäksi ja ilmoittanut tavaroiden hinnan sellaisena, kuin tämä asiamies on sen laskuttanut.

Viittaus lisätietojen saamiseksi:
EYVL C 274, 31.10.1990

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1991, s. I-4301

**Asia C-16/91* – Wacker Werke GmbH & Co. KG vastaan
Hauptzollamt München-West**

Otsikko: Ulkoinen jalostusmenettely - täysin tai osittain tullittoman maahantuonnin menettely - jalostettujen tuotteiden ja väliaikaisesti vietyjen tuotteiden arvonmääritys

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset:

1. Onko 24 päivänä heinäkuuta 1986 ulkoisesta jalostusmenettelystä ja vakiovaihtojärjestelmästä annetun neuvoston asetuksen N:o 2473/86 13 artiklan 1 kohtaa tulkittava niin, että jalostettujen tuotteiden ja väliaikaisesti vietyjen tuotteiden tullausarvon on tuontitullin laskemista varten periaatteessa perustuttava niiden kaupp-arvoon neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80, annettu 28 päivänä toukokuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä (EYVL 1980 L 134, s. 1), sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1055/85, annettu 23 päivänä huhtikuuta 1985 (EYVL 1985 L 112, s. 50), 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti?
2. Jos vastaus ensimmäiseen kysymykseen on kieltävä, onko asetuksen N:o 2473/86 13 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa olevaa toista vaihtoehtoa tulkittava niin, että jalostettujen tuotteiden tullausarvo on määritettävä tämän säännöksen mukaisesti, vaikka ulkoista jalostusmenettelyä koskevan luvan haltija ei ole vienyt tavaroita väliaikaisesti veloituksetta eikä alennettuun hintaan asetuksen N:o 1224/80 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan (i) luetelmakohtadessa tarkoitetulla tavalla?
3. Jos vastaus toiseen kysymykseen on myöntävä, onko asetuksen N:o 1224/80 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan (i) luetelmakohtaa tulkittava niin, että tässä säännöksessä mainittujen, ulkoista jalostusmenettelyä koskevan luvan haltijan itsensä valmistamien tuotteiden arvonmäärittämisessä on otettava huomioon vain valmistuskustannukset ja että kaupp-arvoa on korjattava niiden tuotteiden myyntihintaan sisältyvillä yleiskuluilla ja voitolla?

Jos näin on, onko jalostettujen tuotteiden tullausarvon määrittämiseksi myös niiden kaupp-arvoa korjattava kuluosuuksilla, jotka muodostavat osan väliaikaisesti vietyjen tavaroiden arvosta, siinä määrin kuin ne sisältyvät jalostettujen tuotteiden kaupp-arvoon?

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1992, s. I-6821

Tuomio: Neuvoston asetusta N:o 2473/8624, annettu 24 päivänä heinäkuuta 1986 ulkoisesta jalostusmenettelystä ja vakiovaihtojärjestelmästä, on tulkittava siten, että suoritettaessa siinä säädettyyn täysin tai osittain tullittomaan maahantuontiin liittyviä laskelmia, jalostettujen tuotteiden tuontitullin laskemisen on periaatteessa perustuttava niiden tuotteiden kauppaa-arvoon, kun taas väliaikaisesti vietyjen tavaroiden arvo on laskettava käyttäen jompaa kumpaa mainitun asetuksen 12 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa olevaa menetelmää. Jos jalostettujen tuotteiden arvonmääritys on suoritettu ilman 28 päivänä toukokuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan (i) luetelmakohdan mukaista korjausta, väliaikaisesti vietyjen tavaroiden arvo vastaa jalostettujen tuotteiden tullausarvon ja asianmukaisella tavalla, kuten esimerkiksi ottamalla huomioon kyseisten tavaroiden kauppaa-arvo, määritettyjen jalostuskustannusten arvon välistä eroa.

Viittaukset lisätietojen saamiseksi:

EYVL C 43, 19.2.1991

EYVL L 212, 2.8.1986, s. 1

EYVL L 134, 31.5.1980, s. 1

EYVL L 112, 25.4.1985, s. 50

**Asia C-21/91* – Firma Wünsche Handelsgesellschaft International
(GmbH & Co.) vastaan Hauptzollamt Hamburg-Jonas**

Otsikko: Rahoituskustannukset

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset:

1. Onko asetuksen (ETY) N:o 1495/80 3 artiklaa tulkittava niin, että on olemassa "maahan tuotujen tavaroiden kauppaa koskeva rahoitusjärjestely", kun myyjä antaa ostajalle maksuaikaa, jonka vuoksi on sovittu ostohinnan nostamisesta koron verran?
2. Onko asetuksen (ETY) N:o 1495/80 sellaisena, kuin se on muutettuna asetuksella (ETY) N:o 220/85, 3 artiklan 2 kohtaa tulkittava tässä suhteessa samalla tavalla kuin asetuksen (ETY) N:o 1495/80 alkuperäisen version 3 artiklan c kohtaa?

Tuomiot:

1. Ilmausta "rahoitusjärjestely", jota käytetään komission asetuksessa (ETY) N:o 1495/80, annettu 11 päivänä kesäkuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 1, 3 ja 8 artiklan tiettyjen säännösten täytäntöönpanoa koskevista säännöksistä, sellaisena kuin se on muutettuna komission asetuksella (ETY) N:o 220/85, annettu 29 päivänä tammikuuta 1985, on tulkittava samalla tavalla kuin asetuksen N:o 1495/80 alkuperäisen version 3 artiklan c kohdassa olevaa ilmausta "rahoitusjärjestely".
2. Komission asetuksen (ETY) N:o 1495/80, annettu 11 päivänä kesäkuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 1, 3 ja 8 artiklan tiettyjen säännösten täytäntöönpanoa koskevista säännöksistä, 3 artiklaa on tulkittava siten, että sanat "rahoitusjärjestelyn vuoksi maksettava korko" viittaavat myös korkoon, joka on maksettava myyjän antamalta ja ostajan hyväksymältä maksuajalta maahan tuotujen tavaroiden hinnan suorittamista varten.

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1992, s. I-3647

Asia C-59/92* – Hauptzollamt Hamburg-St. Annen vastaan Ebbe Sönnichsen GmbH

Otsikko: Laadun aleneminen - huomioon otettava asianmukainen aika

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset:

1. Sovelletaanko komission asetuksen N:o 1495/80 (EYVL 1980 L 154, s. 14), sellaisena kuin se on muutettuna komission asetuksella N:o 1580/81 (EYVL 1981 L 154, s. 36) toista virkettä myös, kun ostetuissa tavaroissa on niiden arvoa alentavia vikoja (luonteenomaisia vikoja) jo ennen kuin vastuu mahdollisista vahingoista (vahingonvaaran siirtyminen) on siirtynyt ostajalle?
2. Jos vastaus on kieltävä: onko 28 päivänä toukokuuta 1980 annetun neuvoston asetuksen N:o 1224/80 (EYVL 1980 L 134, s. 1) 3 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että kaupp-arvo on määritettävä yksinkertaisesti sopimuksen tai havaittu luonteenomainen vika huomioon ottaen määrätyn uuden ostohinnan perusteella, vai onko ratkaisevaa se, että alkuperäisen ostohinnan muuttavaa sopimusta on myös tosiasiallisesti noudatettu?

Tuomio: Komission asetuksen (ETY) N:o 1495/80, annettu 11 päivänä kesäkuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 1, 3 ja 8 artiklan tiettyjen säännösten täytäntöönpanoa koskevista säännöksistä, sellaisena kuin se on muutettuna komission asetuksella (ETY) N:o 1580/81, annettu 12 päivänä kesäkuuta 1981, 4 artiklan toista virkettä on tulkittava siten, että mikäli tavarat ovat pilaantuneet niiden tullausarvoa alentavalla tavalla, ei ole tehtävä mitään eroa sen perusteella, onko pilaantuminen tapahtunut sitä ennen vai sen jälkeen, kun vahingonvaara on siirtynyt ostajalle.

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1993, s. I-2193

**Asia C-29/93* – KG in Firma OSPIG Textil-Gesellschaft W. Ahlers
GmbH & Co vastaan Hauptzollamt Bremen-Freihafen**

Otsikko: Kiintiökulut

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymys:

Eivätkö vientikiintiöiden hankkimisesta johtuvat kiintiökustannukset muodosta myös osaa neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80, annettu 28 päivänä toukokuuta 1980 (EYVL 1980 L 134, s. 1) mukaisesta yhteisöön tuotujen tavaroiden tullausarvosta tapauksissa, joissa vientilisenssit eivät voi olla kyseisessä vientimaassa laillisen kaupan kohteina (tässä tapauksessa Taiwanissa)?

Tuomiot:

Vientikiintiöiden hankkimisesta aiheutuvat kiintiökustannukset eivät muodosta erottamatonta osaa 28 päivänä toukokuuta 1980 tavaroiden tullausarvon määrittämisestä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 mukaisesta yhteisöön tuotujen tavaroiden tullausarvosta, eikä sen vuoksi ole tarpeellista määrittää, voivatko vientilisenssit olla kyseisessä vientimaassa laillisen kaupan kohteina.

Viittaukset lisätietojen saamiseksi:

EYVL C 75, 17.3.1993

EYVL L 134, 31.5.1980, s. 1

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1994, s. I-1963

**Asia C-340/93* – Klaus Thierschmidt GmbH vastaan
Hauptzollamt Essen**

Otsikko: Kiintiökulut

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset:

1. Ovatko ostajan myyjälle suorittamat maksut myyjälle myönnettyistä lisensseistä (vientikiintiöistä) osa tullausarvoa?
2. Onko kiintiömaksujen oltava "erotettuja"?
3. Onko asetuksessa (ETY) N:o 4134/86 olevien yhteisön sääntöjen perusteella aiheutuneita kiintiömaksuja kohdeltava samalla tavalla kuin kiintiömaksuja, jotka syntyvät asetuksen (ETY) N:o 4136/86 mukaisesti?

Tuomiot:

1. Ostajan myyjälle maksamat kiintiömaksut, jotka koskevat omia, viimeksi mainitulle veloituksetta myönnettyjä kiintiöitä, sisällytetään tavaroiden tullausarvoon;
2. Kiintiömaksuja, joita ei sisällytetä tavaroiden tullausarvoon, ei tarvitse ilmoittaa erikseen tullausarvoilmoituksessa;
3. Neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 4134/86, annettu 22 päivänä joulukuuta 1986 tiettyjen taiwanilaista alkuperää olevien tekstiilituotteiden tuontia koskevista järjestelyistä, tarkoitettujen Taiwanista tuotujen tavaroiden tullausarvon osalta on kolmannelle osapuolelle aiheutuneita kiintiömaksuja kohdeltava samalla tavalla kuin kiintiömaksuja, jotka liittyvät neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4136/86, annettu 22 päivänä joulukuuta 1986 tiettyistä kolmansien maiden alkuperää olevien tekstiilituotteiden tuontia koskevista yhteisistä säännöistä, mukaisiin tuontitavaroihin.

Viittaukset lisätietojen saamiseksi:

EYVL C 215, 10.8.1993

EYVL L 134, 31.5.1980, s. 1

EYVL L 333, 11.12.1980, s. 1

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma N:o 1994, s. I-3905

Asia C-93/96* – Indústria e Comércio Têxtil SA (ICT) vastaan Fazenda Pública.

Otsikko: Ennakkoratkaisupyyntö: Supremo Tribunal Administrativo - Portugali.
Polkumyöntitulli - Neuvoston asetus (ETY) N:o 738/92 - Hinta vapaasti rajalla -
Korotus maksuajan perusteella.

Oikeudenkäyntikieli: portugali

Kysymykset:

1. Voidaanko 23 päivänä maaliskuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 738/92 1 artiklan 3 kohdassa säädettyä korotusta (yksi prosentti jokaiselta maksuajalta ylittävältä kuukaudelta 30 päivän kuluttua kauppatavaroiden saapumisesta yhteisön tullialueelle) soveltaa vapaasti yhteisön rajalla -hintaan kaikissa niissä tapauksissa, joissa on sovittu, että kauppahinta voidaan maksaa edellä mainitun 30 päivän pituisen määräajan jälkeen?
2. Jos edelliseen kysymykseen ei voida varauksitta vastata myöntävästi siitä syystä, että tilanteet vaihtelevat, voidaanko mainittua korotusta soveltaa nyt käsiteltävänä olevan asian kaltaisissa olosuhteissa (ks. näytetyt tosiseikat), kun 90 päivän kuluessa maksettavaksi sovittujen maahantuotujen kauppatavaroiden hinta on toisessa tapauksessa noin 2,3 prosenttia ja toisessa tapauksessa noin 2,5 prosenttia suurempi kuin CAD-ehdoin (maksu asiakirjoja vastaan) maksettava hinta?
3. Jos vastaus edelliseen kysymykseen on myöntävä, onko korotusta sovellettava CAD-ehdoin maksettavaan hintaan vai hintaan, joka on sovittu maksettavaksi 90 päivän pituisen maksuajan kuluessa?

Tuomiot:

Yhteisöjen tuomioistuin on ratkaissut Supremo Tribunal Administrativon 14.2.1996 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti: Lopullisen polkumyöntitullin käyttöön ottamisesta Brasiliasta ja Turkista peräisin olevan puuvillalangan tuonnissa 23 päivänä maaliskuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 738/92 1 artiklan 3 kohdassa säädettyä korotusta on sovellettava aina silloin kun on sovittu, että maahantuodut kauppatavarat maksetaan myöhemmin kuin 30 päivän kuluessa tavaroiden saapumisesta yhteisön tullialueelle, vaikka maksuaikaehdoin maksettavan hinnan ja CAD-ehdoin maksettavan hinnan välinen ero on suhteellisesti suurempi kuin sovellettava korotus. Tätä korotusta on sovellettava hintaan, joka tavaroista on tosiasiallisesti maksettu tai maksettava myytäessä ne vietäviksi yhteisön tullialueelle, eikä tällöin ole otettava huomioon maksuajan perusteella suoritettavia korkoja, jos tältä osin on tehty neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 1, 3 ja 8 artiklan tiettyjen säännösten täytäntöönpanoa koskevista säännöksistä annetun komission

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma, N:o 1997, s. I-02881

asetuksen (ETY) N:o 1495/80 3 artiklan 2 kohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna 29 päivänä tammikuuta 1985 annetulla komission asetuksella N:o 220/85, tarkoitettu "rahoitussopimus", ja jos korkojen määrä vastaa sovellettuja korkokantoja.

**Asia C-142/96* – Hauptzollamt München vastaan
Wacker Werke GmbH & Co. KG.**

Otsikko: Ennakkoratkaisupyyntö: Bundesfinanzhof - Saksa. Ulkoinen jalostusmenettely - Täydellinen tai osittainen vapautus tuontitulleista - Jalostettujen tuotteiden ja väliaikaisesti vietyjen tavaroiden arvon määrittäminen - Kohtuulliset keinot arvon määrittämiseksi .

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset:

1. Onko ulkoisesta jalostusmenettelystä - 24 päivänä heinäkuuta 1986 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2473/86 (EYVL L 212, s. 1) 13 artiklan 2 kohdan toisen lauseen toista vaihtoehtoa tulkittava siten, että jalostuskustannusten määrittämiseksi käytetty keino on kohtuullinen ainoastaan silloin, jos sen perusteella saatava väliaikaisesti vietyjen tavaroiden arvo vastaa suunnilleen joko sitä kauppahintaa, jonka luvan ulkoiseen jalostusmenettelyyn saanut on tavaroista maksanut, tai valmistuskustannuksia?
2. Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi: voidaanko jalostuskustannukset määrittää sen korotukset sisältävän kauppahinnan perusteella, jonka jalostaja on maksanut jalostukseen tarkoitetuista tavaroista luvan ulkoiseen jalostusmenettelyyn saaneelle, ja päteekö tämä myös siinä poikkeuksellisessa tariffitilanteessa, jossa jalostamattoman tavaran tulli on korkeampi kuin jalostettujen tuotteiden tulli?

Tuomio:

Ulkoisesta jalostusmenettelystä ja vakiovaihtojärjestelmästä 24 päivänä heinäkuuta 1986 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2473/86 13 artiklan 2 kohdan toista alakohtaa ei ole tulkittava siten, että jalostuskustannusten määrittämiseksi käytetty keino on ainoastaan silloin kohtuullinen, jos sen perusteella saatava väliaikaisesti vietyjen tavaroiden arvo vastaa suunnilleen joko sitä kauppahintaa, jonka ulkoista jalostusmenettelyä käyttävä toimija on tavaroista maksanut, tai tavaroiden valmistuskustannuksia. Väliaikaisesti vietyjen tavaroiden kauppaa-arvon käyttäminen on tässä säännöksessä tarkoitettu kohtuullinen keino. Väliaikaisesti vietyjen tavaroiden ostohintaa korotuksineen voidaan myös käyttää jalostuskustannuksia määritettäessä, vaikka tämän seurauksena jalostamattoman tavaran tulli on korkeampi kuin jalostettujen tuotteiden tulli.

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma, N:o 1997, s. I-04649

Asia C-15/99* – Hans Sommer GmbH & Co. KG vastaan Hauptzollamt Bremen.

Otsikko: Ennakkoratkaisupyyntö: Finanzgericht Bremen - Saksa. Yleinen tullitariffi - Tullausarvo - Tavaroiden analyysikulut - Tuontitullien kantaminen jälkitullauksin - Tuontitullien peruuttaminen.

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Kysymykset:

1. Onko tavaroiden tullausarvon määräyksestä 28 päivänä toukokuuta 1980 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80 (EYVL 1980 L 134), sellaisena kuin se on muutettuna 8.12.1980 annetulla neuvoston asetuksella N:o 3193/80 (EYVL 1980 L 333, s. 1), 3 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että vuosina 1989-1991 Neuvostoliitosta tuodun hunajan kaupp-arvoon sisältyvät myös ne "kulukorvaukset" ("Spesen") tai "eri toimenpiteiden suorittamisesta aiheutuneet kustannukset" ("Abwicklungskosten"), jotka saksalainen tuontiyritys laskuttaa sopimuksen mukaisesti ostajalta erikseen, kun tuontiyrityksen on otettava tuoduista tavaroista näytteitä ja esitettävä kemiallisen analyysin tulos sen osoittamiseksi, että tavara vastaa laadultaan kyseisen alan Saksan lainsäädäntöä?
2. Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko komission 28.9.1995 tekemä päätös C(95) 2325 mitätön?
3. Jos toiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko viranomaisten luovuttava asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan säännösten mukaisesti jälkikannosta, jos samat viranomaiset ovat kyseisessä yrityksessä aiemmin tehneet tarkastuksen, jossa ei puututtu siihen, että silloisessa tuonnissa kuluista maksettua kertakorvausta ei ollut sisällytetty samanlaisissa ostoissa tullausarvoon, eikä ole ilmennyt, että kyseinen taloudellinen toimija olisi voinut epäillä tarkastuksen lopputuloksen oikeellisuutta?
4. Jos kolmanteen kysymykseen vastataan kieltävästi, onko kolmannessa kysymyksessä selvitettyissä olosuhteissa tuontitullien peruuttaminen perusteltua asetuksen N:o 1430/79 13 artiklassa tarkoitetun erityistilanteen perusteella?

Tuomio:

1. Sellaisten analyysien kulut, joiden tarkoituksena on osoittaa tuontitavaroiden olevan tuontijäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisia ja jotka tuontiyritys laskuttaa ostajalta tavaroiden hinnan lisäksi, on katsottava kuuluvan erottamattomana osana tavaroiden tullausarvon määräyksestä 28 päivänä toukokuuta 1980 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1224/80, sellaisena kuin se on muutettuna 8.12.1980 annetulla neuvoston asetuksella N:o 3193/80, 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun tavarain "kaupp-arvoon".

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma, N:o 2000, s. I-08989

2. Jäsenvaltion tulliviranomaisten on luovuttava tuonti- tai vientitullien maksamisvelvoitteen sisältävään tullimenettelyyn ilmoitetuista tavaroista velalliselta kantamatta jääneiden tuonti- tai vientitullien kantamisesta jälkitullauksin 24 päivänä heinäkuuta 1979 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan mukaisesti jälkikannosta, jos samat viranomaiset ovat tehneet kyseisessä yrityksessä aiemmin tarkastuksen, jossa ei puututtu siihen, että kuluista maksettua kertakorvausta ei ollut sisällytetty samanlaisissa ostoissa tullausarvoon ja jos asiassa ei ole ilmennyt, että kyseinen, kaikkia tulli-ilmoituksia koskeneita voimassa olleita säännöksiä noudattanut taloudellinen toimija olisi voinut epäillä tarkastuksen lopputuloksen oikeellisuutta.

**Asia C-379/00* – Overland Footwear Ltd vastaan
Commissioners of Customs & Excise.**

Otsikko: Yhteisön tullikoodeksi - Maahan tuotujen tavaroiden tullausarvo - Tavaroiden hinta ja ostoprovisio - Koko määrästä maksetun tullin palauttaminen.

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Kysymykset:

1. Voiko vilpittömässä mielessä ilmoitettu ostoprovisio olla tullinalainen tullikoodeksin 29 artiklan mukaisen tavarosta tosiasiallisesti maksetun tai maksettavan hinnan osana?
2. Jos vastaus ensimmäiseen kysymykseen on kieltävä, voiko vilpittömässä mielessä ilmoitettu ostoprovisio tullikoodeksin 32 artiklan 3 kohta ja 33 artikla huomioon ottaen olla vähennettävissä ilmoitetusta kaupp-arvosta?
3. Onko tulliviranomaisilla tällaisessa tilanteessa tullikoodeksin ja erityisesti sen 78 artiklan 3 kohdan nojalla velvollisuus hyväksyä maahan tuoduista tavarosta maksetun tai maksettavan hinnan oikaiseminen ja siten alempi tullausarvo?
4. Onko maahantuojalla näin ollen tullikoodeksin ja erityisesti sen 236 artiklan nojalla oikeus ostoprovisiosta maksetun tullin palautukseen?

Tuomiot:

1. Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun asetuksen (ETY) N:o 2913/92 29, 32 ja 33 artiklaa on tulkittava siten, että ostoprovisiota, joka sisältyy ilmoitettuun tullausarvoon ja jota ei tuonti-ilmoituksessa ole erotettu tavaroiden myyntihinnasta, on pidettävä saman asetuksen 29 artiklassa tarkoitetun kaupp-arvon osana ja näin ollen tullinalaisena.
2. Tilanteessa, jossa tulliviranomaiset ovat suostuneet oikaisemaan tuonti-ilmoituksen ja tehneet asetuksen N:o 2913/92 78 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun "tilanteen korjaamiseksi tarvittavan" päätöksen ottaen huomioon sen, että ilmoitukset olivat epätäydellisiä tavaranhaltijan tahattoman virheen takia, näillä viranomaisilla ei ole lupaa perua tätä päätöstä.

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma, N:o 2002, s. 00000

**Asia C-422/00* – Capespan International plc vastaan
Commissioners of Customs & Excise.**

Otsikko: Yhteisön tullikoodeksi – Hedelmät ja vihannekset – Tullausarvon laskeminen.

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Kysymykset:

1. Onko sellaisten tuotteiden tullausarvo, jotka on mainittu komission asetuksen N:o 3223/94 – – sellaisena kuin se oli komission asetuksessa N:o 1890/96, ja jotka on tuotu Euroopan talousyhteisöön 18.3.1997 tai sen jälkeen mutta ennen 18.7.1998, jolloin asetuksen N:o 3223/94 5 artiklaa muuttava komission asetus N:o 1498/98 – – tuli sanamuotonsa mukaan voimaan, määritettävä
 - (a) neuvoston asetuksen N:o 2913/92 – – II osaston 3 luvussa (28–36 artikla) olevien ja komission asetuksen N:o 2454/93 – – V osastossa (141–181 a artikla) olevien sääntöjen mukaisesti, vai
 - (b) asetuksen N:o 3223/94 5 artiklan mukaisesti?
2. Ellei tullausarvoa ole määritettävä kummankaan edellä mainitun vaihtoehdon mukaisesti, niin mikä on oikea peruste tällaisten tuotteiden tullausarvon määrittämiseen?
3. Onko asetus N:o 1498/98, jolla muutetaan – – asetuksen N:o 3223/94 5 artiklaa 18.7.1998 alkaen, pätevä?
4. Ellei asetus N:o 1498/98 ole pätevä, miten on määritettävä ensimmäisessä kysymyksessä mainittujen kaltaisten, Euroopan yhteisöön 18.7.1998 alkaen tuotujen tuotteiden tullausarvo?
5. Riippumatta siitä, onko asetus N:o 1498/98 pätevä, estääkö asetus N:o 3223/94 väliaikaisen tullausarvon ilmoittamisen tullikoodeksin soveltamisasetuksen 254 artiklan mukaisesti?

Tuomiot:

1. Hedelmien ja vihannesten tuontijärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 21 päivänä joulukuuta 1994 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3223/94 soveltamisalaan kuuluvien hedelmien ja vihannesten tullausarvo on määritettävä ajanjakson 18.3.1997–17.7.1998 osalta, kyseiset päivät mukaan luettuina, kyseisen asetuksen 5 artiklassa säädettyjen tulohinnan laskemissääntöjen mukaisesti.

* Tuomioistuimen oikeustapauskokoelma 2003, s. I-00597

2. Esitetyn kolmannen ennakkoratkaisukysymyksen tutkinnassa ei ole tullut esille sellaisia seikkoja, jotka vaikuttaisivat asetuksen N:o 3223/94 muuttamisesta 14.7.1998 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1498/98 pätevyyteen.
3. Asetuksen N:o 3223/94 5 artiklaa on tulkittava siten, että maahantuojia, joka ei voi ilmoittaa tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvien hedelmien ja vihannesten lopullista tullausarvoa tulliselvityksessä, voi antaa väliaikaisen arvoilmoituksen tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 254 artiklan mukaisesti ainoastaan silloin, kun näiden tuotteiden arvo määritetään asetuksen N:o 3223/94 5 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyn menetelmän mukaisesti.

F JAKSO: MAAILMAN TULLIJÄRJESTÖN (WCO) TEKNISEN TULLAUSARVOKOMITEAN TEKSTIEN HAKEMISTO¹⁶

LUETTELO WTO:N PÄÄTÖKSISTÄ

- 1.1. Ranskankielinen käännös käsitteestä "tekijänoikeudet" tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan tulkintaa koskevassa huomautuksessa (French translation of the term "copyrights" in the Interpretative Note to Article 8.1 (c) of the Agreement).
- 2.1. Tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan iv alakohdassa käytetyn ilmaisun "tapahtuva" merkitys (Meaning of the work "undertaken" used in Article 8.1 (b) (iv) of the Agreement).
- 3.1. Korkokulujen huomioon ottaminen maahantuotujen tavaroiden tullausarvossa (Treatment of interest charges in the Customs value of imported goods).
- 4.1. Tietojenkäsittelylaitteistossa käytettävien, ohjelmistoja sisältävien tietovälineiden tullausarvon määrittäminen (Valuation of carrier media bearing software for data processing equipment).
- 5.1. Tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan iv alakohdan ehdot: kehitys (Terms in Article 8.1 (b) (iv): Development).
- 6.1. Tapaukset, joissa tulliviranomaisilla on syytä epäillä ilmoitetun arvon todenmukaisuutta tai oikeellisuutta (Cases where Customs administrations have reasons to doubt the truth or accuracy of the declared value).
- 7.1. Vähimmäisarvot ja yksinedustajien, yksinmyyjien tai toimiluvan yksinhaltijoiden maahantuonnit (Minimum values and imports by sole agents, sole distributors and sole concessionaires).

¹⁶ On pantava merkille, että tässä jaksossa mainittuja tekstejä ei voida esittää tässä asiakirjassa. Ne on julkaistu WCO:n kokoelmassa tullausarvon määrittämistä koskevista teksteistä, joka sisältää WTO:n tullausarvosopimuksen ja WCO:n teknisen tullausarvokomitean tekstit. Kokoelma on saatavana Maailman tullijärjestöltä, osoite: RUE DU MARCHÉ 30, B-1210 BRUXELLES, puhelin: (32-2) 209 92 11, faksi: (32-2) 209 92 92, sähköposti: VALUATION@WCOOMD.ORG. Valikoitua tietoa on saatavana myös Internetissä osoitteessa: <http://www.wcoomd.org>.

LUETTELO NEUVOA-ANTAVISTA LAUSUNNOISTA

- 1.1. Tullausarvosopimuksessa mainittu käsite "myynti" (The concept of "sale" in the Agreement).
- 2.1. Samanlaisten tavaroiden markkinahintoja alhaisempien hintojen hyväksyttävyyys (Acceptability of a price below prevailing market prices for identical goods).
- 3.1. Tullausarvosopimuksen 1 artiklan tulkintaa koskevassa huomatuksessa esitetyn käsitteen "erotettu" merkitys (Meaning of "are distinguished" in the Interpretative Note to Article 1 of the Agreement: duties and taxes of the country of importation).
- 4.1. Tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaiset rojalitit ja lisenssimaksut (Royalties and licence fees under Article 8.1 (c) of the Agreement).
- 5.1. Tullausarvosopimuksen mukaisen käteisalennuksen huomioon ottaminen (Treatment of cash discount under the Agreement).
- 6.1. Tullausarvosopimuksen mukaisen vaihtokaupan tai vastaostojen huomioon ottaminen (Treatment of barter or compensation deals under the Agreement).
- 7.1. Tullausarvosopimuksen 1 artiklan 2 kohdan b alakohdan i alakohdan mukaisten arvojen hyväksyttävyyys (Acceptability of test values under Article 1.2 (b) (i) of the Agreement).
- 8.1. Aikaisempia liiketoimia koskevien velkojen huomioon ottaminen tullausarvosopimuksessa (Treatment under the Agreement of credits in respect of earlier transactions).
- 9.1. Polkumyynti- ja tasoitustullien huomioon ottaminen vähennettävää määrää laskettaessa (Treatment of anti-dumping and countervailing duties when applying the deductive method).
- 10.1. Vilpillisten asiakirjojen huomioon ottaminen (Treatment of fraudulent documents).
- 11.1. Tahattomien virheiden ja puutteellisten asiakirjojen huomioon ottaminen (Treatment of inadvertent errors and of incomplete documentation).
- 12.1. Tullausarvosopimuksen 7 artiklan joustava soveltaminen (Flexible application of Article 7 of the Agreement).
- 12.1 Tullausarvosopimuksen 7 artiklan soveltamista koskeva järjestys (Hierarchical order in applying Article 7).
- 12.3. Ulkomaisista lähteistä saatujen tietojen käyttö tullausarvosopimuksen 7 artiklaa sovellettaessa (Use of data from foreign sources in applying Article 7).

- 13.1. Tullausarvosopimuksen 8 artiklan 2 kohdan c alakohdassa olevan sanan "vakuutus" soveltamisala (Scope of the word "insurance" under Article 8.2 (c) of the Agreement).
- 14.1. Ilmaisun "myyty viettäväksi tuontimaahan" merkitys (Meaning of the expression "sold for export to the country of importation").
- 15.1. Määrälennusten huomioon ottaminen (Treatment of quantity discounts).
- 16.1. Sellaisen tilanteen huomioon ottaminen, jossa myynti tai hinta riippuu edellytyksestä tai suoritteesta, jonka arvo voidaan määrittää arvonmäärityksen kohteena olevien tavaroiden osalta (Treatment of a situation where the sale or price is subject to some condition or consideration for which a value can be determined with respect to the goods being valued).
- 17.1. Tullausarvosopimuksen 11 artiklan soveltamisala ja vaikutukset (Scope and implication of Article 11 of the Agreement).
- 18.1 Tullausarvosopimuksen 13 artiklan vaikutukset (Implications of Article 13 of the Agreement).
- 19.1. Tullausarvosopimuksen 17 artiklan ja liitteessä III olevan 6 kohdan soveltaminen (Application of Article 17 of the Agreement and paragraph 6 of Annex III).
- 20.1. Valuutan muuntaminen, jos sopimuksessa säädetään kiinteistä vaihtokursseista (Conversion of currency in cases where the contract provides for a fixed rate of exchange).
- 21.1. Tullausarvosopimuksen 15 artiklan 4 kohdan b alakohdassa olevan ilmaisun "liikeyumppanit" tulkinta (Interpretation of the expression "partners in business" in Article 15.4 (b)).

LUETTELO HUOMAUTUKSISTA

- 1.1. Tullausarvosopimuksessa tarkoitettut samanlaiset tai samankaltaiset tavarat (Identical or similar goods for the purpose of the Agreement).
- 2.1. Tavarat, joille myönnetään vientitukea tai viennin tukipalkkioita (Goods subject to export subsidies or bounties).
- 3.1. Polkuhintaan myydyt tavarat (Goods sold at dumping prices).
- 4.1. Hinnantarkistuslausekkeet (Price review clauses).
- 5.1. Valmistettaviksi, käsiteltäviksi tai korjattaviksi lähetetyt tavarat, jotka palautetaan väliaikaisen viennin jälkeen (Goods returned after temporary exportation for manufacturing, processing or repair).
- 6.1. Tullausarvosopimuksen 1 artiklan mukaisten osatoimitusten huomioon ottaminen (Treatment of split shipments under Article 1 of the Agreement).

- 7.1. Tullausarvosopimuksen 1 artiklan mukaisten varastointikustannusten ja varastointiin liittyvien kustannusten huomioon ottaminen (Treatment of storage and related expenses under the provisions of Article 1).
- 8.1. Pakettiratkaisujen huomioon ottaminen (Treatment of package deals).
- 9.1. Tuontimaassa toteutetuista toimista aiheutuneiden kustannusten huomioon ottaminen (Treatment of costs of activities taking place in the country of importation).
- 10.1. Tullausarvosopimuksen 1 artiklan 2 kohdan b alakohdassa ja 2 ja 3 artiklassa tarkoitetun eri kaupan vaiheen ja eri paljouden aiheuttamien erojen oikaiseminen (Adjustment for difference in commercial level and in quantity under Article 1.2 (b) and Articles 2 and 3 of the Agreement).
- 11.1. Kyttykauppojen kohtelu (Treatment of tie-in sales).
- 12.1. Tullausarvosopimuksen 1 artiklan 1 kohdan a alakohdan iii alakohdan käsitteen "rajoitukset" merkitys (Meaning of the term "restrictions" in Article 1.1 (a) (iii)).
- 13.1. Tietojenkäsittelylaitteistossa käytettävien, ohjelmistoja sisältävien tietovälineiden arvon määrittämistä koskevan päätöksen soveltaminen (Application of the decision on the valuation of carrier media bearing software for data processing equipment).
- 14.1. Tullausarvosopimuksen 1 artiklan 2 kohdan soveltaminen (Application of Article 1, paragraph 2).
- 15.1. Arvon määrittäminen vähennysmenettelyä käyttäen (Application of deductive value method).
- 16.1. Ostajan omaan lukuun tavaroiden oston jälkeen mutta ennen tuontia toteuttamat toimet (Activities undertaken by the buyer of his own account after purchase of the goods but before importation).
- 17.1. Ostoprovisiot (Buying commissions).
- 18.1. Tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan ii alakohdan ja 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan iv alakohdan välinen suhde (Relationship between Articles 8.1 (b) (ii) and 8.1 (b) (iv)).
- 19.1. Tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan c alakohdan tulkintaa koskevassa huomautuksessa olevan ilmaisun "oikeus jäljentää maahantuotuja tavaroita" merkitys (Meaning of the expression "right to reproduce the imported goods" within the meaning of the Interpretative Note to Articles 8.1 (c)).
- 20.1. Takuumaksut (Warranty charges).
- 19.1. Kuljetuskustannukset: arvon määrittäminen fob-hinnan perusteella (Cost of transportation: Free on board system of valuation).

LUETTELO SELITTÄVISTÄ HUOMAUTUKSISTA

- 1.1. Aikatekijä tullausarvosopimuksen 1, 2 ja 3 artiklassa (Time element in relation to Articles 1, 2 and 3 of the Agreement).
- 2.1. Välityspalkkiot ja ostoprovisiot tullausarvosopimuksen 8 artiklan yhteydessä (Commissions and brokerage in the context of Article 8 of the Agreement).
- 3.1. Sopimuksen vastaiset tavarat (Goods not in accordance with contract).
- 4.1. Tullausarvosopimuksen 15 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun etuyhteyden huomioon ottaminen, tulkittuna 15 artiklan 4 kohdan mukaisesti (Consideration of relationship under Article 15.5, read in conjunction with Article 15.4).
- 5.1. Provisioiden vahvistaminen (Confirming commissions).
- 6.1. Tullausarvosopimuksen 1 artiklaa koskevassa huomautuksessa mainitun käsitteen "huolto" ja käsitteen "takuu" välinen ero (Distinction between the term "maintenance" in the Note to Article 1 and the term "warranty").

LUETTELO TAPAUSTUTKIMUKSISTA

- 1.1 Raportti 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaa: suunnittelu, kehittäminen, taiteellinen työ jne. koskevasta tapaustutkimuksesta (Report on a case study with special reference to Article 8.1 (b): engineering, development, artwork, etc).
- 2.1 Tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan d alakohdan soveltaminen (Application of Article 8.1 (d) of the Agreement).
- 2.2 Tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetun tuoton huomioon ottaminen (Treatment of proceeds under Article 8.1 (d)).
- 3.1 Tullausarvosopimuksen 1 artiklan mukaiset rajoitukset ja ehdot (Restrictions and conditions in Article 1).
- 4.1 Vuokrattujen tavaroiden huomioon ottaminen (Treatment of rented or leased goods).
- 5.1 Tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltaminen (Application of Article 8.1 (b)).
- 5.2 Tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltaminen (Application of Article 8.1 (b)).
- 6.1 Takuuta koskevat vakuutusmaksut (Insurance premiums for warranty).
- 7.1 Tosiasiallisesti maksetun tai maksettavan hinnan soveltaminen (Application of the price actually paid or payable).
- 8.1 Tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan soveltaminen (Application of Article 8.1).

8.2 Tullausarvosopimuksen 8 artiklan 1 kohdan soveltaminen (Application of Article 8.1).

9.1 Yksinedustajat, yksinmyyjät tai toimiluvan yksinhaltijat (Sole agents, sole distributors and sole concessionaires).

10.1 Tullausarvosopimuksen 1 artiklan 2 kohdan soveltaminen (Application of Article 1.2).

11.1 Tullausarvosopimuksen 15 artiklan 4 kohdan e alakohdan soveltaminen - sidoksissa olevien henkilöiden liiketoimet (Application of Article 15.4. (e) – related party transactions).

LUETTELO TUTKIMUKSISTA

- 1.1. - Käytettyjen moottoriajoneuvojen huomioon ottaminen (Treatment of used motor vehicles).
 - Täydennys tutkimukseen 1.1. (Supplement to Study 1.1.).
- 2.1. Vuokrattujen tavaroiden huomioon ottaminen (Treatment of rented or leased goods).